פ ר א ט א ק א ל

פון דער

זעקסטער נאציאנאלער קאנווענשאן

פון דעם אידישן פראטערנאלן פאלקס-
ארדן, פון א. א. א. (פריער: אידיש-
אמעריקאנער סעקציע, א.א.א.

- - - - - -

אפגעהאלטן אין ניו יארק

דעם 2טן ביז 7טן יולי, 1944

- - - - - -

סעקרעטאריאט פון דער קאנווענשאן:

ר. יזקלסאן

ש. ליפשיץ

שארלאט מעלאמעד

דארע עלקינד

- - - - - -

ווען און וואו די זיצונגען זיינען אפגעהאלטן געווארן

זונטיק, דעם 2טן יולי
ערשטע זיצונג — מאנהעטן סענטער, 34טע גאס און 8טע עוו. — 10:30 ביז 1 ב״טאג
צווייטע זיצונג — 2 ביז 6 פארנאכט

מאנטיק, דעם 3טן יולי
זיצונגען פון קאמיסיעס — מאנהעטן סענטער — 7 ביז 10 אוונט

דינסטיק, דעם 4טן יולי
דריטע זיצונג — מאנהעטן סענטער — 2 ביז 5 פארנאכט

אפיציעלע דערעפענונג — מעדיסאן סקווער גארדן — 7 ביז 11 אוונט

מיטוואך, דעם 5טן יולי
פערטע זיצונג — קעפיטאל האטעל, 8טע עוו. און 51טע גאס — 9:30 ביז 1 ב״טאג
פינפטע זיצונג — 2 ביז 7 אוונט

דאנערשטיק, דעם 6טן יולי
זעקסטע און לעצטע זיצונג — קעפיטאל האטעל — 9:30 ביז 1 ב״טאג

ערשטע זיצונג

זונטיק, דעם 2טן יולי, 1944, 10:35 אין דער פרי, האט חבר דזשארדזש סטאר, אין נאמען פון דער קאנווענשאן אראנזשיר־קאמיסיע, דערעפנט די קאנ־ווענשאן מיט פאלגנדע ווערטער:

„ברידער און שוועסטער!

„אין נאמען פון דער קאנווענשאן אראנזשיר־קאמיסיע וויל איך דא אויס־דריקן אונדזערע ווארעמסטע גרוסן צו יעדן איינעם פון אייך, דעלעגאטן און געסט, צו דער 6טער נאציאנאלער קאנווענשאן פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע

„מיר פארזאמלען זיך אין א זייער קריטישן מאמענט אין דער געשיכטע פון דער מענטשהייט און פון אונדזער ציוויליזאציע. דורך דער צייט, וואס איז פאר־בייגעלאפן זינט אונדזער 5טער נאציאנאלער קאנווענשאן אין 1940, איז די וועלט ארומגענומען געווארן פון א בלוטיקן געראנגל, וואס די מענטשהייט האט נאך אזעלכעס נים דורכגעלעבט. די ברוטאלע קרעפטן פון היטלערס פאשיזם האבן געבראכט אומבאשרייבלעכע ליידן און נויט צו די פרידן־ און פרייהייט־ליבנדיקע פעלקער פון דער גאנצער וועלט. ספעציעל פאר דעם אידישן פאלק האט דער פא־שיזם געבראכט מוראדיקע פארפאלגונגען, דערנידערונגען, טעראר און טויט. העכער 4 מיליאן פון אונדזערע אידישע ברידער און שוועסטער, אונדזערע מומעס און פעטערס און קאזינס—מענער און פרויען, זקנים און קינדער—זיינען דערמארדעט געווארן לויט דעם מאנסטערהאפטן נאצישן פלאן צו פארניכטן אונדזער פאלק.

„אים פון טרערן האט זיך אויסגעגאסן איבער דער וועלט. דאס אייראפ־אישע אידנטום איז אויסגעראטן געווארן. דאך זיינען מיר שטארק. ניט געקוקט אויף אונדזער טרויער און אויף אונדזערע פארלוסטן זיינען מיר נאך באפעסטיקט אין דעם באוואוסטזיין, אז דער גרעסטער שונא וואס איז ווען אויפגעשטאנען קעגן אונדזער פאלק איז שוין פארמשפט צום אונטערגאנג. אין אט־דעם מאמענט ווען מיר זיצן דא, פארניכטן די באוואפנטע כחות פון די פאראייניקטע פעלקער, די מעכאניזירטע מאכט פון רעאקציע און קעמפן צוזאמען צו געווינען די מלחמה.

„אין דעם מאמענט, וואס מיר פארזאמלען זיך דא אויף אונדזער נאציאנאלער קאנווענשאן, ווערן מיר געקרעפטיקט אין דעם באוואוסטזיין, אז די מעכטיקע רויטע ארמיי, אונדזער העלדישער שותף, קעמפט מיט אונדז צוזאמען אין דעם מארש צום זיג. זיי האבן איצט אפגעייניקט דעם רוסישן באדן פון די לעצטע נאצישע ווערים און זיי זעצן ווייטער פאר זייער מארש און שמעטערן די רייען פון די אריש־סופער־מענטשן מיט מוראדיקער שנעלקייט. מינסק האלט ביים באפרייט ווערן, און די סאוועטישע ארמיען וועלן ווייטער פארזעצן זייער מארש צו וואַרשע, און לאמיר האפן אז אין דער נאענטער צייט וועלן זיי שטורעמען די גאסן פון בערלין.

„מיר זיינען שטאלץ מיט דעם פאקט, וואס די בראווע זין פון דעם אמעריקאנעם אידנטום, צוזאמען מיט די אמעריקאנער פון אלע נאציאנאלע אפשטאמען, טראגן צו זייער חלק צו מאכן מעגלעך דעם זיג. אונדזערע זין באגעגענען זייערע פאראנטוואָרטלעכקייטן מיט זעלבסטלאזע קרבנות, מיט איבערגעבנקייט און מוט אויף די מיט־בלוט־דורכגעזאפטע שלאכטפעלדער פון נארמאנדי. ווען די ענגלישע און אמעריקאנער קרעפטן האבן געשטורעמט אייראפע דעם 6טן יוני האבן זיי מיט בלוט פארזיגלט דעם גרויסן אפמאך פון טעהעראן. „די־די" מיינט, אז „ווי־די" (דער טאג פון זיג) וועט שנעל קומען; אז דער טאג פון זיג וועט נאכגעפאלגט ווערן מיט א פעסטער אייניקייט פאר א בעסערער וועלט. מיר קענען זיין זיכער, אז אונדזערע מענער, ווי אונדזערע סאוועטישע ברידער, וועלן באגעגענען דעם שונא אומדערשראקן און אנטשלאסן; אז זיי וועלן זיך אויף א האר ניט וואקלען, ביז דער שטאלענער רינג וועט שטארק פארצויגן ווערן ארום דעם האלדז פון היטלערן און זיינע ארויסהעלפער—ביז דער זיג וועט געוואונען ווערן.

„מיר קומען צו דער היינטיקער קאָנווענשאָן מיט א רעקאָרד פון 4 יאָר שווערער און אינטענסיווער אַרבעט, מיט 4 יאָר פון דערגרייכונגען און אויפטואונגען. מיר קענען אודאי זיין שטאָלץ מיט אונדזער בייטראָג צו אונדזער אָרדן, צו דעם אידישן לעבן און צו דעם וואוילזיין פון אמעריקע. דאָס וואָס מיר האָבן אויפגעטאָן האָט איר, וועלכע זיצן דאָ היינט אין דעם דאָזיקן זאַל, דאָס געמאַכט מעגלעך. אין דעם מאָמענט וואָס מיר פאַרזאַמלען זיך דאָ, זיינען מיר זיכער, אַז אונדזער קאָנווענשאָן וועט אויסהאַלטן איר גרעסטע פּראָבע; אַז זי וועט מיט דער אַקטיווער קאָאָפּעראַציע פון אייך, דעלעגאַטן, צעמענטירן די אייניקייט, וואָס מיר האָבן אין די לעצטע 14 יאָר געשמידט, און אַז איר וועט העלפן צו פאַרשנעלערן דעם זיג און העלפן טראָגן ווייטער אונדזער גרויסע אידישע קולטור־ירושה. אונדזערע פאַרהאַנדלונגען וועלן העלפן ווייטער בויען אונדזער אָרדן, אַז ער זאָל ווערן דער גרעסטער אידישער פּראַטערנאַלער פאָלקס־אָרדן.

„עס איז צום ערשטן מאָל אין דער געשיכטע פון אונדזער אָרדן, אַז מיר האָבן „ענגליש־רידנדיקע און אידיש־רידנדיקע דעלעגאַטן אויף א קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע. דערפאַר זיינען מיר שטאַרקער ווי מיר זיינען פריער געווען. כאָטש מיר ריידן אויף פאַרשידענע שפּראַכן, האָבן מיר אָבער איין געמיינשאַפטלעכן ציל—צו פאַרטידיקן די אינטערעסן פון אונדזער פאָלק און פון אונדזער לאַנד. מיר אַלע צוזאַמען, ווי איין פאַראייניקטע פאַמיליע וועלן זען צו פאַרצייכענען די היינטיקע קאָנווענשאָן ווי א מאָנומענט אין דער געשיכטע פון אונדזער אָרדן און אין דער געשיכטע פון דעם אידישן לעבן.

„ברידער און שוועסטער פון די אידישע און ענגליש־רידנדיקע ברענטשעס, פון איין ברעג לאַנד צום צווייטן—ברוכים הבאים! אין דעם נאָמען פון דער קאָנווענשאָן אַראַנזשיר־קאָמיסיע עפן איך אָפיציעל די היינטיקע זעקסטע נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן.“

די אַנוועזנדע דעלעגאַטן און געסט האָבן באַגלייט די אָפיציעלע דערעפענונג מיט אַפּלאָדיסמענטן, וואָס זיינען נאָכגעפאָלגט געוואָרן מיטן געזאַנג פון אַמעריקאַנעם הימן „סטאַר ספּענגלד באַנער.“

נאָך דער אָפיציעלער דערעפענונג האָט דזשאָרדזש סטאַר געלייענט א צעטל מיט פאָלגנדיקע נעמען פון דעלעגאַטן און טוער, וועלכע ווערן רעקאָמענדירט פאַר דעם פּרעזידיום פון דער קאָנווענשאָן:

ראובן זאַלצמאַן, ג. סאַנדלער, ה. שילער, א. גראָספעלד, לעסטער זירין, דזשאָרדזש סטאַר, סיידי דראַשקין (אָפּוועזנד, צוליב קראַנקהייט), דזשון גאָרדאָן, איטשע גאָלדבערג, א. סמאָטריטש, מאַניע האַמבורגער, סאַניע שעכטער, מאַקס שטיינבערג, פ. נאָוויק, ש. מילגראָם, א. לזפין, טשאַרלס קעלנער, יוסף מען, מ. דזשענקינס (פּיטסבורג), א. מאַימודעס (לאָס אַנדזשעלעס), ה.ב. ריטמאַן (שיקאַגאָ), סאַל ראָטענבערג (פילאַדעלפיע), סאַל וויל (באָסטאָן), ג. האָכבערג (דעטרויט) און דוד שלאָסבערג (קליוולאַנד).

ווען די דעלעגאַטן האָבן איינשטימיק גוטגעהייסן דעם צוזאַמענשטעל פון דעם פּרעזידיום, האָט חבר סטאַר, אין נאָמען פון פּרעזידיום, רעקאָמענדירט אַלס פאָרזיצער פון דער ערשטער זיצונג חבר ה.ב. ריטמאַן פון שיקאַגאָ, און חברטע ראָזז מאַליס פון ניו יאָרק, קאָ־פאָרזיצערין. די נאָמינירטע פאַר פאָרזיצער און קאָ־פאָרזיצער ווערן איינשטימיק דערוויילט.

חבר ריטמאַן דאַנקט האַרציק פאַר דעם גרויסן כבוד, וואָס מען האָט אים צוגעטיילט צו באַשטימען אים אַלס פאָרזיצער פון דער ערשטער זיצונג פון דער היסטאָרישער קאָנווענשאָן, פאַר וועלכער עס שטיין גרויסע אויפגאַבן אין פאַרבינדונג מיט די מלחמה־אָנשטרענגונגען פון אונדזער לאַנד און די נאַציאָנאַלע וואַלן, וואָס וועלן פאָרקומען אין חודש נאָוועמבער. נאָך די קורצע באַמערקונגען האָט חבר ריטמאַן פאָרמעל געעפנט די ערשטע זיצונג און פאָרגעשלאָגן צו דערוויילן א סעקרעטאַריאַט צו פאַרשרייבן די פּראָטאָקאָלן פון דער קאָנווענשאָן.

אויף דער רעקאָמענדאַציע פון דעם פּרעזידיום, ווערן פאָלגנדע פיר דעלעגאַטן דערוויילט אלס די סעקרעטאַרן פון דער קאָנווענשאָן: ר. יוקלסאָן, ש. ליפשיץ (דעטרויט), שאַרלאָט מעלאַמעד און דאָרע עלקינד.

עס ווערט פאָרגעשטעלט לעסטער זירין, וועלכער שלאָגט פאַר פאָלגנדיקע כללים, לויט וועלכע די קאָנווענשאָן זאָל געפירט ווערן:

1. דער פּרעזידיום ווערט באַפולמעכטיקט אָנצופירן מיט אַלע אָנגעלעגנהייטן פון דער קאָנווענשאָן;
2. דער פּרעזידיום שלאָגט פאַר די קאַנדידאַטן פאַר פאָרזיצער און קאָ־פאָרזיצער פאַר יעדער זיצונג;
3. אַלע דיסקוסיעס זאָלן זיך באַציען אויף די פאָלגנדיקע באַריכטן, וואָס וועלן אַרייַנגעטראָגן ווערן צו דער קאָנווענשאָן: א) די הויפּט־פאָליסי ווערט באַזירט אויף דעם הויפּט־באַריכט פון ר. זאַלצמאַן; ב) רעזאָלוציעס וועגן קולטור־ און שול־ענינים; ג) רעזאָלוציע וועגן דער ראָלע פון דער פּרעסע; ד) רעזאָלוציעס אין שייכות צו אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן; ה) רעזאָלוציע וועגן ענגליש־רייַדנדיקע אידישע מיטגלידער; ו) רעזאָלוציע וועגן דער עמאַ לאַזאַרוס פּרויען־דיוויזיע; ז) באַריכט פון דער קאָנסטיטוציע־קאָמיסיע; ח) באַריכט פון דער נאָמינאַציע און וואַלן־קאָמיסיע; ט) באַריכט פון דער אַלגעמיינער רעזאָלוציע קאָמיסיע; אַלע דעלעגאַטן, וועלכע ווילן זיך באַטייליקן אין די דיסקוסיעס זאָלן אָנשרייבן זייערע נעמען, דעם ברענטש און די שטאָט און איבערגעבן דעם פאָרזיצער;
4. עס ווערט רעקאָמענדירט, אַז פאַר די סוב־באַריכטן --אָרגאַניזאַציע, קולטור און שולן, ענגליש־רייַדנדיקע און פּרויען־דיוויזיע--זאָל באַוויליקט ווערן צו 20 מינוט, און פאַר די באַריכטן פון די שטעט און דיסטריקטן, צו 15 מינוט. די אַלגעמיינע דיסקוסיע זאָל באַגרעניצט ווערן צו 7 מינוט פאַר יעדן אייַנעם.
5. דער פּרעזידיום האָט דאָס רעכט אייַנצולאַדן געסט־רעדנער און באַגריסער ווען ער וועט געפינען פאַר נויטיק.

די אַלע רעקאָמענדאַציעס ווערן גוטגעהייסן פון אַלע אַנוועזנדע דעלעגאַטן.

דער פאָרזיצער ה.ב. ריטמאַן האָט דאַן פאָרגעשטעלט דעם נאַציאָנאַלן סעקרעטאַר, ראובן זאַלצמאַן, אָפּצוגעבן דעם הויפּט־באַריכט פון דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיווע פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פאַר די 4 יאָר, זינט דער פינפטער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן.

חבר זאַלצמאַן ווערט באַגריסט פון די העכער 800 דעלעגאַטן און געסט, וועלכע זייַנען ספּעציעל אייַנגעלאַדן געוואָרן צו דער דאָזיקער זיצונג, מיט אַן אָוואַציע און לאַנגע אַפּלאָדיסמענטן. (חבר זאַלצמאַנס באַריכט איז אָפּגעדרוקט געוואָרן אין אַ ספּעציעלער בראָשורע און איז אויסגעטייַלט געוואָרן צו די דעלעגאַטן אין זייַן באַריכט האָט ער רעקאָמענדירט, אין נאָמען פון דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיווע, פאָלגנדיקע פיר גרונטן־פּונקטן:

1. אַז די קאָנווענשאָן זאָל אָננעמען פאַר דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע אַן אייַגענעם נאָמען, וואָס זי האָט עס ביז איצט ניט געהאַט;
2. אַז די אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע זאָל ווערן אַן אויטאָנאָמע קערפּערשאַפט, פעדעראַטיוו פאַרבונדן מיט אַלע אַנדערע נאַציאָנאַלע סעקציעס אין דעם אַלגעמיינעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן, און זאָל אויף דער הייַנטיקער קאָנווענשאָן אָננעמען אַן אייַגענע קאָנסטיטוציע;
3. אַז די הייַנטיקע קאָנווענשאָן זאָל באַשטימען פאַר דעם אידישן אָרדן פּרינציפּן, לויט וועלכע ער זאָל אויפנעמען און פאַרהאַנדלען אידישע פראָבלעמען און וואָס זאָלן העלפן נאָך מער פאַרשטאַרקן דעם אָרדן און זייַן אייַנפלוס אין דעם געזעלשאַפטלעכן לעבן;
4. אַז די נייַע עקזעקוטיווע זאָל אויסגעבייַטערט ווערן און זאָל אייַנשליסן פירנדיקע טוער פון דעם אָרדן פון די וויכטיקסטע צענטערן איבערן לאַנד, אַנשטאָט, ווי ביז איצט, איז זי באַשטאַנען דורכויס פון ניו יאָרקער מיטגלידער.

ווען חבר זאלצמאן האט פארענדיקט זיין באריכט, וואס האט געדויערט אנדערהאלבן שעה, האבן אלע אנוועזנדע אים ווידער געמאכט אן אוואציע מיט לאנג־דויערנדיקע אפלאדיסמענטן.

ביי דעם מאמענט, האט דער פארזיצער פארגעשלאגן, אין נאמען פון דעם פרעזידיום, א. גראספעלד פון ניו יארק אלס פארזיצער, און מיני פאלער פון לאס אנדזשעלעס אלס קא־פארזיצער פאר דער צוויטער זיצונג. ווען די נאמינירטע זיינען איינשטימיק דערוויילט געווארן, האט דער פארזיצער געשלאסן די ערשטע זיצונג—ארום 1 אזיגער—און דערקלערט, אז די צוויטע זיצונג וועט זיך עפענען 2 אזיגער ביטאג.

- - - - - - - - - -

צוויטע זיצונג

חבר גראספעלד עפנט די זיצונג און שלאגט פאר, אין נאמען פון דעם פרעזידיום, זעקס קאמיסיעס און די נעמען פון די דעלעגאטן, וועלכע ווערן רעקאמענדירט אלס מיטגלידער פון די פארשידענע קאמיסיעס. פאלגנדע קאמיסיעס ווערן פארגעשלאגן:

1. ארגאניזאציע־קאמיסיע, מיט א. לעכאוויצקי (לאס אנדזשעלעס) אלס פארזיצער און איזידאר גוקאווסקי (בראנקס) אלס סעקרעטאר; אפצוגעבן דעם באריכט ווערט רעקאמענדירט גדליה מאנדלער.
2. קולטור־ און שול־קאמיסיע, מיט מאקס בלום (וועסט ברוקלין), אלס פארזיצער און אהרן לעכאוויצקי (שיקאגא) אלס סעקרעטאר; אפצוגעבן דעם באריכט—איטשע נאלדבערג.
3. קאנסטיטוציע־קאמיסיע, מיט אברהם רעדי (בראנקס) אלס פארזיצער און אנע בידער (ניו יארק) אלס סעקרעטאר; פאר אפגעבן דעם באריכט ווערט באשטימט א. גראספעלד;
4. פרויען־קאמיסיע, דארע ריטש (בראנקס) אלס פארזיצערין, מאניע האמבורגער (ברוקלין) אלס סעקרעטארשע און דזשון גארדאן אפצוגעבן דעם באריכט.
5. רעזאלוציע־קאמיסיע, מאקס שטינבערג (ניו יארק), פארזיצער, און ד. גלוזמאן (בראנקס), סעקרעטאר.
6. נאמינאציע־קאמיסיע, מיט ה.ב. ריטמאן (שיקאגא), פארזיצער, און דזשעק גאלדמאן (ניו יארק), סעקרעטאר.

אלע רעקאמענדאציעס ווערן גומגעהיסן פון די דעלעגאטן. (די נעמען פון די דעלעגאטן, וואס זיינען באשטימט געווארן אין די פארשידענע קאמיסיעס, ווערן אנגעגעבן באזונדער, אויף די לעצטע זיטן פון דעם פראטאקאל).

דער פארזיצער אנאנסירט אויך, אז מארגן, מאנטיק, וועט אין דער בארד־רום, אין דעם נאציאנאלן אפיס, אפגעהאלטן ווערן א פאנעל פון די ענגליש־רעדנדיקע אידישע דעלעגאטן.

עס ווערט פארגעשטעלט חבר מאקס שטינבערג, פארזיצער פון דער רעזאלוציע־קאמיסיע, וועלכער לייענט פאר א ווייכטיקע רעזאלוציע, באזירט אויף חבר זאלצמאנס באריכט.

דער פולער אינהאלט פון דער רעזאלוציע איז, ווי פאלגט:

רעזאָלוציע וועגן די הויפּט־אויפגאַבן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון אָרדן

דעם 6טן יוני, 1944, איז געקומען די אינוואַזיע צו די ברעגן אין פראַנקרייך. דאָס איז די ערשטע גרויסע דערגרייכונג פון דעם אָפּמאַך אין טעהעראַן. דאָס איז דער אָנפאַנג פון דעם מערקווירדיקן פּלאַן, וואָס איז אויס־געאַרבעט געוואָרן אין טעהעראַן פון די פירער פון די פאַראייניקטע פעלקער־רוזוועלט, טשערטשיל און סטאַלין־כדי צו צעשמעטערן דעם שונא. גלייך נאָך דער אינוואַזיע אין פראַנקרייך איז געקומען די באַנייטע, גרויסע אַטאַקע פון דער רויטער אַרמיי קעגן די נאַצישע אַרדעס אויפן סאָוועטישן פראָנט. דאָס פאַר וואָס היטלער האָט זיך די גאַנצע צייט געשראָקן, איז געוואָרן א ווירקלעכקייט. דער ענדגילטיקער רעזולטאַט פון דער אינוואַזיע, סיי אויפן מערב־פראָנט, סיי אויפן מזרח־פראָנט, איז שוין הייַנט א געזיכערטער־דער זיג וועט זיין אונדזערער. פאַר די, וואָס געפינען זיך ניט אויף די שלאַכטפעלדער, פאַר זיי אַלע שטייט די קאָלאָסאַלע אויפגאַבע: שמידן דעם הייַם־פראָנט, כדי צו ברענגען וואָס שנעלער דעם זיג איבער דעם פאַשיזם.

אונדזער קאָנווענשאָן איז פאַרזאַמלט אין א צייט, ווען אונדזער לאַנד גרייט זיך צו די וואַלן אין 1944. אין דעם אויסגאַנג פון די וואַלן פון 1944 הענגט אָפּ דער ווייטערדיקער שיקזאַל פון די פאַראייניקטע שטאַטן, אין א גרויסער מאָס אויך דער שיקזאַל פון דער וועלט, און אויך די לייזונג פון די אָנגעוויטיקטע אידישע פראָבלעמען. דעריבער קענען קיין צווייפלונגען ניט זיין, נאָר אַז די אידן דאַרפן זיך פאַראייניקן מיט אַלע קאָנסטרוקטיווע כחות פון דעם גאַנצן אַמעריקאַנעם פאָלק, כדי צו דערוויילן אין די קומענדיקע וואַלן אונדזער איצטיקן קאָמאַנדיר־אין־טשיף, פּרעזידענט רוזוועלט. ער איז און דאַרף זיין דער קאַנדידאַט פון דעם גאַנצן אַמעריקאַנעם פאָלק.

ניט קוקנדיק אויף דעם, וואָס די רעפּובליקאַנער פּאַרטיי האָט אַרייַנגענומען אין איר פּלאַטפאָרמע אייניקע פּונקטן וועגן די אָנגעוויטיקטע אידישע פראָבלעמען, מוזן מיר זאָגן, אַז דאָס אַמעריקאַנער פאָלק בכלל און די אידן בפרט האָבן ניט קיין גרונט אויף צוטרוי צו דער פּאַרטיי, אַרום וועלכער עס גרופּירן זיך איצט אַלע רעאַקציאָנערע, אַנטיסעמיטישע, האַלב־ און גאַנצע־פאַשיסטישע עלעמענטן. אַזאַ פּאַרטיי קען ניט דורכפירן די גוטע פּונקטן פון איר פּראָגראַם, וויל הינטער דער פּאַרטיי שטייען אַלע פינצטערע כחות, וואָס וועלן אָט־די כלומרשט צוגעזאָגטע פּונקטן פאַרניכטן אויף מאָרגן נאָך די וואַלן.

די קאָנווענשאָן אינדאָרסירט די 10־פּונקטן פּראָגראַם, וואָס אונדזער נאַציאָנאַלער סעקרעטאַר האָט פאָרגעבראַכט אין זיין באַריכט. מיר האַלטן, אַז אויף אָט־דער פּראָגראַם קענען זיך אייניקן אַלע ריכטונגען אין דעם אידישן לעבן; אַז דאָס איז א פּראָגראַם, וואָס דרינגט אַרויס פון דער סאַמע טיפסטער נויט פון דעם אידישן לעבן.

מיר גלויבן, אַז דער בעסטער אינסטרומענט צו העלפן דורכפירן אָט־די פּראָגראַם אין לעבן איז די אַמעריקאַנער אידישע קאָנפערענץ. זי קען און דאַרף ווערן די קערפּערשאַפט, וואָס זאָל פאַרטרעטן אַלע אידן אין אַמעריקע. כדי די קאָנפערענץ זאָל דאָס דערגרייכן, מוזן אירע פירער זען, אַז אַלע ריכטונגען און שאַטירונגען אין דעם אידישן לעבן זאָלן דאָרטן זיין פאַרטראָטן.

די קאָנווענשאָן אינדאָרסירט די שטעלונג פון דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיווע פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע צו דער אַמעריקאַנער אידישער קאָנפערענץ, אַז מען טאָר אָט־די קערפּערשאַפט בשום אופן ניט מעסטן לויט אירע טעותן און די דיסקרימינאַטאָרישע מעשים מצד א טייל פון אירע פירער, נאָר מען דאַרף זי אָפּשאַצן אין איר בייטן, נאַציאָנאַלן פאַרנעם און אייַנפלוס, און העלפן, אַז די אַמעריקאַנער אידישע קאָנפערענץ זאָל פאַרוואַנדלט ווערן אין דעם פאַראייניקטן אינסטרומענט פון דעם אַמעריקאַנעם אידנטום.

די קאָנווענשאָן דריקט אויס די פולע צופרידנהייט מיט די פאַרשלאָגן פון דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיווע פאַר דעם, אַז די אידישע סעקציע זאָל פאַרוואַנדלט

ווערן אין א זעלבסטשטענדיקן אידישן אָרדן מיט א באזונדערן נאָמען, א באזונדערן „פריעמבל", און א באזונדערע קאָנסטיטוציע, און אז זי זאָל פאר־קערפערן די „פולשטענדיקע אויטאָנאָמיע פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע אין אלע פראגן, וואָס האָבן צו טאָן מיט דעם אידישן, געזעלשאפטלעכן, פאָליטישן און קולטורעלן לעבן פון די אידן אין אמעריקע.

די קאָנווענשאָן דריקט אויס איר אנערקענונג צו דער נאציאָנאלער עקזעקו־טיווע מיט דעם, וואָס זי האָט געמאכט די ערשטע וויכטיקע שריט אינצוברינגען די אידיש־ענגלישע ברענטשעס אין דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע. מיר רופן די נייאר־נקומענדיקע פירערשאפט, וואָס וועט אויף דער קאָנווענשאָן דערוויילט ווערן, פאָרצוזעצן אט־די ריכטיקע פאָליסי פון בויען די אידיש־אמעריקאנער סעקציע אין הסכם מיט דעם באשטאנד פון דעם אידישן לעבן אין אמעריקע־־ א צוויישפראכיקע סעקציע, פון אידיש־רעדנדיקע און ענגליש־רעדנדיקע, ווי צוויי גלייכבארעכטיקטע טייל, וואָס שטעלן מיט זיך פאר איין גאנצן אידישן איינס. די שעפערישע כחות פון די אידיש און ענגליש־רעדנדיקע זאָלן געבראכט ווערן צום פאָדערגרונט. בידע טייל זאָלן זיך פילן, אז דאָס איז זייער הייס, אז דאָס איז זייער פראטערנעלער אָרדן, וואָס באדינט אמבעסטן זייערע אינטערעסן.

די קאָנווענשאָן אינדאָרסירט, אָן שום רעזערוואציעס, דעם בייטראָג, וואָס מיר האָבן געמאכט סייצו דער בויאונג פון דעם שרייבער און קינסטלער־קאָמיטעט, סייצו דער בויאונג פון דעם אידישן קאָונסיל פאר „ראָשען וואָר רעליף" אלס זייער וויכטיקע אינסטרומענטן פאר הילף צום סאָוועטן־פארבאנד, פאר אייניקייט אין דעם אידישן לעבן בכלל.

די קאָנווענשאָן הייסט גוט די צוויי פאָרגעשלאָגענע הילפס־פראָיעקטן: דעם הילפס־פראָיעקט פאר דעם סאָוועטן־פארבאנד און דעם הילפס־פראָיעקט פאר פאלעסטינע. גלייכצייטיק רופן מיר אלע אונדזערע ברענטשעס און אלע אונדזערע מיטגלידער, אז זיי זאָלן ווערן א וויכטיקער פאקטאָר אין די הילפס־קאמפאניעס פאר דעם „ונייטעד דזשואיש אפיל", פאר דעם רויטן מגן־דוד, פאר די „יונייטעד דזשואיש טשאריטיס", פאר דעם נאציאָנאלן מלחמה־פאָנד, און פאר אלע אנדערע וויכטיקע אקציעס, וואָס וועט נויטיק זיין אין דעם אידישן לעבן.

די קאָנווענשאָן אינסטרואירט דער אר־נקומענדיקער נאציאָנאלער באָרד צו קאָארדינירן אט־די הילפס־קאמפאניעס אזוי, אז עס זאָלן ניט געפירט ווערן קיין באזונדערע קאמפאניעס, נאָר אז עס זאָל געפירט ווערן איין גרויסע קאמפאניע, וואָס זאָל איינשליסן ביידע אויבן־דערמאָנטע צוועקן.

די 6טע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע פון אָרדן אינ־דאָרסירט פרעזידענט רוזוועלטס עקאָנאָמישן „ביל אָו רייטס" און זאָגט צו, צו ארבעטן מיט אלע כחות, אז דאָס זאָל וואָס שנעלער פארווירקלעכט ווערן אין אונדזער לעבן און דריקט אויס דעם הייסן וואונטש, אז דער קאָנגרעס און דער סענאט זאָלן דורכפירן דעם וואגנער־מאָרי־דינגעל ביל, ווי דעם ערשטן ממשותדיקן שריט אין אט־דער ריכטונג.

די קאָנווענשאָן רופט אונדזערע אלע ברענטשעס, אונדזער גאנצע מיטגלידער־שאפט, צו זען, אז אונדזער קאָנגרעס און סענאט זאָלן וואָס שנעלער אננעמען א געזעץ קעגן אנטיסעמיטיזם, קעגן דעם „פאָל־טעקס", קעגן וועלכע־עס־איז דיס־קרימינאציעס ביי אונדז אין לאנד, און אז אין דער קומענדיקער וואל־קאמפאניע זאָל די אידיש־אמעריקאנער סעקציע הויפטזעכלעך זיך קאָנצענטרירן אויף די דריי פאָרגעשלאָגענע געזעצן. די קאָנווענשאָן פאָדערט אויף די גאנצע מיטגלידער שאפט צו ארבעטן מיט דער פולסטער איבערגעבנקייט פארן שנעלסטן זיג אין דער איצטיקער מלחמה, פאר א געזיכערטן פרידן פאר אונדזער לאנד און פאר אלע פאראייניקטע פעלקער, פאר א פולשטענדיקער לייזונג פון די אנגעוויטיקטע אידישע פראבלעמען, אז דער קיום פון אונדזער פאָלק זאָל זיין געזיכערט.

פון די דעלעגאטן איז געקומען א פארשלאג אנצונעמען די רעזאלוציע. אין דער דיסקוסיע, וואס האט נאכגעפאלגט האבן זיך באטייליקט דעלעגאטן פון פארשיידענע שטעט. א טייל פון די דיסקוסיעס זיינען געווען פארבונדן מיט באריכטן פון פארשיידענע דיסטריקטן.

דער ערשטער, וואס איז אויפגעטראטן אין דער דיסקוסיע איז געווען דער סעקרעטאר פון קאליפארניע-דיסטריקט, חבר א. מאימודעס. וועלכער האט גלייכצייטיק אפגעגעבן א באריכט פון דעם דיסטריקט. מיר גיבן דא איבער די רעדע פון חבר מאימודעס:

„חבר פארזיצער, טייערע דעלעגאטן און געסט!

„ס'איז א גרויסער כבוד פאר מיר צו האבן די געלעגנהייט אייך ברענגען א האר'ציקן גרוס פון דעם אידישן ישוב ביים פאסיפישן ים און ספעציעל פון לאס אנדזשעלעס, וואס לויטן וואוקס, און ספעציעל לויט די קולטור- און געזעלשאפטלעכע אקטיוויטעטן, הויבט לאס אנדזשעלעס אן צו ווערן דער צווייטער וויכטיקער אידישער צענטער אין די פאראייניקטע שטאטן, און גאר א ספעציעלן גרוס פון אונדזער מיטגלידערשאפט פון דער אידיש-אמעריקאנער סעקציע ביי אונדז אין שטאט, וואס איז די צווייטע גרעסטע ארגאניזאציע נאך ניו יארק, ווייל מיר ציילן שוין איצט 3 טויזנט מיטגלידער.

„ביי דער געלעגנהייט, שטרייך איך אונטער אזוי אויסדריקלעך ווי נאר מעגלעך, אז אונדזער גאווערנאר ווארען האט מיט זיין רעאקציאנערער שליחלרעדע אויף דער רעפובליקאנער קאנווענשאן בשום אופן ניט אויסגעדרוקט די געפילן, שטימונגען און די מיינונגען פון דער באפעלקערונג ביי אונדז אין דיסטריקט, וואס איז שטארק געווארן אינדוסטריעל, און וואו עס ווערט הויך אפגעשאצט די גרויסע פארדינסטן פון פרעזידענט רוזוועלט. און נאך וויניקער האט אונדזער גאווערנאר אויסגעדריקט די שטימונגען פון דער אידישער באפעלקערונג, וועלכע איז דורכגעדרונגען מיט אויסגעשפראכענעם האס צום פאשיזם און וויסט, אז רוזוועלט און טעהעראן שטייען פאר די אינטערעסן פון דעם אידישן פאלק. דער אויסגאנג פון די לעצטע „פרימערי"-וואלן אין קאליפארניע און ספעציעל אין לאס אנדזשעלעס האט אנגעווארפן א צווייפל אויף אונדזער „אזמפארטייאישן" גאווערנאר, וועלכער האט מורא געהאט אנצונעמען די רעפובליקאנער נאמינאציע.

די אידיש-אמעריקאנער סעקציע האט געשפילט גאר אן אנגעזעענע ראלע אין דעם זיג פון די פרא-רוזוועלט כחות אין די לעצטע „פרימערי"-וואלן און האט געקראגן אנערקענונג ביי די קאנדידאטן און ארגאנען, וועלכע זיינען פאר געווינען די מלחמה. מיר טרעטן שוין איצט צו איינצושטעלן אן אפאראט, וואס זאל ארבעטן טיכטיק צו פארזיכערן דעם ענטגילטיקן זיג פון די פרא-רוזוועלט כחות אין די נאוועמבער-וואלן. מיט פרייד שטרייכן מיר אונטער, אז די אידישע באפעלקערונג האט אין די לעצטע „פרימערים" ארויסגעווייזן הערלעכע געטריישאפט צו די טראדיציעס פון אונדזער פאלק, וואס איז אלעמאל געווען—און איז ספעציעל איצט—פארבונדן מיט די כחות פון פראגרעס. דאס איז גלייכצייטיק א באשטעטיקונג, אז דאס איז אן אויסדרוק פון דעם טיפן פארשטיין מצד דער אידישער באפעלקערונג די ערנסטע לאגע פון אונדזער לאנד, פון די פרידנסליבנדיקע פעלקער און פון דעם אידישן פאלק בתוכם. נאך א באשטעטיקונג איז דער גרויסער ביי-טראג, וואס די אידישע לאס אנדזשעלעס האט געמאכט צו די מלחמה-אנשטרענגונגען. דא זיינען איינגעשלאסן „בני ברית", יוניאנס, לאנדסמאנשאפטן און אנדערע ארגאניזאציעס. באזונדער זיינען מיר שטאלץ מיט דעם גאר בכודיקן ארט, וואס עס פארנעמט דער ביי-טראג פון אונדזער אידישאמעריקאנער סעקציע צו אלץ, וואס איז הייליק, צו העלפן געווינען די מלחמה אויפן שלאכטפעלד, קעגן דער פאשיסטישער בעסטיע. צו אונדזער קרעדיט געהערט אויך נאענט צו א מיליאן דאלאר מלחמה-באנדס, אונדזער ביי-טראג צום רויטן קרייץ און צו אלע אנדערע מלחמה-אקטיוויטעטן און מלחמה-רעליף.

מיט אונדזער אקטיוויטעט האבן מיר היבשלעך ביי-געטראגן צום ענטוזיאזם צווישן דער אידישער באפעלקערונג פאר מלחמה-אקטיוויטעטן און דערפירט צו

דעם, אז עס זײַנען אײַנגעשטעלט געוואָרן געמײַנשאַפטלעכע אַקציעס, ווי צום בײַשפּיל אין די „ווקטאָרי"־הײַזער אויף דער וועסט־סײַד און אויף דער אָסט־סײַד. אַרום אײַניקע אַקציעס האָבן זיך אַנטוויקלט פּערדיקע פאַרמעסטן, וואָס האָט אַלס רעזולטאַט געבראַכט צו גרויסע דערגרײַכונגען. אַרום אָט־די אַקציעס האָט זיך אָנגעהויבן שאַפן אײַניקײַט אין דעם אידישן לעבן, פאַר וועלכן עס טליעט אַ הײַסער באַגער אין יעדער אידיש האַרץ.

אונדזער אָרגאַניזאַציע האָט דורך אָט־דער ענערגישער אַרבעט דערוואָרבן גרויסע אַנערקענונג אויך בײַ די אָפיציעלע רעגירונגס־קערפּערשאַפטן, פון וועלכע מיר האָבן באַקומען אומצאָליקע בריוו פון אַנערקענונג. אויף דער אָסט־סײַד, צום בײַשפּיל, האָט דער רויטער קרײַץ שוין צום צווייטן מאָל באַשטימט אונדזער אָרגאַניזאַציע אַלס אַן אָפיציעלע אַגענטור, אָנצופירן אין יענעם געגנט מיט דער געלט־קאַמפּאַניע פאַרן רויטן־קרײַץ. אין דער קאַמפּאַניע פאַר דעם „וואַר־טשעסט" זײַנען אַ צאָל פון אונדזערע מיטגלידער באַשטימט געוואָרן אויף אַנפירנדע פּאָסטנס.

אַ וויכטיק קאַפּיטל אין אונדזער מלחמה־אַרבעט האָט פאַרנומען אונ פאַר־נעמט די אַקטיוויטעטן פאַר „ראַשען וואַר רעליף" און גאַר שטאָלץ זײַנען מיר מיט די אַקטיוויטעטן פון אונדזער עמאַ לאַזאַרוס דיוויזיע און זײַער פאַרצווייגטער און שטאַרק אינטענסיווער טעטיקײַט אויפן געביט פון טעטיקײַט פאַר דער מלחמה־אָנשטרענגונג. זי איז געוואָרן אַ בײַשפּיל פאַרן טיפן, ערנסטן פאַרשטײַן פון דער אידישער פרוי אין דעם גראַנגל פאַרן קיום פון אונדזער פאָלק.

די אײַניקײַט סענטימענטן פון די אידישע פאָלקס־מאַסן, אַלס רעזולטאַט פון דעם ערנסטן פאַרשטײַן די לאַגע פון אונדזער פאָלק אין לאַנד האָבן זיך אויסגעדריקט אויך אין אַ רײַע אַנדערע געביטן. ס'איז אַ פאַקט, אַז אין לאָס אַנדזשעלעס איז לעצטנס ניט פאָרגעקומען קיין אײַן אידישע געזעלשאַפטלעכע אַקציע פון אַ בריטן כאַראַקטער, וואָס ס'זאָל ניט אַרומנעמען אַלע אידן, אָן אויס־נאַם, אַרײַנרעכענענדיק אונדזער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע. מיר האַלטן שוין דערבײַ, אַז דער אידישער קאָמיוניטי קאָונסיל האָט געוואָלט דורכפירן אַ געוויסע אַקציע אונ אײַנגעלאַדן פאָרשטײַער פון די וויכטיקסטע קערפּערשאַפטן פון אָרגאַני־זירטן אידנטום; און ווען די פאָרשטײַער פון אידישן אַרבעטער־קאָמיטעט האָבן געשטעלט אַ באַדינג: „זײַ אָדער מיר", איז געווען דער ענטפער, אַז אויב זײַ ווילן ניט, וועט מוזן זײַן אָן זײַ. פאָרשטײַט זיך, אַז ס'ווילט זיך זײַ ניט איזאָלירט ווערן און זײַ האָבן זיך ניט צוריקגעצויגן, פונקט ווי זײַ טוען דאָס ניט אין פאַרבינדונג מיט אַנדערע אַקציעס וואו מיר אַרבעטן צוזאַמען.

פון דעם אַלעם איז צו זען, אַז לעצטנס איז אײַנגעשטעלט געוואָרן גאַר אַ נאָענטער קאָנטאַקט צווישן אונדזערע און אַלע אַנדערע אידישע אָרגאַניזאַציעס אין לאָס אַנדזשעלעס. מיר האָבן נאָך טאַקע ניט קיין פולשטענדיקע אײַניקײַט אין אידישן לעבן. מיר האָבן אָבער געמאַכט אַ קאָלאָסאַלן פאָרשריט אין דער ריכטונג. און דאָס איז געקומען אַלס רעזולטאַט פון די איצטיקע געשעענישן אין דעם אידישן לעבן, גאַר אַסך צוליב די געפאַרן, וואָס לויערן אויף אונדז, ספּעציעל אין פּרט פון אַנטיסעמיטיזם, וואָס הויבט אויף דעם קאָפּ אַלץ מער און מער. אין גאַר אַ היבשער מאָס איז דאָס דער רעזולטאַט פון דעם גרויסן פּרעסטיזש, וואָס אונדזער אָרגאַניזאַציע האָט, ספּעציעל לעצטנס, באַקומען אַ דאַנק אונדזערע מע־טאָדן פון אַרבעט, די דערגרײַכטע רעזולטאַטן אין אונדזערע אײַגענע און גע־מײַנשאַפטלעכע אַקציעס און אויך אונדזער עקשנותדיקער אָנשטרענגונג פאַר דער זאַך און די אידײַע פון אײַניקײַט.

אַלץ, וואָס איז פריער געזאָגט געוואָרן, האָט גרײַלעך באַווירקט דעם וואוקס און די פאַרשטאַרקונג פון אונדזער אָרגאַניזאַציע אין לאָס אַנדזשעלעס, וואָס, ווי שוין דערמאָנט, איז לויט איר גרויס די צווייטע צו ניו יאָרק. פון דער פאַר־קאָנווענשאָן מיטגלידער־קאַמפּאַניע קומען מיר מיט 500 נײַע מיטגלידער אויף אַ קוואָטע פון 450, און ווען ניט דעטרויט, וואָלטן מיר געווען דער ערשטער דיס־טריקט אין דער קאַמפּאַניע. איז עס טאַקע אַ פרײַד אײַך צו דערצײַלן, אַז אַ צאָל גאַר אָנגעזעענע פירער אין דעם אידישן געזעלשאַפטלעכן לעבן האָבן זיך

לעצטנס אנגעשלאָסן אין אונדזער אָרגאַניזאַציע, און אין עטלעכע חדשים ארום וועלן מיר געווים זיין בכח אַנצוזאָגן אַלעמען וועגן אַנשלוס פון נאָך אַ צאָל גאַר חשובע אידישע פירער.

אונדזער אָרגאַניזאַציע איז אויסגעוואַקסן ניט נאָר פיזיש, נאָר אויך אין פרעסטיזש, און איז געוואָרן אַ וויכטיקער פאַקטאָר אין דעם אידישן געזעלשאַפטלעכן לעבן בײַ אונדז אין שטאָט און האָט פאַרצײַכנט דערפאָלגן אין דער אַרבעט. מיר ווילן דאָ אויך באַריכטן, אַז מיר האָבן פאַרצײַכנט נאָך זײַער אַ וויכטיקע דערגרײַכונג פאַר אונדזער אָרגאַניזאַציע. מיר האָבן ביז איצט שוין אײַנגעשטעלט 6 ענגליש־רײַדנדיקע אידישע ברענטשעס, מיט אַ מיטגלידערשאַפט פון אַרום טויזנט. מיט פרײַד ווילן מיר אויך דערמאָנען אונדזערע עמאַ לאַזאַרוס פרויען־קלובן, וועלכע שפּילן אַ וויכטיקע ראָלע אין דעם לעבן און אין די טעטיקײַטן פון אונדזער אָרגאַניזאַציע און דעם פאַקט, וואָס מיר פאַרמאָגן אַ פּראַכטפולן אַקטיוו, וואָס ציט זיך פון דעם שטאָט־קאָמיטעט ביז דעם אַקטיוו אין יעדן ברענטש.

צווישן די פאַרצײַכנטע דערגרײַכונגען דאַרף אויך שטאַרק באַטאָנט ווערן די מעטאָדן, וואָס מיר האָבן אַרײַנגעבראַכט אין אונדזער אַרבעט, וואָס דריקן זיך אויס אין דעם, וואָס בעת מיר בויען אונדזער אָרגאַניזאַציע, זאָרגן מיר אויך זײַער ערנסט צו פאַרזיכערן אונדזער פּרעסע און פאַרגרעסערן די צאָל פון אירע לײַענער. דאָס העלפט אונדז זײַער פיל צו צעמענטירן אונדזערע דערגרײַכונגען, און באַזונדערס צו באַפעסטיקן אונדזער אײַגענע אָרגאַניזאַציע.

מיט דער נײַער אָריענטאַציע פון אַוועקשטעלן אונדזער אידישן פאָלקס־אָרדן ווי דאָס ווערט אָנגעוויזן אין חבר זאַלצמאַנס באַריכט, וועט עס געווים העלפן, אַז מיר זאָלן נאָך מער זיך אײַנגלידערן אין דעם אידישן לעבן און פאַרצײַכענען נאָך גרעסערע רעזולטאַטן פאַר אַלץ, וואָס איז שײַן און ליכטיק אין אונדזערע פאָלקס־טראַדיציעס, אין די אינטערעסן פון אַמעריקע און פון דעם אידישן פאָלק.

נאָך דעם באַריכט פון קאַליפאָרניע איז פאָרגעשטעלט געוואָרן חבר סאַל וויל, וועלכער האָט אָפּגעגעבן אַן אויספירלעכן באַריכט פון ניו־ענגלאַנדער דיסטריקט. (דעם באַריכט, אין ענגליש, וועט איר געפינען אויף זײַט 95).

נאָך חבר וויל, ווערט פאָרגעשטעלט חבר סאַל ראָטענבערג, סעקרעטאַר פון שטאָטישן קאָמיטעט אין פילאַדעלפיע, וועלכער באַריכטעט פאַר זײַן שטאָט. (דעם פולן באַריכט, אין ענגליש, וועט איר געפינען אויף זײַט 100).

ס'ווערט פאָרגעשטעלט חבר ה. שילער, דיסטריקט־סעקרעטאַר פון בראָנקס, וועלכער גיט אָפּ דעם פאָלגנדן באַריכט:

„חברים דעלעגאַטן!

„איך ברענג אײַך הײַנט, אין דעם טאָג פון דער 6טער נאַציאָנאַלער קאָנוועניציע פון אונדזער אָרדן, האַרציקע גרוסן פון די 12,500 מיטגלידער פון דעם אָרדן אין בראָנקס. די אָרדן־מיטגלידערשאַפט אין בראָנקס איז איבער 25 פּראָצענט פון דער גאַנצער מיטגלידערשאַפט פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון אָרדן. די איבער 12 טויזנט מיטגלידער פון אָרדן געפינען זיך אין אַ געגנט, וואו עס וואוינען 593 טויזנט אידן.

„צו אונדזער גרויס באַדויערן קען מען ניט זאָגן, אַז אַט־די נאָענט צו 600 טויזנט אידן זײַנען אָרגאַניזירט און פירן אַן אָרגאַניזירטן געזעלשאַפטלעכן לעבן. אין דעם פּרט איז בראָנקס אַנדערש פון אַנדערע טײַלן פון ניו יאָרק, וואו עס זײַנען פאַראַן רײַכע טראַדיציעס און אַ לאַנגע געשיכטע פון הויך־אָרגאַניזירטן פּאָליטישן און געזעלשאַפטלעכן לעבן אין דער אידישער קאָמיוניטי. עס איז צו באַדויערן, וואָס מיר, דער אָרדן אין בראָנקס, זײַנען די אײַנציקע גרעסטע און בעסט־אָרגאַניזירטע אידישע אָרגאַניזאַציע אין בראָנקס. ווען עס וואָלטן בײַ אונדז געווען אַנדערע גרויסן, וויכטיקע מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויף דער אידישער גאַס, וואָלט אונדזער בײַטראָג צו העלפן געווינען די מלחמה און

צו אנדערע געזעלשאפטלעכע אקציעס געווען אסך גרעסער און ווירקנדיקער.

אויף אונדזער לעצטער נאציאנאלער קאנווענשאן אין 1940 זינען די באריכטן געווען אנדערש. דאן האבן די באריכטן באהאנדלט און אפגעשפיגלט בלויז דעם אינערלעכן לעבן און די דערגרייכונגען פון אונדזער ארדן. עס איז גאנץ אנדערש איצט. איך וויל זאגן, אז יעדער אינציקער פירער פון ברענטש איז געווארן פאליטיש און ארגאניזאציאנעל, און אז זי--די פירער אין די ברענטשעס און אין קאונטי-קאמיטעט--האבן מעגלעך געמאכט אונדזערע גרויסע דערגרייכונגן

א פאר ביישפילן: אין די לעצטע וואלן צום סיטי-קאונסיל האבן מיר געשפילט א ווכטיקע ראלע אין העלפן דערוויילן דעם פראגרעסיוון קאנדידאט, מיקל דזש. קוויל, און נידערצושטימען דעם רעאקציאנערן קאהן. אונדזער ביטראג איז אנערקענט געווארן אין אלע קרייזן אין בראנקס. דזשאדזש סטעקעל, וועלכער איז געלאפן אין בראנקס, האט געפונען פאר נויטיק מיך ארינצורופן און מיר זאגן, אז ער האט גאר ניט געוואוסט וועגן אונדזער ארגאניזאציע. ער האט קיין מאל ניט געהערט וועגן אונדזער ארדן, נאר איצט ווייסט ער ווי ווכטיק מיר זינען. זינער א פרינט, א דיסטריקט-אטורני, האט מיך געפרעגט, וואס דער ארדן קען טאן צו העלפן דערוויילן דזשאדזש סטעקעל. ער האט מיר געזאגט, אז עס איז זייער ווכטיק אז ער זאל דערוויילט ווערן, און אז דער ארדן אין בראנקס קען העלפן דאס דורכצופירן. איך האב געהערט ביי אן אנדער געלעגנהייט, א טעמעני-פאליטישן" זאגן צו א צווייטן: "די ארגאניזאציע (מינענדיק דעם ארדן) קען דערוויילן א קאנגרעסמאן, ווען זי וואלטן נאר געוואוסט ווי אזוי צו ארבעטן."

איך וויל דא אונטערשטרייכן, אז אינע פון אונדזערע ווכטיקסטע אויפגאבן, גלייך נאך דער קאנווענשאן, איז די וואל-קאמפאניע צו העלפן דערוויילן פרעזידענט רוזוועלטן פאר א פערטן טערמין.

איר קענט פרעגן וועלכן-ניט-איז פירער אין בראנקס--א ציוניסט אדער אן אנדער געזעלשאפטלעכן טוער--וואס דער ארדן טוט צו העלפן געווינען די מלחמה, און ספעציעל וועגן אונדזער ביטראג צו די מלחמה-הלואות, וועלן זיי אייך זאגן, אז מיר (דער ארדן) האבן געטאן מער ווי וועלכע ניט איז אנדער ארגאניזאציע אין בראנקס.

מיט עטלעכע טעג צוריק איז געווען געדרוקט אין דער "טריבונע" א בריוו פון דעם "טרעזשורי-דעפארטמענט" אין בראנקס וועגן אונדזער "ארבעט אין דער מלחמה-באנד קאמפאניע, אין וועלכן עס ווערט געזאגט, אז ווען אלע ארגאניזאציעס וואלטן געווען אזוי וואכזאם און אקטיוו, וואלט מען ניט געדארפט פירן קיין אנגעשטרענגטע קאמפאניעס פאר די מלחמה-הלואות.

מיר האבן אין לעצטן יאר אויסגעפונען, וואס פאר א ראלע דער ארדן קען שפילן אין דעם אידישן לעבן. אמת, מיר זינען ניט געווען פארטראטן אין דער אידישער אסעמבלי, נאר וועגן ארדן האבן גערעדט ניט נאר די דעלעגאטן, נאר די בייטע אידישע מאסן. פון די קארגע 100 טויזנט אונטערשריפטן, וואס מיר האבן געבראכט צו דער אסעמבלי, זינען 33 טויזנט געזאמלט געווארן אין בראנקס. איינער פון די קאנדידאטן צו דער אידישער אסעמבלי (אמעריקאנער אידישע קאנפערענץ), אסעמבלימאן בענעט, האט מיט פארגעניגן אנגענומען די נאמינאציע פון דעם ארדן-ברענטש 34. ער האט אויסגעדריקט, דורך א בריוו, זיין מינונג, אז דער פאקט, וואס דער ארדן איז ניט צוגעלאזן געווארן צו דער אידישער קאנפערענץ האט פארשמעלערט די באזע פון דער קאנפערענץ.

מר. עגמין, רידנדיק אויף איינער פון די מלחמה-באנד "ראליס", וואס דער ארדן האט ארגאניזירט, האט צוגעגעבן עפנטלעך, אז עס איז געווען א טעות וואס דער ארדן איז ניט צוגעלאזן געווארן צו דער אסעמבלי.

אונדזערע פרויען-קלובן אין בראנקס האבן זיך אקטיוו באטייליקט אויף אסך וויכטיקע געביטן. איך דעם קאמף פאר "א-פי-עי", קאנסומער פראבלעמען,

קינדער־פארזארגונג, האבן זיי געהאלפן מאביליזירן די פארשידענע ארגאניזאציעס אין בראנקס ארום די אלע וויכטיקע פראבלעמען. אסך פירער פון די ארגאניזאציעס, וועלכע האבן געהערט וועגן אונדז צום ערשטן מאל, האבן צוגעגעבן, אז ווען די ארדן־קלובן וואלטן ניט געזומען די איניציאטיוו אין ארגאניזירן די ארבעט ארום „טשאילד קעיר", וואלט די ארבעט אפשר אינגאנצן ניט דורכגעפירט געווארן. עס איז ניט קיין צופאל, וואס ווען די פרויען־דיווזיע פון „יונייטעד דזשוויש אפיל" האט אנגעפאנגען א קאמפאניע, זיינען אירע פארשטייער געקומען צו אונדזערע פרויען־קלובן צו קריגן זייער קאאפעראציע.

די פירער פון דעם „נעשאנאל וואר־פאנד" זיינען געקומען מיך זען, וועגן דער קאמפאניע, וואס זיי פאנגען אן אין אקטאבער און האבן דערבייי דערקלערט, אז די קאמפאניע פאראיארן איז ניט געווען אינגאנצן דערפאלגרייך אפשר דערפאר, ווייל דער ארדן איז ניט ארייינגעצויגן געווארן אין דער ארבעט ווי געהעריק.

מיר האבן אן צווייפל אויסגעברייטערט די באזע פון דעם ארדן אין בראנקס און האבן איצט אלע מעגלעכקייטן נאך מער צו בויען אונדזער ארדן.

אונדזערע נייע, צוגעקומענע ברענטשעס, די ענגליש־רידנדיקע, האבן געמאכט א גרויסן בייטראג צו דער ארבעט פון אונדזער ארדן אין בראנקס.

אין דער איצטיקער מיטגלידער־קאמפאניע, אין וועלכער מיר האבן אריינגענומען 1,550 נייע מיטגלידער, האבן די ענגליש־רידנדיקע ברענטשעס געמאכט א גרויסן בייטראג. זיי פאנגען איצט אן צו שפילן די ראלע, וואס עס ווערט דערווארט פון זיי. זיי האבן פריער ניט געוואוסט ווי צו פונקציאנירן ווי א צוויישפראכיקע ארגאניזאציע. איצט פארשטייען זיי בעסער די נויטיקייט פון ענגליש־רידנדיקע ברענטשעס. די פראגראם, וואס מיר נעמען איצט אן וועט פאר אונדז מעגלעך מאכן ברענגען נאך א גרעסערן בייטראג אין אידישן און אלגעמיינעם לעבן.

אפשר ווייסן מיר נאך אליין ניט גענוי די ראלע, וואס אונדזער ארדן קאן שפילן און די כחות, וואס געפינען זיך אין אונדזער ארגאניזאציע. מיר האבן דעם בעסטן און איבערגעגעבנסטן אקטיוו פון אלע ארגאניזאציעס. אונדזערע פירער אין די ברענטשעס און פרויען־קלובן און אין דעם קאונטי־קאמיטעט האבן מעגלעך געמאכט די אלע דערגרייכונגען. מיר זאגן־צו חבר זאלצמאנען און די דעלעגאטן, אז מיר וועלן זיין די ערשטע אין העלפן ווידערדערווייל פרעזידענט רוזוועלטן, אין שמידן אייניקייט אין דעם אידישן לעבן, אין העלפן געווינען די מלחמה און אין בויען אונדזער אידישן ארדן, אז ער זאל ווערן נאך מעכטיקער, נאך גרעסער, נאך אייפלוסרייכער.

נאך חבר שילערן, שטעלט דער פארזיצער פאר דעם חבר ה.ב. ריטמאן, פון שיקאגא, וועלכער גיט אפ א באריכט פון זיין שטאט (דעם באריכט, אין ענגליש, וועט איר געפינען אויף זייט 103).

חבר זאלצמאן מאכט א דערקלערונג, אז ער באדויערט, וואס פון דעם באריכט, וואס ער האט פארגעלייענט בי דער ערשטער זיצונג, איז—דורך א טעות—אויסגעלאזן געווארן אין דעם צעטל פון די טויער, וועלכע האבן אסך געהאלפן צו דעם אויפבוי פון דעם ארדן, די נעמען פון מאקס דזשענקינס, שטאטישער טעקרעטאר פון פיטסבורג, און דוד ווינס, דיסטריקט־סעקרעטאר פון ניו דזשערזי. ער רעקאמענדירט גלייבצייטיק, אז דזשענקינס זאל אריינגענומען ווערן אלס מיטגליד אין דעם פרעזידיום.

נאך דער דערקלערונג, וואס איז איינשטימיק אנגענומען געווארן פון די דעלעגאטן בי דער זיצונג, האט דער פארזיצער פארגעשטעלט יוסף מען, דיסטריקט־סעקרעטאר פון וועסט ברוקלין, אפצוגעבן זיין באריכט. מיר גיבן דא איבער זיין באריכט:

„די לייזונג צו די פראבלעמען, וואס ברודער זאלצמאן באריירט אין זיין באריכט, ליגט אין דער אויסברייטערונג פון אונדזער קאמיוניטי־ארבעט. דער ערשטער און וויכטיקסטער פארלאנג פון דער באפעלקערונג איז וואס שנעלער צו פארענדיקן די מלחמה און העלפן שאפן א לאנג־דויערדיקן פרידן. אונדזער גאנצע אנשטרענגונג מוז, דעריבער, זיין געווענדט אויף אויס־ברייטערן אונדזער ביטראג צו די אלע מלחמה־אקציעס. כדי דאס עפעקטיווער דורכצופירן, מוזן מיר העלפן שאפן דעם פאראייניקטן כח דורך פארשיידענע געאייניקטע אקציעס אין געגנט, וואס וועלן מעגלעך מאכן דאס צו דערגרייכן.

בי אונדז אין וועסט־ברוקלין דיסטריקט פארמאגן מיר 6 באזונדערע געגנטן, מיט 6 ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס, וואס האבן א מיטגלידערשאפט פון איבער 21 הונדערט מיטגלידער, און 9 אידיש־ריידנדיקע ברענטשעס מיט ארום 28 הונדערט מיטגלידער. מיר האבן 5 עמא לאזארוס פרויען קלובן. אין 4 געגנטן פארמאגן אונדזערע ברענטשעס אייגענע צענטערס. מיר האבן אויך 3 אידישע פאלקס־כארן און א מאנדאלין ארקעסטער. אין יעדן געגנט האבן מיר אידיש־ריידנדיקע און ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס.

ביז נים לאנג צוריק האבן מיר שטענדיק געהאט פראבלעמען צווישן די אידיש און ענגליש־ריידנדיקע. כאטש באלאנגענדיק צו איין משפחה, האבן זיי פונקציאנירט גאנץ באזונדער. קיין שום געמיינשאפטלעכעס צווישן די אידישע און ענגליש־ריידנדיקע האט נים עקזיסטירט. וואס אנ־באלאנגט די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס, האבן זיי זיך כמעט נים פאראינטערעסירט אין קיין אידישע פראבלעמען. א דאנק דעם, וואס עס איז אונדז געלונגען צו איבערצייגן אין משך פון די לעצטע אנדערהאלבן יאר די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס, אז זיי זאלן זיך אנשליסן אין דער אידיש־אמעריקאנער מעקציע, און א דאנק דעם, וואס מיר האבן זיך אלץ מער אנגעפאנגען צו באטייליקן אין דער קאמיוניטי־ארבעט, האט זיך די לאגע באדייטנד געענדערט. דאס קען מען זען אין די אקציעס, וואס מיר פירן דורך. אונדזערע ברענטשעס אין אלע געגנטן זיינען אנ־געשלאסן אין דער ציווילער פארטיידיקונג ארגאניזאציע און זיינען א גאנץ אנגעזעענער כח אין אלע מלחמה־אקציעס. בי פארשיידענע געלעגנהייטן האבן די מיטגלידער פון דער „די־וי־א" אויס־געדריקט זייער אנערקענונג צו אונדזערע ברענטשעס און האבן אפט דערקלערט, אז ווי באלד דער ארדן באטייליקט זיך, קען מען דערוואַרטן גומע רעזולטאטן. אונדזערע ברענטשעס האבן זיך באַ־טייליקט אין אלע מלחמה־באנד קאמפאניעס און געהאלפן שאפן אנגעזעענע סומען געלט. אין דער 5טער מלחמה־באנד קאמפאניע האט אונדזער דיסטריקט געשאפן די סומע פון איבער 200 טויזנט דאלאר. די באַראַ־פארק ברענטשעס אליין האבן, א דאנק דער ענערגישער מוערין פון ברענטש 71, מרס. גוטקין, געשאפן די סומע פון איבער 100 טויזנט דאלאר.

אין די קאמפאניעס פון רויטן קרייץ פאר געלט און פאר בלום־דאנארס האבן אונדזערע ברענטשעס אויך געטאן גלענצנדע ארבעט. אונדזער בעט־ביטש צענטער, וואס ווערט אויפגעהאלטן פון די ברענטשעס 617 און 140, האבן דורך מאביל־יוניטס פון רויטן קרייץ געשאפן 650 פיינט בלום. פאר דער צייט, וואס עס איז מער נים מעגלעך צו קריגן קיין מאביל־יוניטס, גייען די ברענטשעס אן מיט רעגימטראציעס פאר בלום. אין דער געלט־קאמפאניע פארן רויטן קרייץ האבן מיר אויך אין יעדער געגנט געהאלפן שאפן אנגעזעענע סומעס געלט.

אין הענסענהוירסט האט דער רויטער קרייץ, דורך דער „די־וי־א" באאויפטראגט די מעקרעטארשע פון אונדזער עמא לאזארוס דיוויזיע, שוועסטער מאניע האמבורגער, אנצופירן מיט דער געלט־קאמפאניע אין געגנט, און אויך געקראגן דעם גרעסטן טעאטער אין געגנט פאר א משך פון צען טעג. צו דער ארבעט האט זי צוגעצויגן 60 פרויען פון אונדזערע ארגאניזאציעס און אויך פון דעם געגנט און געשאפן אן אנגעזעענע סומע געלט, פאר וועלכער מ'איז איר אויסגע־דריקט געווארן גרויס אנערקענונג. אויך אין קאני־איילאנד איז אנגעפירט געווארן א קאמפאניע פאר בלום־געבן דורך דעם „וויקטאָרי־קאונסיל" אין וועלכן אלע אידישע ארגאניזאציעס זיינען

אָנגעשלאָסן, אויך אונדזערע ברענטשעס, און ס'איז אָנגעפירט געוואָרן א געוועט, וועלכע פון די אָרגאַניזאַציעס הזלן רעגיסטרירן מער בלוט־געבער. האָבן אין צוויי געוועטן אונדזערע ברענטשעס צוויי מאָל געוואונען, און אויף זייערע מיטינגען אין צענטער, האָט א פארטרעטער פון רוימן־קרייץ זיי פרעזענטירט מיט דער פאָן.

אין זייער צענטער ווערט אויך אָנגעפירט א פראָיעקט פאר באדאזשן, אין וועלכן עס באטייליקן זיך ארום 80 פרויען פון אונדזערע אָרגאַניזאַציעס און אויך פון געגנט. אויך דאָ האָבן מיר פון רוימן קרייץ געקראָגן אנערקענונג אלס איינע פון די בעסטע גרופּעס פאר דעם פראָיעקט. און אזוי האָבן זיך אויך די ברענטשעס פון די אנדערע געגנטן באטייליקט אין די אלע אקציעס.

זייער אן אָנגעזעענע ראָלע האָבן געשפּילט די עמא לאזארוס פרויען־קלובן. זיי האָבן זיך אויך באטייליקט אין די אלע אקציעס, וואָס די „אַ־פּי־עי" און די קאָנטיזומערס ליג האָבן אָנגעפירט

„די־די"

אין משך פון א פּאָר שעה צייט, האָבן זיך אונדזערע ברענטשעס אָפּגערופן אין דעם היסטאָרישן טאָג פון דער אינוואזיע, און דריי גרויסע גאסן־פאַרזאַמלונגען זיינען דורכגעפירט געוואָרן אין דריי געגנטן, אויף וועלכע א גרויסע צאָל פּראָמינענטע רעדנער פון אָרדן, פון דער „סי־אי־אַ" און פון אנדערע אָרגאַניזאַציעס האָבן זיך באטייליקט און גערופן די באפעלקערונג צו שטיצן די אינוואזיע מיט אלע מעגלעכקייטן, ווי געבן בלוט, קויפן מער באָנדס, א.אז.וו., צו פארזיכערן א שנעלן און פולשטענדיקן זיג. מויזנטער ליפלעטס זיינען פונאנדערגעשפּרייט געוואָרן צווישן דער באפעלקערונג.

אויפן געביט פון אייניקייט: אויך דאָ האָבן אונדזערע ברענטשעס געמאכט א גוטן אנפאנג. אין באראָ־פארק זיינען אונדזערע ברענטשעס אָנגעשלאָסן אין דעם אידישן קאָמיוניטי קאָונסיל, וואָס באשטייט פון 76 אידישע אָרגאַניזאַציעס, אלס דיום־צאָלנדיקע מיטגלידער, מיט וועלכע מען רעכנט זיך זייער פיל. ווען אונדזער ברענטש 71 האָט באשלאָסן צו פייערן דעם 14־יאָריקן יובילי פון דעם ברענטש און פון דעם אָרדן, האָט ער געקראָגן דעם זאל אין „וויי־עם־איטש־עי", וואָס דאָס אליין איז שוין א דערגרייכונג. די „וויי" האָט זיי געגעבן דעם זאל פאָר בלויז 25 דאָלאַר אנשטאָט 60, באמערקנדיק אז דאָס מוען זיי דערפאר וואָס ס'איז דער אינטערנאַציאָנאַלער ארבעטער אָרדן, וואָס טוט גוטס ארבעט. דער דירעקטאָר פון דער אינסטיטוציע, אן אָנגעזעענער פירער פון דער קאָמיוניטי מיט וועמען עס איז פאר א צייט געווען שווער צו ארבעטן צוזאמען, איז איינגעלאדן געוואָרן און געקומען צו דער אונטערנעמונג באגריסן דעם אָרדן.

אין בענפאָנהוירסט האָבן מיר גערופן אייניקע מאסן־מיטינגען קעגן אנטי־סעמיטיזם מיט אָנגעזעענע רעדנער פון אידישע אָרגאַניזאַציעס און פארטרעטער פון לעגיסלאטיווע אינסטיטוציעס. אין קאָני־איילאנד האָבן מיר אויך דורכגעפירט צוויי גרויסע מאסן־מיטינגען קעגן די היטלער־מערדעריין און קעגן אנטיסעמיטיזם און אויך דורכגעפירט א „גוד־ווילל־וואָך" מיטן אנטייל פון פארטרעטער פון אידישע און ניט־אידישע אָרגאַניזאַציעס.

אין בריטאָן־בעטש איז אויף דער איניציאַטיווע פון אונדזערע טוער געלונגען צו אָרגאַניזירן אן אינטער־סעיט "קאָמיטעט אין געגנט. אויך דאָרט איז דורכגעפירט געוואָרן א „גוד־ווילל" וואָך אין א פּאָבליק מקולם מיט אן אויפטשטעלונג פון דעם אידישן בייטראָג צו אמעריקע, וואו קינדער פון פארשידענע נאַציאָנאַלימעטן האָבן זיך באטייליקט, און אויך אונדזערע קינדער פון שול 4 האָבן בייגעטראָגן אויף א געדעריקן אופן — צייכענונגען, בילדער, קאָמפּאָזיציעס, א.אז.וו. אין „מעמאָריעל־די" איז פאָרגעקומען א גרויסע פארשטעלונג אין א געגנט־טעאַטער פון די קינדער פון אלע פּאָבליק מקולס אין דעם געגנט און אויך פון פארשידענע נאַציאָנאַלימעטן, אויף וועלכער זיי האָבן דורך טענץ, געזאנג און דראמע אויסגעדריקט דעם גייסט פון פארברידערונג צווישן פעלקער. אויך דאָ האָבן זיך די קינדער פון דער טאנץ־גרופּע פון אונדזער שול באטייליקט.

אין די פּאָליטישע אקציעס, אין די „פרייערס" פון דער לייבאר פארטי, האָבן אונדזערע ברענטשעס און די עמא לאזארוס פרויען־קלובן זייער פיל בייגעטראָגן צו דעם זיג פון דער אמעריקאנער לייבאר פארטי, ווי אויך אין דער ווידערדערוויילונג פון דעם קאָונסילמאן פּיטער וו. קאמשיאני. די אלע אקטיוויטעטן האָט אויך געבראכט א פיל בעסערע און נעענטערע פארשטענדי־קונג צווישן אונדזערע אידיש־ און ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס און קלובן. היינט קענען מיר שוין זען, אז אין יעדן געגנט, וואו מיר האָבן אידיש און ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס ווערן דורכגעפירט געמיינשאפטלעכע אקציעס, ווי באָנד־ראליס, בלוט־בענק, א.אז.וו., ווי אויך געמיינשאפט־לעכע קולטורעלע און פראטערנאלע אונטן אין די ברענטשעס. אסך א בעסערע פארשטענדיקונג

האָט זיך געשאַפן. עס איז באַראַקטעריסטיש, אַז עס איז געקומען דערצו, אַז דער ברענטש 568 אין באַרא פּאַרק, אין ענגליש־ריידנדיקער ברענטש, האָט נאָמינירט פאַר א דעלעגאַט צו אונדזער 6טער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן א אָרגאַניזער פון דעם אידיש־ריידנדיקן ברענטש 71. מען פאַנגט אָן אַלץ מער איינזען, אַז כאָטש מע באַנוצט זיך מיט צוויי שפּראַכן, זיינען אָבער די פּראָבלעמען אונדזערע די זעלבע, אַלס אַמעריקאַנער און אַלס אידן.

עס וואָלט געווען איינזייטיק ניט אָנצוזאָגן אויך אויף אַן אומגעזונטן צוגאַנג מצד א צאָל פון אונדזערע טוער. כדי אויסצובריטערן אונדזערע אַקציעס אין דער קאָמיוניטי און ווערן א גרעסערער פאַקטאָר אין געגנט, מוז אונדזער צוגאַנג אין אַסך פאַלן אויפגעבעסערט ווערן. עס מוז פאַרבעסערט ווערן דער צוגאַנג מצד ענגליש־ריידנדיקע צו די אידיש־ריידנדיקע טוער און פירער.

עס איז נאָך פאַראַן אַן איבערבלייבעניש פון דעם אַלטן שעדלעכן סעקטאַנטיזם פון וועלכן מיר מוזן זיך באַפרייען. מיר מוזן פאַרשטיין, אַז איינקייט איז ניט קיין קאַפּריז פון קיינעם. דאָס איז אַרויסגערופן געוואָרן פון די סאַמע נויטן פון דער צייט אין וועלכער מיר לעבן און דערפאַר דאַרפן מיר אין זינען האָבן, אַז איינקייט מיט אַנדערע מיינט נעמען און געבן. די הויפּט־זאַך איז דער צוועק. אַפילו ווען ניט אַלעמאָל וועט אונדזער נאָמען שיינען מיט גרויסע בוכשטאָבן אין דער פּובליסיטי, וואָס ווערט געגעבן פאַר געוויסע אַקציעס מוז אונדזער אויפגאַבע זיין צו פאַר־בינדן זיך מיט די אָרגאַניזאַציעס און מיט דער באַפעלקערונג אין געגנט. העלפן אויף א מאַקטישן אופן אַרויפברענגען פּראָבלעמען פון דער קאָמיוניטי, העלפן פּלאַנירן ווי אַזוי זיי צו לייזן און העלפן זיי דורכפירן אין לעבן. אין פּראָצעס פון דעם אַלעם וועט אונדזער אַרבעט אָפּגעשאַצט ווערן און מיר וועלן קריגן די געהעריקע אַנערקענונג און ווערן א פאַקטאָר אין געגנט, ווי דאָס איז דער פאַל אין די אויבן־אויסגערעכנטע אַקציעס, וואָס מיר האָבן דורכגעפירט. אונדזערע טוער האָבן געקראָגן די אַנערקענונג און ווערן רעספּעקטירט. מען רעכנט זיך מיט זיי אין דער קאָמיוניטי, ווי עס איז ביי פיל געלעגנהייטן אַרויסגעזאָגט געוואָרן דורך פּראָמינענטע פירער פון די קאָמיוניטיס.

ווי אַזוי האָבן מיר אויסגענוצט די אַלע אַקציעס אין דער בויאונג פון אונדזער אָרדן? באַטש מיר קומען צו דער קאָנווענשאָן ניט מיט קיין פול־דערגרייכטע קוואַטע—בלויז אַרום 78 פּראָ־צענט—קומען מיר דאָך מיט א נעטן צוואַוואַקס, בלויז אין דעם לעצטן יאָר, פון נאָענט צו 600 מיטגלידער. אין דער לעצטער מיטגלידער־קאַמפּאַניע האָבן א צאָל פון אונדזערע ברענטשעס זיך אויסגעצייכנט. אין די ערשטע רייען שטייט ברענטש 585, וועלכער האָט מיט קנאַפּע 2 יאָר צוריק פאַרמאָגט א מיטגלידערשאַפט פון איבער 200 און קומט איצט צו דער קאָנווענשאָן מיט 600, פון וועלכע איבער הונדערט זיינען אַריינגענומען געוואָרן אין דער לעצטער קאַמפּאַניע. אַזוי אויך ברענטש 615 און ברענטש 71, וועלכער איז דער גרעסטער אידיש־ריידנדיקער ברענטש אין דיסטריקט, און א צאָל אינדיווידועלע שלאָגלער אויך אין די אַנדערע ברענטשעס.

מיט דעם באַזיס וואָס מיר, אין וועסט־ברוקלין, האָבן געלייגט אין די קאָמיוניטיס, און מיטן וואַוקס פון אונדזער מיטגלידערשאַפט, זיינען מיר זיכער, אַז מיר וועלן דורכפירן די אויפ־גאַבן, וואָס די קאָנווענשאָן וועט באַשליסן אָנצונעמען, אין הסכם מיט דעם באַריכט פון חבר זאַלצמאַן.

און צום שלום, דערלויבט מיר אויסצודריקן א האַרציקן דאַנק און אַנערקענונג צו אַלע מיטגלידער פון דעם דיסטריקט־קאָמיטעט און צו אַלע באַאַמטע און אַקטיוויסטן פון די ברענטשעס, פרויען־קלובן און שולן, אַן ווייטער קאָאָפּעראַציע עס וואָלט געווען אוממעגלעך צו פאַרצייכענען די אַלע דערגרייכונגען."

דער לעצטער אָפּצוגעבן א באַריכט אויף דער צווייטער זיצונג איז געווען ש. ליפּשיץ, שטאָטי־שער מעקרעטאַר פון דעמרוים. אָט איז דער באַריכט:

„דעלעגאַטן, ברודער פּאַרזיצער:

איך ברענג אייך א גרוס פון דער שטאָט, וועלכע איז היינט־צו־טאָג אין דעם אוואַנגאַרד פון קאַמף קעגן דעם בלוטיקן שונא אונדזערן, פון דער שטאָט, וועלכע איז מיט רעכט באַערט געוואָרן מיט דעם טיטול „דאָס האַרץ און אַרסענאַל פון דעמאָקראַטיע." די שטאָט—דעמרוים—וועלכע רוט ניט אויף קיין אייגן מאָמענט, וואו די פייערן אין די פאַבריקן ווערן אויף קיין איין מינוט ניט אויסגעלאָשן; די שטאָט וועלכע פאַבריצירט יעדע מעקונדע די טויזנטער וואָפן, באָמבערס, עראָפּלאַנען, טאַנקען און געווער צו דערשלאָגן דעם מערדערלעכן שונא אויף טויט.

ארבעטן אין אזא שטאט האט אויף אונדזער ארדן־מיטגלידערשאפט און פירערשאפט ארויפ־געלייגט א ספעציעלע פארנאנטוואָרטלעכקייט און האבזאמקייט. ווייל אונדזער שטאט פארנעמט אזא ווכטיקן פאסטן אין קאמף קעגן פאשיזם, האט אויך די רעאקציע און דער פינפטער קאלום קאנ־צענטרירט אלע זייערע גיפטיקע פיילן ביי אונדז אין שטאט. אויך מיר זיינען געשטראפט מיט דעם גרויסן אידישן אומגליק, וואס רופט זיך „פארווערטס", וועלכער האט ארויפגעלייגט זיין טויטע לאפע און דערלאזט ניט, אז איינקייט אין דער איצטיקער קריטישער צייט פאר אונדזער פאלק זאל ווערן דער דאמינירנדער פאקטאר אין אונדזער קאמף און לעבן.

שווערע צייטן איז אונדז אויסגעקומען דורכצומאכן זינט אונדזער לעצטער קאנווענשאן. דער לעבן און די צייט האבן יעדן טאג ארויסגערוקט נייט פראבלעמען. בליץ־שנעל האבן זיך געשאפן נייע סיטואציעס. מען האט ניט אלעמאל געקאנט ווארטן אויף דירעקטיוון. מען האט געמוזט גלייך רעאגירן. אונדזער געווער, אונדזער אומקאמפראמיסלעכער האס צום פאשיזם, אונדזער וועגווייזער, אונדזער ווסן און לערע וואס מיר האבן אנגעזאמלט דורך אונדזער ארדן, אונדזער גרעניצלאזע ליבע צו דעם פארשקלאפטן און אונטערדריקטן און צו אונדזער פאלק. איין מאס האט באהערשט אונדזערע אלע אקטיוויטעטן: „וועט עס העלפן געווינען די מלחמה? וועט עס העלפן אונדזער פאלק?"... אט־די מאס האבן מיר פרובירט אנווענדן אין אלע אונדזערע אקטיוויטעטן. אט־די מאס האט אונדז געזאגט, אז דער שליסל צו דעם אלעמען איז קודם־כל אייניקייט! און אט האבן מיר אויך ביי אונדז אין שטאט געהאט צו פירן א קאמף פאר אנערקענונג צו באמיליקן זיך אין דער אידישער קאנפערענץ. א קאמף, וועלכער איז אויף אונדז ארויפגע־צוואונגען געווארן פון אט־די שווארצע כחות אין דעם אידישן לעבן, וועלכע זיינען גרייט מקריב צו זיין אונדזער גאנץ פאלק פאר זייערע אייגענע קליי־זל־אינטערעסן. אין דעם קאמף קעגן אט־די שונאים, שעדיקער, האבן מיר זיך פארבונדן מיט די ברייטע מאסן פאלקס־מענטשן, די לאנדסמאנ־שאפטן, די בני ברית און באטש מיר זיינען אפיציעל נייט געווען פארטראטן ביי דער קאנפערענץ און אין די וואלן, זיינען מיר געווען דערפאלגרייך און האבן דערווייטלט א דעלעגאט צו דער קאנ־פערענץ, א פאלקס־מענטשן, וועלכער איז געלאפן אויף א פלאטפארמע פון אייניקייט, דער אדהאקאט אהרן ראזענבערג.

אלס רעזולטאט פון אונדזער געזונטן קאמף איז ביי אונדז אין שטאט איצט ארגאניזירט געווארן א קאמיטעט פון אידישע פאלקס־ארגאניזאציעס, וועלכע האט מוין היינט־צו־טאג ארום 50 לאנדסמאנשאפטן און דער ארדן בתוכם. אונדזערע פארטרעטער אויף דעם קאמיטעט שפילן א פירנדע ראלע.

אונדזער ארדן איז געווען אינסטרומענטאל ביי אונדז אין שטאט אויפצובויען צוזאמען מיט די צענדליקער לאנדסמאנשאפטן א גרויסן, מעכטיקן אידישן פאלקס־קאמיטעט פאר „רעטן ווער רעליף", א קאמיטעט וועלכער האט געזאמלט צענדליקער מוזיקנטער דאלארן אין רעליף, אויך וואגאנעס מיט קליידער און „קיטס". דער אידישער אפטייל פון „רעטן ווער רעליף" אין דעטרויט איז דער לעבעדיקסטער, וויכטיקסטער און שאפט מער וויפיל אלע „אנדערע נאציאנאלע גרופן צוזאמען.

אין די פארשיידענע קאמפאניעס פון דעם „ווער טשעסט", רוימן קרייץ, מלחמה־באנדס האבן מיר ביי־געטראגן ווייט־ווייט מער ווי די פראפארציע פון אונדזער מיטגלידערשאפט. אט־אזוי האט אונדזער דיסטריקט פרעזענטירט די אמעריקאנער ארמיי מיט אמבולאנסן. אויף דער ספעציעלער קאמפאניע איז דער ביי־טראג פון דער אידישער מעקציע פון ארדן געווען דער גרעסטער, אונדזערע ביי־טראגן אין יעדער „מארגן פרייהייט" קאמפאניע איז לוים דער פראפארציע צווישן די גרעסטע פון לאנד. אלס ביישפיל: אין דער לעצטער קאמפאניע האט אונדזער הרענטש 42, מיט קארגע 300 מיטגלידער, געשאפן איבער 2 טויזנט דאלאר. די זעלבע פראפארציע יעדער ברענטש. אין די פארשיידענע קאמפאניעס פאר מלחמה־באנדס פארנעמט אונדזער אידישע מעקציע א בכדיקן פלאץ — סיי קאלעקטיוו, סיי דורך אקטיוויטעטן פון איינצלנע מיטגלידער. דער באריכט־אפגעבער אליין האט געהאט דעם גרויסן כבוד צו קריגן דריי בריוו און אטעסטאטן פון דעם „טרעזשורי" דעפארטמענט

אונדזער שטאט איז אויך שטאלץ מיט דער ריזיקער אויפנאמע, וואס מיר האבן געגעבן די צוויי שלוחים פון דעם אנטי־פאשיסטישן קאמיטעט פון דעם מאוועטן־פארבאנד, מיכאעלס און פעפער. מיר האבן ארגאניזירט דעם ברייטסטן, אנגעזעענסטן קבלת־פנים קאמיטעט און דורכגעפירט א היסטארישע פארזאמלונג. אויף דעם באנקעט פאר די זייערע געסט האט די אידישע מעקציע פון ארדן און די לייען־קרייזן פון ארדן זיי צוגעטראגן א מתנה פון 25 הונדערט דאלאר פאר רעליף, געשאפן אין געצייטלטע טעג.

נו, און אויך אין אונדזער ערשטער קולטור־קאמפאניע איז דעטרוים געווען צווישן די געצ״לטע שטעט, וועלכע האבן אויסגעפילט הונדערט פראצענט זייער קוואטע.

ביי אונדזער אידישער דיסטריקט־קאנפערענץ, צו וועלכער מיר האבן געהאט חבר זאלצמאנען, אין דעצעמבער, האבן מיר צווישן אנדערע רעזאלוציעס אויך אנגענומען א רעזאלוציע, אז דער שטאט־קאמיטעט ווערט אינסטרואירט אויסצופארשן די מעגלעכקייטן פאר אן אייגענער היים פאר אונדזער באוועגונג. עס האט דאן געקלונגען ווי א ווייטער חלום און פרומער וואונטש. וואס פאר א גרויסע פרייד עס איז איצט פאר מיר אייך צו באריכטן, אז אט יענע רעזאלוציע, וועלכע האט געקלונגען אזוי פאנטאסטיש איז היינט א ווירקלעכקייט. יא. מיר האבן היינט א גרויסע אייגענע היים, א גרויסן אוידיטאריום, א גרויסן פארווייל־לונג־זאל, 9 צימערן וואו צענדליקער אידישע ארגאניזאציעס האלטן אפ זייערע מיטינגען—לאנדסמאנשאפטן, מרייד־יוניאנס און אנדערע קערפערשאפטן האבן דארטן זייער היים. מיר קענען מיט שטאלץ זאגן, אז היינט־צו־טאג איז עס, דובטן זיך, דער איינציקער, גרעסטער אייגענער אידישער צענטער פון אונדזער באוועגונג אין לאנד! 25 מוזיזנט דאלאר איז געשאפן געווארן אין דער קירצסטער צייט צו פארזיכערן די היים. מיר האפן אין חודש סעפטעמבער צו באצאלן די גאנצע סומע געלט, וואס די הויז קאסט און נים האבן אויף איר קיינע „מארטגעדזשעס.״

מיר קענען אייך איצט איינלאדן אפצוהאלטן די קומענדיקע קאנווענשאן אין דעטרוים, אין אונדזער אייגענער היים.

זינט אונדזער אייגענע היים עקזיסטירט האבן מיר שוין באוויזן דורכצופירן פאר א וואך ציים רעגיסטראציעס פאר בירגער, זיי זאלן קענען שטימען אין די קומענדיקע „פריימעריס״. מיר האבן דורכן שטאט־קאמיטעט אראנזשירט מיט דער „עלעקשאן־בארד״ ביי אונדז אין שטאט, אז זיי האבן צו אונדז געשיקט א רעגיסטראר, וועלכער האט יעדן אונטן רעגיסטרירט בירגער. מיר האבן אויך דורכגעפירט, אז א פארטרעטער פון דעם „טרעזשורי־דעפארטמענט״ איז געווען ביי אונדז אין צענטער און ארויסגעגעבן מלחמה־באנדס. מיר ארבעטן איצט אויס פלענער צו פארוואנדלען אט־די היים אונדזערע אין א לעבעדיקן, קאבעדיקן צענטער, וואו אונדזער ענגליש־ריידנדע יוגנט זאל האבן איר היים, וואו אונדזערע יונגע קינדער זאלן זיך קענען אויפלעבן, וואו אונדזערע עלטערע מיטגלידער זאלן געפינען א גיסטיקע היים. דער צענטער האט אונדז געבראכט אין נאענטער באריירונג מיט די צענדליקער אידישע לאנדסמאנשאפטן און פאלק מ־ארגאניזאציעס.

נים לאנג צוריק האבן מיר ביי אונדז אין שטאט געהאט א חשובן מיטגליד פון דעם אידישן שרייבער און קינסטלער־קאמיטעט, דר. רפואל מאלער. ער איז געקומען צו אונדז צו אדרעסירן א זשיטלאווסקי מעמאריעל־מיטינג. ער האט ביי אונדז פארבראכט א וואך ציים. מיר האבן אויסגענוצט זיין זיין ביי אונדז אין שטאט צו עטאבלירן א קאמיטעט אנצופירן די אקטיוויטעטן פון דעם שרייבער־קאמיטעט. אין דער וואך ציים האבן מיר געשאפן 12 הונדערט דאלאר אלס אן אנדערויף ארויסצוגעבן דעם „שווארצן בוך״. מיר האבן זיך פארפליכטעט צו זאמלען 10 מוזיזנט דאלאר פאר דעם צוועק און איך קען דא פארזיכערן, אז מיר וועלן עס שאפן. מיר האבן אויך געשאפן איבער 100 אבאנענטן פאר די זשורנאלן „אייניקייט״ און „ניו קארענטס״.

איצט איז אונדזער גאנצע אקטיוויטעט קאנצענטרירט ארום די קומענדיקע נאציאנאלע און לאקאלע וואלן. אונדזערע מיטגלידער האבן געזאמלט מוזיזנטער אונטערשריפטן אויף די פעטיציעס צו „דרעפטן״ רוזוועלטן פאר א 4טן טערמין. איינלייטונגען זיינען דורכגעפירט געווארן אין אלע ברענ״משעס. בריוו זיינען ארויסגעשיקט געווארן צו אלע אונדזערע מיטגלידער, רופנדיק זיי צו באטייליקן זיך אין די „פריימעריס״. אויף אונדזער איניציאטיווע איז געשאפן געווארן א אידישער קאמיטעט צו ארבעטן פאר רוזוועלטן און פאר קאנגרעסלייט, וועלכע זאלן שטיצן די באשלוסן פון טעהעראן און די פאליסים פון אונדזער פרעזידענט. א מיטגליד פון אונדזער אידיש־ענגלישן ברענטש 455 איז דער פארזיצער פון דעם „4טן טערמין רוזוועלט דעמאקראטישער קלוב״.

געהיים זיינען דא נאך פאראן אסך בלויזן און דורכריסן אין אונדזער ארבעט. אונדזער אקטיוו איז נאך ווייט פון צו זיין דער אידעאלע ברייטער אקטיוו, וועלכער פאדערט זיך אין דער איצטיקער צייט. מיר האבן ליידער נאך זייער ווייניק באוויזן ארייננצוציען נייע, פרישע כחות אין דער פירערשאפט און אין דער טעגלעכער ארבעט. אונדזערע מיטגלידער וועלן נאך אלץ זוכן זיך אויסצוקוויפן מיט א ביישטייערונג אין געלט, איידער מיט ארבעט. אונדזער ענגליש־ריידנדיקער אקטיוו איז נאך זייער שוואך. באמת מיר האבן ארום 2 הונדערט מיטגלידער אין די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס, זיינען נאך אלץ זייערע מיטגלידער אקטיוו אויף פארשיידענע אנדערע געביטן—אבער נים אין ארדן. מיר האבן אין דער איצטיקער מיטגלידער־קאמפאניע ארייננענומען א צאל

וויכטיקע פירער און מוער, ענגליש־רידנדיקע, פירער פון יוניאנס און פון אנדערע וויכטיקע געזעלשאפטלעכע ארבעטן. מיר האבן, אז אייניקע פון זיי וועט אונדז געלינגען מילוויז אריינציען אין אונדזער ארבעט.

מיר האבן זייער א גרויסן בלויז אויך אויף דעם געביט פון פארשפרייטן אדרן־ליטעראטור. אונדזערע קינדער־שולן זיינען זייער ווייט פון זיין צופרידנשטעלענד. עס איז נאך אונדז ביז היינט־צו־טאג ניט געלונגען ארייצוציען די פירער און מיטגלידער פון אונדזערע ברענטשעס אין דער שול־ארבעט. מילוויז דערקלערט זיך עס מיט דעם, וואס אונדזערע מיטגלידער קומט אן צו שווער זייערע נייע באדינגונגען פון ארבעט, די פארשיידענע „שיפטס" אין די פאבריקן און די פיזישע ארבעט, צו וועלכער זיי זיינען נאך ניט צוגעוואוינט. מיר מילן אבער, אז אונדז וועט דאך געלינגען ארייצוציען א צאל מוער פון די נייע מיטגלידער וועלכע מיר האבן ארייגענומען אין דער איצטיקער פאר־קאנווענשאן קאמפאניע. מיר זיינען גליקלעך, וואס מיר האבן געקענט באווייזן צו קומען צו דער קאנווענשאן אלס דער ערשטער דיממריקט פון לאנד, מיט 31 פראצענט איבער אונדזער קוואטע פאר נייע מיטגלידער.

צום שלוס, וויל איך באגריסן אונדזער נאציאנאלע עקזעקוטיווע פאר אירע וויט־גייענדיקע פארשלאגן, וועלכע ברודער זאלצמאן האט געבראכט צו דער קאנווענשאן. מיר זיינען איבערצייגט, אז די נייע אריענטאציע פון שטעלן דעם טראם אויף ארבעט אין די נאציאנאלע גרופן, מיט דער ברייטער אויטאנאמיע, וואס מיר וועלן האבן, וועלן עפענען נייע האריזאנטן און ריזיקע מעגלעכקייטן פאר ארבעט למובת אונדזער פאלק און אונדזער לאנד. זיי געגריסט, חברים דעלעגאטן! איך בין זיכער, אז מיר וועלן קומען צוריק פון דער קאנווענשאן אויף אונדזערע ערטער, באוואפנט מיט מער ווישן, מער גלויבן און איבערצייגונג. מיר וועלן זיך ארייגוואורפן מיט ברען און פייער אין דער ארבעט צו פארשנעלערן דעם זיג און צו פארזיכערן די נייע פרייע וועלט וועלכע מוז קומען, אונדזער גליק און דאס גליק פאר אונדזערע קינדער פאר וועלכע אונדזערע זין, ברידער און שוועסטער, די מיליאנען קדושים פון אונדזער פאלק האבן באצאלט מיט ימים בלוט און לעבנס. די צייט איז קורץ, ארבעט א וועלט! לאמיר זיך ניט אפשטעלן איצט צו רוען. פאראויס צום זיג!"

די צווייטע זיצונג האט זיך געשלאסן 5:35 פארנאכט, נאך דעם ווי די דעלעגאטן האבן איינשטימיק דערוויילט פאר דריטער זיצונג, דינסטיק, דעם 4טן יולי, אלס פארזיצער:
א. מאימודעס פון לאס אנדזשעלעס, און אלס קא־פארזיצער, דעניעל לאפידוס פון ברוקלין.

(מאנטיק, דעם 3טן יולי, זיינען דורכן טאג פארגעקומען אלגעמיינע זיצונגען פון דעם גאנצן אדרן, און אין אהנט זיינען אפגעהאלטן געווארן זיצונגען פון אלע קאנווענשאן־קאמיטעס, וואס זיינען אויף דער זיצונג באשטימט געווארן).

דריטע זיצונג
דינסטיק, דעם 4טן יולי, 2 אזייגער בייטאג

א. מאימודעס עפנט די זיצונג און דערקלערט, אז אויף דער היינטיקער זיצונג ווערן פאר־געזעצט ווערן די דיסקוסיע ארום זאלצמאנס באריכט און עס וועלן אויסגעהערט ווערן נאך סוב־באריכטן און אויך באריכטן פון דיסטריקטן איבערן לאנד.

ער שטעלט פאר דעם ערשטן חבר א. קאלב, וועלכער גיט אפ א באריכט פון דעם בראנזווילער דיסטריקט אין ניו יארק. חבר קאלבס באריכט:

„חברים דעלעגאטן און געסט צו דער 6טער נאציאנאלער קאנווענשאן פון אונדזער ארדן:

„איך ברענג אייך די ווארימסטע גרוסן פון אונדזער בראנזווילער דיסטריקט, און פון אונדזער פירערין, סיידי דאראשקין, וועלכע איז נאך זייער שוואך, נאך א שווערער קראנקהייט, וואס זי האט דורכגעמאכט אין די לעצטע צוויי חדשים. חברטע דאראשקין וואלט זיך געפילט גליק־לעך, ווען זי וואלט היינט זיך געפונען דא מיט אונדז אלעמען, און איך בין זיכער, אז איר באריכט וואלט געווען א גרויסער בייטראג צו דער קאנווענשאן.

אונדזער דיסטריקט געפינט זיך אין הארץ פון א אידישן געגנט, מיט א קאמפאקטער אידישער באפעלקערונג פון ארבעטער און קליינע ביזנעס־לייט. בראנזווילאיז א וויכטיקער טייל פון דעם אידישן ישוב פון ניו יארק. אין אונדזער דיסטריקט האבן מיר קנאפע 6 מוזיזנט אידישע מיט־גלידער, צעטיילט אין 22 ברענטשעס—18 אידיש ריידנדיקע און 4 ענגליש־ריידנדיקע; 12 פרויען־קלובן און 10 שולן מיט א פולער מיטלשול.

דער ארדן ביי אונדז אין דיסטריקט, איז א לעבעדיקער נערוו אין דער קאמיוניטי. צווישן די הויפט־אויפגאבן, וואס מיר האבן זיך געשטעלט איז בויען אידישע אייניקייט צווישן די ברייטסטע אידישע פאלקס־מאסן אין געגנט. אונדזער סעקרעטארשע, חברטע דאראשקין, האט געמאכט די ברייטסטע פארבינדונגען מיט די עקזיסטירנדיקע ארגאניזאציעס אין בראנזווילאיסט ניו יארק, איסט פלעטבוש, קראון־הייטס און קאנארסי. אונדזער ארדן ארבעט געמיינשאפטלעך מיט די אפ־טיילונגען פון דעם אידישן קאנגרעס און „הדסה" וועלכע געפינען זיך אין געגנט. מיר האבן געמיינשאפטלעכע קאנפערענצן ארום די וויכטיקסטע געזעלשאפטלעכע פראגן, וואס קומען פאר, ווי למשל, וועגן דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ, „העלט"־צענטערס, „האוזינג"־פראיעקטן, פאליטישע וואלן פאר קאנגרעס, סענאט, אסעמבלי־קאנדידאטן, א.אז.וו.

ביז מיט אן ערך א יאר צוריק האבן א צאל פירער פון דער אידישער עפנטלעכקייט אין געגנט אמטר צום ערשטן מאל זיך דערוואוסט וועגן אונדזער ארדן און וואס פאר א קאלאסאלע ארגאניזאציע דער ארדן איז. דאס האט אונדז געגעבן די ברייטסטע מעגלעכקייט צו זאמלען מוזיזנ־טער אונטערשריפטן אויף די פעטיציעס, אז אונדזער ארדן זאל צוגעלאזן ווערן אלס א נאציאנאלע אידישע ארגאניזאציע, וואס קאן מאכן בייטראגן צו דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ.

אונדזער ארדן אין דיסטריקט, מיט דער גומער קאאפעראציע פון די ארגאניזאציעס, האט דורכגעפירט דעם קאלאסאלן מיטינג פאר שלמה מיבאעלס און איציק פעפער אין דעם פארקווי טעאטער, וואו כמעט אלע פירער פון דער אידישער עפנטלעכקייט־פון דעם אידישן קאנגרעס, „הדסה", אנדערע ציוניסטישע ארגאניזאציעס, רבנים, טרייד־יוניאן פירער, און לאנדסמאנשאפטן. דער מיטינג האט באמת פארקערפערט ארום זיך די אייניקייט, פאר וועלכער אונדזער ארדן־ארבעט איז אומדערמידלעך.

אויף דעם געביט פון קאמף קעגן אנטיסעמיטיזם האט אונדזער ארדן אין בראנזווילגענומען די איניציאטיוו. די ברענטשעס און פרויען־קלובן האבן זיך באטייליקט אין דעם קאמף קעגן דעם אנטיסעמיטישן פאליסמאן דזשיימז דריז, אין דעם 23טן „פריסינקט". מוזיזנטער ליפלעטס זיינען פארשפרייט געווארן אין גאנצן געגנט דורך אונדזערע ברענטשעס. א רייע מאסן־פארזאמ־לונגען, געמיינשאפטלעך מיט אנדערע ארגאניזאציעס, זיינען אפגעהאלטן געווארן אין געגנט. דער קאמף קעגן אנטיסעמיטיזם און קעגן דעם „קרישטשען פראנט" האט אין בראנזווילגעקראגן א שטארקן אפקלאנג.

אויף דעם געביט פון הילף פאר דעם סאוועטן־פארבאנד האט אונדזער ארדן און דיסטריקט גרויסע דערגרייכונגען. א דאנק דער גומער ארבעט פון חבר מ. רובינסקי און חברטע נינע גאלדשטיין, וועמען דער דיסטריקט האט געגעבן די אויפגאבע צו העלפן ארגאניזירן דעם אידישן

קאָונסיל פאַר „ראַשען וואָר רעליף" אין בראַזזוויל. און דורך אַ רייע פירער פון דער אידישער עפנטלעכקייט, ווי רבי עקיבה ראַם, מר. קאַטאַפּסקי, און אַנדערע, איז דער אידישער קאָונסיל פאַר „ראַשען וואָר רעליף" אַ לעבעדיקער פאַקטאָר אין בראַזזוויל.

דעם ערשטן מיטינג, וואָס דער קאָונסיל האָט דורכגעפירט איז געווען אין דער סטאַון עוויניו תלמוד תורה. דר. קאַפּלאָוויץ, דער הויפּ פון בית אל האַספּיטאַל, קאָונסילמאַן סטענלי אייזיקס און הרב לוקשטיין זיינען געווען די הויפּט־רעדנער. אונדזער דיסטריקט האָט צוגעטראָגן צו יענעם מיטינג אַ משעק פון טויזנט דאָלאַר פאַר דעם „ראַשען וואָר רעליף".

אין דער קאַמפּאַניע פאַר „קיטס" און אַלטע קליידער, האָבן זיך אונדזערע ברענטשעס און פרויען־קלובן זייער גוט אויסגעצייכנט. דערלויבט מיר בלויז דערמאָנען עטלעכע פון די ברענטשעס און יחידים: ברענטש 111 צוזאַמען מיט שול 40 האָבן געזאַמלט 75 טויזנט פונט אַלטע קליידער, און צוליב דער אומדערמידלעכער אַרבעט פון חבר באַריס וועבער זיינען געשאַפן געוואָרן איבער 300 „קיטס" אין דעם זעלבן ברענטש. ברענטש 236, ספּעציעל דער פרויען־קלוב פון ברענטש, אָנגעפירט פון מרים קושער, האָט זיך זייער גוט אויסגעצייכנט אין דער אַרבעט. איך וויל ביי דער געלעגנהייט אין דעם נאָמען פון אונדזער דיסטריקט אויסדריקן די אַנערקענונג צו די ברענטשעס און חברים פאַר דער גוטער אַרבעט. מיר ווילן אויך אויסדריקן אַ באַזונדערן דאַנק צום חבר רובינסקי און צו נינאַ גאָלדשטיין פאַר זייער אַרבעט, אַלס אָנפירער אין דעם קאָונסיל פאַר „ראַשען וואָר רעליף".

עס איז שוין אַן אַנגענומענער כלל ביי אַלע פּאָליטישע פירער אין געגנט, אַז אַן דער קאָאָפּעראַציע פון אונדזער אָרדן איז פאַקטיש אומעגלעך צו דערוויילן פּראָגרעסיווע קאַנדידאַטן. אונדזער אָרדן אין דיסטריקט האָט געמאַכט די גרעסטע ביטראָגן צו העלפן דורכפירן דעם הילמאַן־פּלאַן און פאַראייניקן די אַמעריקען לייבאַר פּאַרטי. אונדזערע ברענטשעס, פרויען־קלובן און שולן האָבן זיך באַטייליקט אין דער אַרבעט אין דעם פולן זין פון וואָרט. דאָס איז אַנערקענט געוואָרן ביי דער גאַנצער פירערשאַפט פון קאָונטי און סטייט פון דער אַמעריקען לייבאַר פּאַרטי אין זייערע דאַנק בריוו צום דיסטריקט. אין דער ווידערדערוויילונג פון קאָונסילמאַן קאַטשיאַני, האָט אונדזער אָרדן געשפּילט די הויפּט־ראָלע. חדשים צייט האָבן אונדזערע מיטגלידער געקענוועסט די באַפעלקערונג און פּאַרטיילט ליטעראַטור און דורך דעם געמאַכט זיכער, אַז קאַטשיאַני זאָל דערוויילט ווערן מיט דער העכסטער צאָל ערשטער אויטאָמאַטישן.

דער אָפּיס פון ציוויל־פּאַרטיידיקונג אין אונדזער געגנט איז דער אָנגעזעענסטער אין ברוקלין. אונדזערע ברענטשעס און פרויען־קלובן זיינען דאָרט זייער גוט פאַרטראָטן און באַטייליקן זיך כמעט אין יעדער אַקציע. דער פאַרקויף פון מלחמה־באָנדס פאַרנעמט דעם ערשטן פּלאַץ. אין דער פינפטער מלחמה־הלוואה קאַמפּאַניע האָבן אונדזערע ברענטשעס און פרויען־קלובן פאַרקויפט פאַר קאַרגע 200 טויזנט דאָלאַר באָנדס ביז איצט. און דער פאַרקויף פון באָנדס און סטעמפּס ווערט פּראַקטיצירט אין יעדן ברענטש אַ גאַנץ יאָר, אויסער די באַזונדערע מלחמה־הלוואה קאַמפּאַניעס.

הונדערטער פון אונדזערע מיטגלידער האָבן געגעבן בלוט דעם רויטן קרייץ און באַטייליקן זיך אין די געלט־זאַמלונגען. ספּעציעל האָבן די עמאַ לאַזאַרוס פרויען־קלובן און די „וויקטאָרי" קלובן געטאָן אַסך אַרבעט פאַר דער „יו־עס־אַ" און אין מאָביליזירן די מענטשן און די געגנטן זיך צו באַטייליקן אין דער אַרבעט פון רויטן קרייץ און „יו־עס־אַ."

אין דער מיטגלידער קאַמפּאַניע לעצטן יאָר האָבן מיר אויסגעפילט אונדזער קוואָטע אויף 107 פּראָצענט. דעם יאָר מוז איך, צום באַדויערן, דערקלערן, איז דאָס ניט געשען. אויף אַ קוואָטע פון 820 האָבן מיר דערגרייכט 702. דאָס קען צוגעשריבן ווערן צו דעם פאַקט, וואָס אונדזער פירערין, סיידי דאַראַשקין, איז קראַנק און די אַרבעט איז ניט געשטויסן געוואָרן שטאַרק גענוג. אָבער זאָל דאָ פאַרצייכנט ווערן דער פאַקט, אַז אַפילו צום ערשטן מאָל אין אַ מיטגלידער־קאַמפּאַניע זיינען אונדזערע ענגליש־רעדנדיקע ברענטשעס געווען אין די פאָדערשטע רייען; ווי, למשל, ברענטש 795, איינער פון אונדזערע גרעסטע ענגליש־רעדנדיקע ברענטשעס, מיט אַ מיטגלידער־שאַפט פון איבער 900, האָט אין דער קאַמפּאַניע אַריינגענומען 202 נייע מיטגלידער און האָבן 2 ערן־דעלעגאַטן צו דער קאָנווענשאָן. ברענטש 517, אַ קלענערער ברענטש, האָט אַריינגענומען אין דער קאַמפּאַניע 77 נייע מיטגלידער און האָט אַן ערן־דעלעגאַט צו דער קאָנווענשאָן.

אַ לאַנגע צייט האָבן מיר אין דיסטריקט ניט געשענקט די געהעריקע אויפמערקזאַמקייט צו די ענגליש־רעדנדיקע ברענטשעס. אָבער לעצטנס האָבן מיר דאָס פאַרבעסערט און איצט קאָן מען שוין זען די גוטע רעזולטאַטן.

אחוץ א גרויסע אידישע באפעלקערונג, האט בראנזוויל אויך א באדייטנדיקע נעגערשע באפעלקערונג, און פאר אונדזער דיסטריקט איז אלע מאל געשטאנען די פראבלעם ווי אזוי צו ברענגען דעם ארדן צווישן דער נעגערשער באפעלקערונג. טא זאל דא נאך א מאל דערמאנט ווערן חברטע מידי דראשקין. איר ווייטזיכטיקייט און קלאר פארשטענדיקונג וועגן דער נעגער־פראגע אין אלגעמיין האט געגעבן אונדזער דיסטריקט די ברייטסטע מעגלעכקייטן צו קאנצענטרירן זיך אויף דער פראגראם. זי האט געמאכט פארבינדונגען מיט פירער פון קירכעס, ווי מיט דעם פאטער פארד און רעווערענד סקאט, וועלכע זיינען אנגעזעענע גייסטיקע פירער צווישן דער נעגערשער באפעלקערונג. אסך קרעדיט קומט דעם חבר מייסענסאן פון ברענטוש 236 און פון דעם בראנזוויל קאמיוניטי־צענטער, פאר זיין אומדערמידלעכער ארבעט צווישן דער נעגערשער באפעלקערונג. דער חבר מייסענסאן האט אליין אריינגענומען 60 מיטגלידער אין דעם ארדן, און דאס האט געלייגט דעם פונדאמענט פאר א נעגערשן ברענטש אין בראנזוויל, וואס ציילט שוין איצט 125 מיטגלידער. חבר מייסענסאן איז אויך געווען אינסטרומענטאל צו ארגאניזירן דעם „בעיסבאל־טים" און דעם „ביוגל און דראם" ארקעסטער פון 45 נעגערשע קינדער. דער ארקעסטער האט געפירט דעם „די־די" פאראד אין וועלכן אונדזער ארדן האט זיך באטייליקט, אונטער דער פירערשאפט פון דעם „פים פון ציווילער פארטיידיקונג אין בראנזוויל.

אין דער איצט־אפגעשלאסענער מיטגלידער־קאמפאניע האבן מיר אויך צוגעקראגן א נייעם ברענטש אין דעם ראגבי געגנט פון איסט פלאטבוש. דעם נייעם ברענטש האט בראנזוויל געבראכט אלס א מתנה צו אונדזער מערימארעלער דיסטריקט־קאנפערענץ, וואס איז אפגעהאלטן געווארן דעם ווטן מי. עס קומט גרויסע אנערקענונג צו חברטע נינע גאלדשטיין, ווייל זי האט געמאכט דעם גרעסטן בייטראג צו העלפן דעם דיסטריקט ארגאניזירן אט־דעם ברענטש.

די קולטורעלע ארבעט אין אונדזערע ברענטשעס איז נישט אויף א צו הויכן מצב, אבער אין די לעצטע חדשים האט אונדזער דיסטריקט אנגעשטעלט א באצאלטן קולטור־און שול־דירעקטאר, חבר בען פילד, וואס האט באדייטנדיק געענדערט דעם צושטאנד צום בעסערן. אין אייניקע ברענטשעס האט די קולטור־קאמיסיע ארגאניזירט וועכנטלעכע קלאסן, וואס ווייזן זיך ארויס דערפאלגרייך. דארט וואו די קלאסן גייען אן, ווערט די קולטורעלע ארבעט באדייטנדיק פארבעסערט.

אונדזערע שולן האבן דעם יאר געהאט פאר זיך א שווערע פראבלעם צוליב דעם מאנגל אין לערער, ווייל אסך פון די אינגערע לערער זיינען אוועק אין דער ארמי. אבער במעט אלע שולן האבן געשלאסן דעם סעזאן מיט דער פולער צאל קינדער און מיט דער פולן גלויבן, אז אלע שולן אין בראנזוויל וועלן דערעפנט ווערן אין דעם קומענדיקן סעזאן.

די מיטלשול האט זיך געשלאסן מיט 60 סטודענטן. 20 האבן גראדואירט און די מערסטע פון זיי וועלן פארזעצן די העכערע קורסן. דער גראדואיר־קאנצערט פון דער מיטלשול איז דעם יאר פארגעקומען אין דעם גרעסטן טעאטער, וואס מיר האבן אין בראנזוויל—דער פארקווי טעאטער, וואס נעמט אריין 17 הונדערט מענטשן. דער טעאטער איז געווען פול און דער קאנצערט איז געווען א גרויסער דערפאלג. עס קומט באמת א ישר־כח דעם דירעקטאר, חבר בען פילד, און אלע מורים פון דער מיטלשול פאר אט־דער גומער ארבעט.

אונדזער דיסטריקט האט אויסגעפילט די גאנצע געלט־קאמפאניע פון 8,500 דאלאר פאר דער „מארגן פרייהייט". מיר האבן דעם יאר אליין, דורך אונדזערע ברענטשעס, פרויען־קלובן און שולן, געשאפן 750 נייע לייענער פאר דער „מארגן פרייהייט". צוזאמען מיט בויען אייניקייט צווישן די אידישע מאסן, בויען מיר אויך אט־די איינציקע אידישע ציטונג, וואס העלפט בויען דעם ארדן. אלע ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס האבן זיך באטייליקט, מי אין דער געלט־קאמפאניע, מי אין דער קאמפאניע פאר נייע לייענער.

צום שלוס, חברים דעלעגאטן, דערלויבט מיר אויסדריקן א דאנק צו אונדזער גאנצן אקטיוו אין דיסטריקט—פון די ברענטשעס, פרויען־קלובן און שולן—און א מפעציעלן דאנק צו אייך, דעלעגאטן און געסט, פאר געבן מיר א מעגלעכקייט אפצוגעבן דעם באריכט פאר דער דיסטריקטער קאנווענשאן."

נאך דעם באריכט, האט ברודער זאלצמאן געמאכט א פארשלאג, אז עס זאל אפגעשיקט ווערן א טעלעגראמע, אין נאמען פון דער קאנווענשאן, צו מידי דראשקין, סעקרעטארשע פון בראנזוויל דיסטריקט־קאמיטעט, וועלכע איז קראנק און איר ווינטשן, אז זי זאל שנעל געזונט ווערן. דער פארשלאג ווערט איינשטימיק אנגענומען. גלייכצייטיק ווערט אויך אנגענומען א פארשלאג צו שיקן אן ענלעכע באגריסונג צו חבר ווילים ווינער, וועלכער איז אויך נים געזונט.

איצט האָט דער פאַרזיצער פאַרגעשטעלט דעם חבר מאַקס דזשענקינס, שטאַטישער סעקרעטאַר פון פּיטסבורג, אָפּצוגעבן אַ באַריכט. זיין באַריכט:

„איך ברענג אייך היינט אַ גרוס פון פּיטסבורג—די שטאָט, וואָס אַרבעט טאָג און נאַכט צו העלפן „געווינען די מלחמה; די שטאָט, וואָס פּראָדוצירט די האַרמאַטן, קולן־אַרבעט פאַר דעפענס. די לופט אין פּיטסבורג איז שווער, אָבער אויך אַנגענעם, ווייל די אַרבעטער ווייסן אַז זיי אַרבעטן פאַר אַ זיג. איך ברענג אויך אַ גרוס פון די 2 מויזנט מיטגלידער פון אַלע נאַציאָנאַלע גרופּן, וואָס שטעלן צוזאַמען דעם אָרדן אין פּיטסבורג און וועלכע אַרבעטן האַנט־אין־האַנט. און אַ באַזונדערן גרוס ברענג איך אייך פון אונדזערע 6 אידישע ברענטשעס.

איך וויל אַרויסברענגען אַ פּאָר פּונקטן. אונדזערע גרעסטע דערגרייכונגען זיינען געווען אויפן געביט פון העלפן געווינען די מלחמה. די דערגרייכונגען האָבן געקראָגן אַנערקענונג פון דעם „טרעזשורי"־דעפּאַרטמענט אין אַנדערע. ספּעציעל האָט זיך אויסגעצייכנט אונדזער עמאַ לאַזאַרוס „דיוויזיע, אין זייער אַרבעט פאַר דער „יו־עס־אַ", אין אַ „קענמין", וואו מויזנטער סאָלדאַטן זיינען באַזאָרגט געוואָרן. אַ ספּעציעלער דאַנק קומט דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיווע פאַר דער קאַמפּאַניע צו בויען די עמאַ לאַזאַרוס דיוויזיע.

מיר האָבן אַנטייל גענומען אין אַלע מלחמה־הלוואה קאַמפּאַניעס. דער אָרדן האָט אַ בודקע אויף 4טער עוועניו, וואו עס ווערט פאַרקויפט באָנדס און סטאַמפּס. דאָס גיט אונדזער אָרדן אַסך פּרעסטיזש.

אין דער פּראָגע פון אייניקייט זיינען מיר אין פּיטסבורג אַוועק ווייטער ווי אַ גרויסע אַלע אַנדערע שטעט. לעצטן יאָר, ווען די נאַציאָנאַלע אידישע קאָנפערענץ איז געהאַלטן געוואָרן, האָבן מיר געהאַפט, אַז מיר וועלן צוגעלאָזט ווערן. מיר האָבן געטאָן אַלץ וואָס מען קען. מיר האָבן ניט אויפגעגעבן די האָפנונג אַפילו, ווען מען האָט צוערשט אונדז ניט אויפגענומען. מיר האָבן געשיקט אַ דעלעגאַציע, וועלכע איז אויסגעהערט געוואָרן. מיר האָבן געשריבן אַ פּראָטעסט צו מר. ליפּסקין און ער האָט געענטפערט, אַז אויב מיר זיינען אַן אָרגאַניזאַציע, וואָס טוט אַרבעט אויף דער אידישער גאַס, דאַרפן מיר צוגעלאָזן ווערן. פירער פון אידישן לעבן, רבנים האָבן געהאַלטן, אַז מען דאַרף אונדז צולאָזן.

מיר זיינען געווען אַקטיוו אין דער צייט פון דער קאַנפערענץ. מיר האָבן געשטיצט אַלס אונדזער קאַנדידאַט איינעם, אַ ציוניסט, אַ פריינט פון מאַוועטן־פאַרבאַנד, און ער איז דערוויילט געוואָרן דער 3טער אויפן באַלאָט.

אין דער אויפנאַמע פאַר מיכאָעלסן און פעפערן איז געווען דער גרעסטער אויסדרוק פון אונדזערע דערגרייכונגען אויפן געביט פון אייניקייט. ביי דער אויפנאַמע וואו עס זיינען געקומען 300 מענטשן, זיינען געווען פאַרטראָטן אַלע זייטן פון אידנטום אין פּיטסבורג. מיר האָבן, נאָך דעם מיטינג, געהאַלטן אָרגאַניזירן דעם אידישן קאָונסיל פאַר „ראַשען וואָר רעליף", וואָס נעמט אַריין בתור אַלע אידישע אָרגאַניזאַציעס אין פּיטסבורג.

אין די זאַמלונגען פאַר קליידער האָבן מיר זיך אויסגעצייכנט. 400 „טראַקס" האָבן זיך אין אַיין טאָג אַרויסגעלאָזט זאַמלען קליידער. 2,000 קיסט זיינען אַוועקגעשיקט געוואָרן."

דער פאַרזיצער אַנאָנסירט, אַז צווישן די אָנוועזנדיקע אין זאַל געפינט זיך אַ חשובער גאַסט, דער געוועזענער שטאַטישער סעקרעטאַר פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע אין שיקאַגאָ, אוירוין דזש. סטיין, וועלכער איז איצט אין דער „מוירטשאַנט מאַרין". דער פאַרזיצער לאָדט איין חבר סטיינען אויף דער בינע און די דעלעגאַטן גיבן אים אַ האַרציקע אָוואַציע.

גלייכצייטיק האָט דער פאַרזיצער אַרויפגערופן אויף דער בינע נאָך אַ חשובן גאַסט, לואיס ווייסטאַק, סעקרעטאַר פון פיינטערס דיסטריקט קאָונסיל 9, וועלכער האָט באַגריסט די פאַרזאַמלונג.

דער פאַרזיצער האָט דאַן פאַרגעשטעלט דעם חבר איטשע גאָלדבערג, נאַציאָנאַלער שול און קולטור־דירעקטאָר, וועלכער גיט אָפּ אַ באַריכט פון דער שול־ און קולטור־אַרבעט, וואָס איז אַ טוב־באַריכט צו דעם הויפּט־באַריכט פון חבר זאַלצמאַנען.

רעזאָלוציע וועגן דעם „איקוף"

די נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן פון דעם אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן איז שטאָלץ דערמיט, וואָס דער אָרדן האָט די גאַנצע צייט געהאָלפן די אַנטוויקלונג פון דעם אַלוועלטלעכן אידישן קולטור פאַרבאַנד (איקוף) אין די פאַראייניקטע שטאַטן, סיי מאָראַליש און סיי מאַטעריעל.

דער אָרדן פילט אַ נאָענטע קרובהשאַפט צו דער פאַרצווייגטער קולטור־טעטיקייט, וואָס דער „איקוף" פירט אָן זינט דעם אַלוועלטלעכן קולטור־קאָנגרעס ביז אויף היינטיקן טאָג. מיר קאָנסטאַטירן מיט גרויס צופרידנקייט דעם פאַקט, וואָס אונדזערע ברענטשעס איבערן לאַנד און זייער אָנפירערשאַפט האָבן אַרויסגעהאָלפן דעם „איקוף".

מיט באַזונדערער פרייד שטעלן מיר פעסט, אַז צווישן די טויזנטער אַבאָנענטן פון דעם זשורנאַל „אידישע קולטור" איז דאָ אַ גרויסע צאָל אָרדן־מיטגלידער און וואָס אין די פאַרשיידענע לייען־קרייזן פון דעם „איקוף" געפינען זיך גרויסע צאָלן פרויען פון דעם אָרדן.

די 6טער נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן באַטאָנט נאָך אַ מאָל, אַז די פאַרשיידנאַרטיקע ווייבטיקע קולטור־טעטיקייטן פון דעם „איקוף" זיינען פון גרויס באַדייט פאַר אונדזער גאַנצער גרויסער קולטור־געזעלשאַפטלעכער באַוועגונג, וואָס דאַרף אויסברייטערן און פאַרטיפן דעם קולטור־באַוואוסטזיין פון די אידישע מאַסן אין אַמעריקע, און זי רופט די אָנפירערשאַפט און אַלע ברענטשעס אויף די ערטער נאָך מער פאַרשטאַרקן די הילף און פאַרטיפן די ענגע פאַרבינדונג מיט געמיינזאַמער שאַפנדיקער טעטיקייט.

א. לעבאָוויצקי פון שיקאַגאָ האָט פאָרגעלייענט פאָלגנדיקן פאָרשלאָג, וואָס איז איינשטימיק אָנגענומען געוואָרן:

די ווייבטיקע קאָמיסיע פון שול, קולטור־אַרבעט און „מאָרגן פרייהייט" האָט אָפּגעהאַלטן איר זיצונג נעכטן אָוונט מיט דער באַטייליקונג פון 44 דעלעגאַטן און אַ גרויסע צאָל געסט, אונטער דער פאָרזיצערשאַפט פון דעם דעלעגאַט, מאַקס בלום, פון ניו יאָרק.

מיר האָבן ביי דער קאָמיסיע געהאַט דעם כבוד צו האָבן מיט אונדז די צוויי חשובע געסט און קולטור־טוער, דעם חבר פ. נאָוויק, רעדאַקטאָר פון דער „מאָרגן פרייהייט" און דעם דיכטער און קולטור־טוער, ז. ווייַנפעד, סעקרעטאַר פון דעם „איקוף".

די פראַגן וועגן קולטור, שול און „מאָרגן פרייהייט", וואָס זיינען זייער אַ ווייבטיקער טייל אין דעם לעבן פון אונדזער אָרגאַניזאַציע, זיינען ברייט פאַרהאַנדלט געוואָרן אויף דער זיצונג, וואָס האָט געדויערט דריי שעה צייט. אונטער דער פייאיקער אָנפירערשאַפט פון דעם חשובן קולטור־טוער, דעם סעקרעטאַר פון דער נאַציאָנאַלער שול־ און קולטור־קאָמיסיע פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון אָרדן, חבר איטשע גאָלדבערג, האָט זיך אויפגעוויקלט אַ פּראַכטפול בילד פון קולטור־טעטיקייטן פון דעם אָרדן אין אַלע גרעסערע אידישע צענטערן פון אונדזער לאַנד. מיט אַלע דורכרייסן און מיט פיל פלאַץ פאַר אויסבעסערונגען, וואָס עס איז נאָך פאַראַן אין אונדזער קולטור־אַרבעט, האָט מען אָבער אין די רייד פון די 22 דעלעגאַטן, סיי פון דער פראָווינץ און סיי פון ניו יאָרק; סיי פון די ענגליש־רעדנדיקע, סיי פון די אידיש־רעדנדיקע, געקענט אויסשיילן אַ פּראַכטפול בילד פון אָפּגעטאָענער אַרבעט און פון דערגרייכן אויף דעם קולטורעלן געביט פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון אונדזער אָרדן.

די דיסקוסיע ביי דער זיצונג פון דער קאָמיסיע האָט זיך ניט באַגרעניצט בלויז מיט דער אָפּגעטאָענער אַרבעט, נאָר צו דער מער ווייבטיקער אויפגאַבע פון ווייטערדיקער קולטור־טעטיקייט, וואָס וועט דאַרפן דורכגעפירט ווערן פון אונדזערע איצטיקע דעלעגאַטן און פון אונדזער גאַנצן אַקטיוו אין אַלע שטעט און שטעטלעך וואו אונדזער אָרדן פונקציאָנירט.

קולטור־אַרבעט איז די נשמה און דאָס לעבן פון אונדזער אָרגאַניזאַציע, און היינט־צו־טאָג אין דער הייליקער מלחמה, וואָס מיר פירן אָן צו פאַרניכטן דעם בלוטיקן פאַשיזם, האָט יעדע קולטור־קאָמיסיע און יעדער קולטור־דירעקטאָר פאַר זיך די ווייבטיקע אויפגאַבע צו ברענגען אויפקלערונג און קלאָרקייט איבער די ווייבטיקע פראָבלעמען, וואָס קומען אויף פון טאָג־צו־טאָג אין לעבן פון אונדזער לאַנד, און אַ נאָך מער ווייבטיקע אויפגאַבע פון אונדזער קולטור־אַפּאַראַט

איז צו העלפן אויפהאלטן די מאָראל פון אונדזערע מיטגלידער און פון דעם געגנט, בייצוטראָגן דאָס בעסטע וואָס זיי קענען אין דער ארבעט פון העלפן געווינען די מלחמה.

מיר קאָנען מיט פרייד קאָנסטאַטירן, אז די דיסקוסיע פון די דעלעגאטן, און דער פראכט־פולער באריכט פון חבר גאָלדבערג, און די ווערטער פון אונדזערע חשובע געסט נאָוויק און ווייַנפער, זיינען געשטאנען אויף דער געהעריקער הויך, און ווילן האָפן, אז די זיצונג פון דער קולטור־קאָמיסיע וועט העלפן די דעלעגאטן אין דער ווייטערדיקער ארבעט פון אונדזער אָרדן און אין דער קולטור־טעטיקייט פון אונדזערע ברענטשעס.

עס ווערט פאָרגעלייענט א שריפטלעכע באגריסונג פון דעם אידישן פאָלקס־קאָמיטעט, אונטער־געשריבן פון מאורים ראָזענבערג, אדמיניסטראטיווער סעקרעטאר. די באגריסונג פאָלגט:

"We extend heartiest greetings to the Jewish-American Section of the International Workers Order on the occasion of the Sixth National Convention of the Order.

"On the basis of your record, we can rest assured that the Convention will prove to be a milestone on the road toward helping to win the war as speedily as possible.

"The International Workers Order is an example of true fraternalism which might well be emulated by others and which, if it were, would make this a better world for all. Your record of achievements in the cause of unity and against anti-Semitism is outstanding and it is no exaggeration to say that without your active support and cooperation it would have been extremely difficult, if not impossible, for us to carry on our campaigns against the anti-Semites and appeasers.

"Because we are confident of your continued and ever-increasing aid, we can plan a more intensive campaign to help wipe out anti-Semitism in the United States. As patriotic Americans you will do your part and more, to eradicate this Hitlerite poison from the American scene.

"With very best wishes, we are,

"Fraternally yours,
JEWISH PEOPLES COMMITTEE,
Maurice Rosenberg, Administrative Secretary."

א. רעדי לייענט פאר פאָלגנדיקע רעזאָלוציע וועגן דער „מאָרגן פרייהייט":

די איצטיקע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע פונעם אינטערנאציאָנאלן ארבעטער אָרדן באשטעטיקט די רעזאָלוציעס פון די פריערדיקע קאָנווענשאָנס וועגן דער גרויסער ראָל פון דער „מאָרגן פרייהייט" ביים העלפן ברענגען דעם אָרדן צום לעבן און ביים מיטהעלפן זיין אנטוויקלונג אין די אלע יאָרן פון זיין עקזיסטענץ. די ראָל פון דער „מאָרגן פרייהייט" פאָרן אָרדן האָט זיך נאָך מער אָנגעזען די לעצטע יאָרן נים נאָר אין צייט פון קאמפאניעס פון דעם אָרדן גופא, נאָר ביים העלפן דעם אָרדן דורכפירן די ברייטע אידישע פאָלקס־ארבעט, עמאבלירן אים אלץ מער ווי א וויכטיקער פאקטאָר אין דעם אידישן לעבן. דער קאמף פון דעם אָרדן פאר אנטיילנעמען אין דער אידישער קאָנפערענץ וואָלט נים מעגלעך געווען און די ראָל פון דעם אָרדן ביי די מיכאָעלס־פעפער פייערונגען, אין דעם שרייבער־קאָמיטעט, אין אידישן קאָונסיל פאר „ראשען וואָר רעליף", וואָלט זיך נים געקענט אזוי אָנזען אָן דער „מאָרגן פרייהייט". אין די אלע מאָג־טעגלעכע ארבעטן וואו עס פאָדערט זיך א צימונג וועלכע זאָל שטיין אויף דער וואך פון די אינטערעסן פון דעם אָרדן, געבן אים די אָנערקענונג, וואָס ער פארדינט, איז די „מאָרגן פרייהייט" געווען אונדזער ווירקזאמער און וויכטיקער אינסטרומענט. די דערגרייכונגען פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע פון אָרדן אויף די פארשיידענע געביטן קאָנען אין א באדייטנדיקער מאָס צוגעשריבן ווערן צו דער הילף, וואָס די „מאָרגן פרייהייט" האָט אונדז געגעבן—סיי דורך דער „טריבונע" יעדן שבת און קיימוואָס און סיי טאָג־טעגלעך.

די מיטגלידערשאפט פון אָרדן דריקט אויס די אנערקענונג יעדן יאָר אויף א וואַרעמען און הארציקן שטייגער דורך דער ברייטער הילף, וואָס זי גיט דער „מאָרגן פרייהייט", מאַטעריעלע הילף צו באַוואָרענען איר עקזיסטענץ. די קאָנווענשאָן דריקט אויס איר אנערקענונג צו די מיטגלידער פאַר דעם דאָזיקן אויפטו. אָבער פונקט ווי דאָס איז געטאָן געוואָרן אין די רעזאָלוציעס אויף די פריערדיקע קאָנווענשאָנס, ווילן מיר דאָ אָנווייזן, אז צוזאַמען מיט מאַטעריעלער הילף פאַר דער „מאָרגן פרייהייט" מוז גיין די ארבעט פון שאַפן לייענער און אז די דאָזיקע ארבעט איז פון א פונדאַמענטאַלן באַראַקטער פאַר דעם אָרדן גופא, פאַר דעם לעבן פון די ברענטשעס. וואָס גרעסער עס וועט זיין די צאָל לייענער פון דער „מאָרגן פרייהייט" אין דעם אָרדן, אַלץ א גרעסערע קראַפט וועט דער אָרדן זיין אינעם אַלגעמיינעם אידישן לעבן, אַלץ בעסער וועלן די מיטגלידער קאָנען מאָביליזירט ווערן פאַר די פאַרשיידענע אַקציעס פון דעם אָרדן און די אינטערעסן פון דעם אידישן פאָלק בכלל. די ארבעט פון שאַפן לייענער פון דער „מאָרגן פרייהייט" איז אין דער זעלבער צייט אן ארבעט אין די אינטערעסן פון דער אידישער פרעסע בכלל, פון לעבעדיק האַלטן דאָס אידישע וואָרט, בויען די אידישע קולטור, האַלטן דעם ברייטן אידישן עולם באַקאַנט מיט דעם, וואָס עס קומט פאָר מיט די אידן אין אַמעריקע און אַנדערע לענדער.

די קאָנווענשאָן רעקאָמענדירט די אריינגעקומענע נאַציאָנאַלע עקזעקוטיווע אויסצוארבעטן א פּלאַן, מעגלעך לויט א קוואָטע־סיסטעם, פאַר די ברענטשעס, ווי אַזוי צו דערשלאָגן זיך א גרעסערע פאַרשפּרייטונג פון דער „מאָרגן פרייהייט" צווישן די מיטגלידער. די נאַציאָנאַלע עקזעקוטיווע, צוזאַמען מיט די דיסטריקט־קערפּערשאַפטן און די פּירערשאַפט פון די איינצלנע ברענטשעס, זאָלן אויסארבעטן פּלענער ווי בעסער אויסצונוצן די „טריבונע", זי זאָל מער געלייענט ווערן פון די מיטגלידער פון אָרדן.

די קאָנווענשאָן רופט די מיטגלידער, די ברענטשעס און צענטראַלע קערפּערשאַפטן נאָך מער צו באַנוצן די „מאָרגן פרייהייט" אין זייערע אַקציעס, מאָביליזיר־קאַמפּאַניעס און ביי פאַרשיידענע געלעגנהייטן. „די קאָנווענשאָן רופט די פאַרשיידענע צענטראַלע, דיסטריקט און שטאָטישע קערפּערשאַפטן אָרדן ענגער צו פאַרבינדן זיך מיט דער צענטראַלער פאַרוואַלטונג און די לאָקאַלע פאַרוואַלטונגען פון דער „מאָרגן פרייהייט". א שטענדיקע אויפקלער־ארבעט זאָל אָנגעפירט ווערן צווישן די מיטגלידער זיי זאָלן ווערן טעגלעכע לייענער פון דער „מאָרגן פרייהייט".

עס איז די מיינונג פון דער קאָנווענשאָן, אַז כדי די ארבעט זאָל ברענגען די רעזולטאַטן אויף וועלכע עס האָבן אויסגערעכנט די רעזאָלוציעס פון די פריערדיקע קאָנווענשאָנס און וועלכע זיינען נאָך דערווייל ניט דערגרייכט געוואָרן, זאָל די עקזעקוטיווע פון ברענטש טראָגן די פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר בויען די „מאָרגן פרייהייט" און זאָל צוזאַמען מיט קולטור־דירעקטאָר אָנפירן א שטענדיקע אַגיטאַציע און א פּלאַנמעסיקע ארבעט אויף צו שאַפן לייענער פון דער „מאָרגן פרייהייט". אין דער ארבעט זאָלן אריינגעצויגן ווערן וואָס מער מיטגלידער פון דעם ברענטש.

די זעקסטע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער מעקציע פונעם אָרדן, באַשטעטיקנדיק די רעזאָלוציעס פון די פריערדיקע קאָנווענשאָנס, שטרייכט אונטער נאָך א מאָל, אַז די ארבעט פאַר דער „מאָרגן פרייהייט" איז אַן אָרגאַנישע און כסדרדיקע אָרדן־ארבעט, צו שטאַרקן דעם אָרדן, אויס בעסערן זיין אינערלעכן לעבן, אריינברענגען אין איר נייע מיטגלידער און הויבן זיין פּרעסטיזש אויף דער ברייטער אידישער פאָלקס־ארענע, סיי אין אַמעריקע, סיי אין אַנדערע לענדער וואו עס וואוינען באַדייטנדיקע טיילן פון אונדזער פאָלק.

די רעזאָלוציע ווערט איינשטימיק אָנגענומען.

ביי דער געלעגנהייט האָט א. רעדי פאָרגעשטעלט דעם סעקרעטאַר פון פיינטערס קאָנסיל דיסטריקט 9, לואיס ווייסטאָק, וועלכער האָט אין נאָמען פון זיין אָרגאַניזאַציע באַגריסט די קאָנווענשאָן. אין זיין וואַרעמער רעדע האָט ער זיך באַזונדער אָפּגעשטעלט אויף דעם, וואָס דער אָרדן אַלס א גאַנצער שטעלט מיט זיך פאַר א מאָליידאַרישן און האַרמאָנישן צוזאַמענלעבן פון מיטגלידער פון פאַרשיידענע נאַציאָנאַלע אָפּשטאַמונגען און וויזט א מוסטער ווי אַזוי א פּראָטערנאַלע אָרגאַניזאַציע קאָן העלפן ברענגען פאַרזיכערונג פאַר די פאָלקס־מאַסן און ארבעטנדיקע מענטשן. „מיר אין דער „מרייד־יוניאָן באַוועגונג קוקן אויף דעם אָרדן הויפּטזעכלעך ווי אויף א פּראָטערנאַלער אָרגאַניזאַציע. אָבער ווי אַן אָרגאַניזאַציע, וואָס קעמפט געמיינשאַפטלעך מיט דער מרייד־יוניאָן באַוועגונג פאַר געזעצן צו גזנסטן דעם פאָלק," האָט ער געזאָגט. „איך באַגריס אייך אין נאָמען פון די 15 מוזיזנט ארבעטער פון אונדזער יוניאָן."

די דעלעגאַטן אַזן געמט האָבן מיט אַפּלאָדיסמענטן באַגלייט ווייסטאָקס באַגריסונג, וואָס איז נאָכגעפאָלגט געוואָרן פון א ווייטיקער רעדע געהאַלטן פון רעדאַקטער פון דער „מאָרגן פרייהייט", פ. נאָוויק.

רעדע פון פ. נאָוויק

איך וויל זיך דאָ אָפּשטעלן אויף אַ פּאָר פּונקטן פון דעם באַריכט פון אונדזער נאַציאָנאַלן סעקרעטאַר, ברודער ר. זאַלצמאַן, בשעת ער האָט געלעזן דעם מיטגלידער־וואוקס פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע און האָט אָנגעגעבן די ציפער פון נײַ־רעקרוטירטע מיטגלידער— פינף טויזנט—האָט זיך עמיצן אפשר געקאָנט דוכטן, אַז מיר האָבן זיך נישט אָפּגעגעבן צופיל מיט רעקרוטירן מיטגלידער, ווייל מיר זיינען געווען פאַרנומען מיט ברייטערער אַרבעט. שאַדנ־נים, גלויב איך, צו אונטערשטרייכן, אַז גראָד דיי־אַ ברייטערע אַרבעט איז אַלעמאָל געווען דער שליסל צו אונדזער וואוקס. און וואַקסן וועט אונדזער אידישער אָרדן, ווי דער אַלגעמיינער אָרדן—און ער וועט וואַקסן—נאָר אויפן וועג פון ברייטערן פאָלקס־אינטערעס, פון ברייטערער אַרבעט.

אייניקייט—זינט 1933

דער באַריכט פון ברודער זאַלצמאַן איז געווען אַ סך הכל פון אַ גאַנצער רײַ ברייטערע אַרבעטן, מיט וועלכע מיר זיינען באַקאַנט, אָבער וועלכע האָבן געפאָדערט אַן אָרט אין דעם באַריכט פון דעם סעקרעטאַר צו דער קאָנווענשאָן פון דער אָרגאַניזאַציע. זיי האָבן געדאַרפט פאַרפּיקסירט ווערן, קלאָר געמאַכט ווערן פאַר אונדז און פאַר דער גאַנצער עפנטלעכקייט. זאָל, למשל, די עפנטלעכקייט וויסן, אַז אונדזער אָרגאַניזאַציע האָט באַלד ביי אירע ערשטע טריט, אין 1933,—און עס איז אָנגעגעבן געוואָרן די דאַטע,—באַלד ביי אירע ערשטע טריט אָנגעהויבן צו אַרבעטן פאַר אידישער אייניקייט. דאָ האָט ברודער זאַלצמאַן יעדן איינעם פון אונדז געגעבן אַ ווערטפולן מאַטעריאַל, ווייל יעדער איינער פון אונדז שטויסט זיך אָן אָן דער דאָזיקער „פראַגעלע", לויט וועלכער עס קומט אויס, אַז מיר האָבן אָנגעהויבן אונדזער קאַמף פאַר אייניקייט ערשט מיט דרײַ יאָר צוריק, נאָך דעם 22טן יוני, 1941.

ווען איך רעד אַרויס דאָס וואָרט אייניקייט, האָב איך דאָס געפיל, אַז דאָ און דאָרטן געפינט זיך נאָך צווישן אונדז אַליין עמיצער, וואָס גיט זיך דערבײַ אַ קנײַטש. ערגעץ האָב איך דאָס געפיל, אַז עס געפינען זיך נאָך גוטע, געטרײַע קעמפער, וועלכע זעען נאָך אַלץ ניט איין צו וואָס מען דאַרף זיך אַזוי „שטופן", „איינבעטן", גײַן מיט פּעטיציעס און בכלל פאַרנעמען זיך מיט פרעמדע מענטשן! אויב צווישן אונדז זיינען פאַראַן אַזעלכע, און צווישן די ברייטע פאָלקס־מאַסן זיינען געווים פאַראַן אַזעלכע, זאָלן מיר נעמען אין אַכט די פאַקטן, וואָס ווערן אַרויסגעבראַכט אין דעם באַריכט,—פאַקטן, וואָס באַווייזן אַז אייניקייט איז ניט קיין קאַפּריז, קיין לוקסוס, קיין איינרעדעניש, אָדער גאָר אַ פּאַראַדנע זאַך, נאָר אַ לעבנס־נויטיקייט, אַן אינסטרומענט פון רעטונג און זיג, דער איינציקער אינסטרומענט, קען מען זאָגן!

דער חורבן פון דער אידישער קולטור אין אייראָפּע

עס איז אַ שאָד, וואָס דער גאַנצער באַריכט פון ברודער זאַלצמאַן האָט ניט געקאָנט פאַרגעלייענט ווערן. איך האָב דעם באַריכט געלייענט פאַר דער קאָנווענשאָן, ווען ער איז נאָרוואָס אַרויס פון דרוק, און נאָך אַ מאָל נאָך דעם ווי ראַובן זאַלצמאַן איז פאַרטיק געוואָרן. צווישן די שטעלן, וואָס זיינען ניט פאַרגעלייענט געוואָרן, איז פאַראַן אַ וויכטיק קאַפּיטל וועגן קולטור־אַרבעט. און דאָ וויל איך זאָגן, וואָס איך האָב שוין געזאָגט ביי אַנדערע געלעגנהייטן. מיר דאַרפן כסדר זיין באַוואוסטזיניק וועגן דעם צושטאַנד פון דער אידישער קולטור, וועגן דער פאַראַנטוואָרטלעכקייט וואָס מיר טראָגן פאַר איר,—פונקט אַזוי ווי וועגן דער ראָל פון קולטור אין דעם לעבן פון אונדזער אָרגאַניזאַציע גופא.

ווער פון אונדז קען דען פאַרגעסן, אַז עס זיינען חרוב געוואָרן גרויסע, וויכטיקע, אייביקע—קאָן מען זאָגן—אידישע קולטור־צענטערן, קולטור־פעסטונגען?! עס מוז ברענען אין האַרצן כסדר אַ טיפע וואונד—ווילנע, אַן אַ שיער וואונדן—ווילנע, וואַרשע, ביאַליסטאָק, לאָדז, טשענסטאָכאָוו, פאַריז, אַנטוערפן, און צוריק אויף מזרח—מינסק, קיעוו, אָדעס, גראָדנע, בריסק, און אַזוי ווייטער. עס ברענען אין האַרצן אַן אַ שיער וואונדן. אַזוי פיל אידישע צענטערן עס זיינען חרוב געוואָרן! אַזוי פיל אידישע אוצרות עס זיינען צעטראָטן געוואָרן אין שטויב!

איר לייענט טאָג־טעגלעך די שרעקלעכע נײַעס וועגן נאָך און נאָך שחיטות אויף אונדזערע ברידער און שוועסטער און איר מוזט דערבײַ פילן, אַז נאָך און נאָך פאַראַנטוואָרטלעכקייטן ווערן אַרויסגעלייגט אויף אייך, אויף אונדז, דעם שאַרית הפלטה, וואָס האָט זיך געראַטעוועט אין דער גרויסער, רײַכער און זיכערער אַמעריקע. אָפט האָט איר דאָס געפיל פון חרפה, פונקט ווי איר וואָלט אַנטלאָפן, דעזערטירט, געלאָזן זיי דאָרטן אויף הפקר און אַליין זיך געראַטעוועט אין אַ לאַנד פון זיכערקייט און פּראָספּעריטי. און דאָס געפיל מאַכט נאָך שאַרפער די פאַראַנטוואָרטלעכקייט.

אָבער צוזאַמען מיט דער פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר אידישע לעבנס, טראָגן מיר פאַראַנטוואָרט־לעכקייט פאַר אידישע אוצרות, אוצרות פון דורות. זיי, די אוצרות, קאָנען און מוזן מיר טייער האַלטן, אָפּהיטן. דאָ האָבן מיר שוין בשום אופן קיין חירוץ ניט, אַז ס'איז ניט מעגלעך, דער שונא לאָזט ניט ראַטעווען!

דער קולטור־מצב פון די אַמעריקאַנער אידן

צוזאַמען מיטן געפיל פון פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר אונדזער קולטור־ירושה, מוז אויך גיין אַן אַנדער געפיל. און דאָ האַנדלט זיך שוין וועגן ראַטעווען—אַמעריקאַנער אידן. אידן אין אַמעריקע האָבן דערגרייכונגען אויפן געביט פון קולטור־אַרבעט די לעצטע יאָרן—און מיר זיינען ווייט־ווייט ניט די איינציקע, וואָס פאַרנעמען זיך מיט אַזאַ אַרבעט—אָבער עס זיינען פאַראַן צו גרויסע טיילן פון דעם אידנטום אין אַמעריקע, וואָס זיינען פון דער אידישער קולטור אַוועק און צו דער אַמעריקאַנער קולטור ניט דערגאַנגען. די דאָזיקע טיילן פון אונדזער פאָלק לעבן זיך אויס צופיל, אָדער דורכאויס, אין גשמיותדיקע פאָרמען. זיי טוען דערמיט קיין טובה ניט דעם אידישן נאָמען, און שלעכטע אידן זיינען—שלעכטע אַמעריקאַנער.

ראַובן זאַלצמאַן שטעלט אַוועק די פראַגע וועגן אידישער קולטור אויף אַ ברייטן שטייגער, אויף אַ פאָלקס־שטייגער, און דאָס איז גוט. און אַזוי רעדט ער וועגן דעם טעאַטער, וועגן קאַמף פאַר דער אידישער פּרעסע, וועגן די קינדער־שולן. עס איז קלאָר, אַז אַוועקשטעלנדיק די פראַגע ברייטער אָנווייזנדיק אויף דער גרעסערער פאַראַנטוואָרטלעכקייט, וועט עס במילא העלפן בעסער אַריינטראָגן די קולטור־אַרבעט אין אונדזערע ברענטשעס.

די באַדייטונג פון דער אידישער פּרעסע

איין וואָרט וועגן דער פּרעסע. ווען מיר האָבן אין דער קולטור־קאָמיסיע באַטראַכט די רע־זאָלוציע וועגן דער „מאָרגן פרייהייט", האָט איין דעלעגאַט מיט רעכט געזאָגט, אַז ווען מיר וואָלטן היינט ניט געהאַט די „מאָרגן פרייהייט" וואָלטן מיר געדאַרפט גרינדן אַ צייטונג, וואָס זאָל אונדז העלפן אַרבעטן, קעמפע'ינעווען, בויען זיך אַליין און אַרויסרוקן אונדזער ראָל אין אידישן לעבן בכלל. דאָס איז ריכטיק. איך קלייב זיך דאָ ניט רעדן וועגן דער „מאָרגן פרייהייט" און איר ראָל אין העלפן ברענגען צום לעבן אונדזער אָרגאַניזאַציע און העלפן אַנטוויקלען זי ביז היינט און פון היינט און ווייטער. איך האָב דאָ פאַר זיך אַ פּאָטאָגראַפיע פון דער נייעס אין דער „מאָרגן פרייהייט" פון 31טן מערץ, 1930, וועגן דעם מיטינג אין קופּער יוניאָן מיט צוויי טעג פריער און וועגן דעם באַשלוס פון דער פּראָטעסטנאַלער קאָנפערענץ צו גרינדן אַן אָרדן, מיט אַ לאָזונג, אַז צום נעקסטן צוזאַמענפאָר זאָל דער גאַנצער אָרדן האָבן 25 טויזנט מיטגלידער (איר וועט זען די און אַנדערע פּאָטאָגראַפיעס אין דער „מאָרגן פרייהייט"). דאָס איז אַ פאַרכאַפּנדיק קאַפּיטל. ניטאָ קיין צייט צו רעדן וועגן דעם. אָן אודאי וואָלט פאַרנומען צופיל צייט צו שילדערן וואָס דער לאַנגיאָריקער רעדאַקטער פון דער „מאָרגן פרייהייט", אונדזער אומפאַרגעסלעכער אַלגין, האָט געטאָן אויף צו בויען דעם אָרדן.

אָבער עס האַנדלט זיך אויך דאָ וועגן ברייטערע אַרבעט—וועגן קאַמף פאַר דער אידישער פּרעסע. אָן אַזאַ פּרעסע וועט ניט זיין קיין אידיש טעאַטער, קיין אידישע קינדער־שולן, קיין אידיש לעבן. אָן אַזאַ פּרעסע וועלן די אידן אין אַמעריקע ניט וויסן וואָס עס קומט פאַר מיטן אידישן פאָלק אין אַמעריקע, אין סאָוועטן־פאַרבאַנד, פּוילן, פּאַלעסטינע, ענגלאַנד און אַנדערע לענדער. איינער פון די סיבות פאַרוואָס אידן אין אַמעריקע זיינען ניט גענוג אויפגערודערט געוואָרן וועגן דער קאַטאַסטראָפע וואָס איז באַפאַלן אונדזער פאָלק, וועגן דער שחיטה פון מיליאָנען פון אונדזערע ברידער און שוועסטער, איז דאָס, וואָס זיי לייענען ניט גענוג די אידישע פּרעסע—ווייסן ניט וואָס עס קומט פאַר מיט אונדזער פאָלק.

און פאַרשטייט זיך אויך, אַז די וואָס פאָלגן ניט נאָך כסדר די „מאָרגן פרייהייט", די „טריבונע" פון אָרדן יעדן שבת און מיטוואָך, ווייסן ניט ווי עס דאַרף „זיין", וואָס מען וויל פון „אַלס אָרדן מיטגלידער, קענען ניט ווי עס דאַרף זיין מאָביליזירט זיין פאַר די אָרדן אַקציעס.

און ווידער לאָמיר נעמען דעם ענין פּרעסע—ברייטער. ניט לאַנג צוריק איז אין קאַרנעגי־האַל געפייערט געוואָרן דער יובילי פון דער „מאָרגן פרייהייט" און עס איז געקומען אויך בראָודער, דער פּרעזידענט פון דער קאָמוניסטישער פּאָליטישער אַמאָטיאַישאַן, צו זאָגן פאַרוואָס ער, ניט קיין איד, איז אַזוי פאַראינטערעסירט אין דער אידישער אַנטי־פאַשיסטישער פאָלקס־צייטונג, „מאָרגן פרייהייט". ער האָט אָנגעוויזן אויף וויפיל אַמעריקאַנער בכלל זיינען פאַראינ־טערעסירט אין אידישע אייניקייט. אידישע אייניקייט וועט העלפן שטאַרקן די אַלגעמיינע נאַציאָנאַלע

איניקייט אין אמעריקע. און דעריבער זיינען אמעריקאנער, אויך ניט קיין אידן, פאראינטערע־סירט אין דעם קאמף קעגן די שונאים פון איניקייט, וואס געפינען זיך ביי אידן. און היינט, דעם 4טן יולי, האבן מיר א מוסטער אויף וויפיל דער קאמף קעגן די דאזיקע שונאים איז פון אלגעמיין־אמעריקאנער און אויך פון אינטערנאציאנאלער באדייטונג.

די צייטונג פון די שפאלטער דרוקט היינט פאטאגראפיעס פון בריוו, וואס אטוירני־דזשענעראל בידל און אדאלף בוירלי פון סטייט־דעפארטמענט האבן געשריבן צום „טייערן דייוו". איר ווייסט, עס האנדלט זיך וועגן דער אויפדעקונג, וואס ברודער מאכט אין זיין בוך „טעהעראן"—וועגן א פארשווערונג פון דער גרופע שפאלטער פון „ניו לידער" צוזאמען מיט ד. „דובינסקי", צו פרובירן, מיט דער הילף פון בידל און בוירלי, צוצומאכן דעם „דיילי וואָרקער", ווייל ער האט כלומרשט אנטאקירט אונדזערן א „שוחף", „גענעראל מיכאילאוויטש." איך וויל ניט אריינגיין איצט אין דעם ענין, אבער מיר האבן „דא א מוסטער ווי אזוי די שפאלטער ארבעטן מיט דער הילף פון געוויסע פארבינדעטע אין וואשינגטאן. און נארוואס איז ארויס א באריכט פון דער קאמיטע, וואס די אמעריקען פעדעריישאן אוו לייבאר האט געשאפן, וועגן נאך־מלחמה פראגן. איז דער באריכט אנגע־פילט מיט ביטראגן פון ר. אבראמאוויטש און נאך אזעלכע. קאנט איר זען ווי אזוי די שעדיקער זוכן צו טאן זייער ארבעט אויף דער אינטערנאציאנאלער ארענע.

די „מארגן פרייהייט אסאסיאיישאן"

ליגט אויף אידן די פאראנטוואָרטלעכקייט צו אפשטעלן די ארבעט פון די שעדיקער. זיי האבן זייער באזע צווישן אידן. דא האבן זיי, צום באדויערן, געמאכט זייער נעסט.

איידער איך גיי ווייטער, וויל איך אנווייזן אויף א קערפערשאפט, וואס איז געגרינדעט געווארן מיט אנדערהאלבן יאר צוריק, די „מארגן פרייהייט אסאסיאיישאן", וועלכע האט פיל געטאן צו העלפן דעם ארדן אין זיין וואוקס און אויסבייטערן זיין פרעסטיזש—דורך דער „מארגן פרייהייט", דורך איר רעדאקציע און פארוואלטונג, דורך דער ארבעט פון דעם סעקרעטאר פון דער אסאסיאיישאן, א. ביטלמאן, דעם פרעזידענט, בען גאלד, ווייס פרעזידענט לואיס ווייסטאק (וועלכער האט דא נארוואס גערעדט) און אודאי דורך דעם ווייס פרעזידענט ראובן זאלצמאן, און די פארשיידענע טוער פון דער „מארגן פרייהייט אסאסיאיישאן" אין ניו יארק און איבערן גאנצן לאנד.

איך וויל—צום סוף—אנרירן נאך איין פונקט פון ברודער זאלצמאנס באריכט. און דא וויל איך אונטערשטרייכן א פאר ווערטער פון דעם וויכטיקן פארטראג, וואס דער פירער פון דער „מארגן פרייהייט" אסאסיאיישאן, אלעקסאנדער ביטלמאן, האט דא געהאלטן. ער האט אנגעוויזן אויף דער נייער ווענדונג פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע אין דעם זין, וואס די אידישע פאלקס־ארבעט איז ביי איר ניט מער קיין צופאל־זאך, א נויטפאל־זאך, נאר אז דאס איז אן ארבעט לויט א באשטימטער פראגראם. איך וואלט געוואלט, אז יעדערער פון אונדז זאל איינשטודירן די צען פונקטן פון אונדזער פראגראם פון אידישער ארבעט, וועלכע זיינען פארמולירט געווארן אין ברודער זאלצמאנס באריכט. איך פיל זיך שטאלץ מיט דער פראגראם. ניט נאר ווייל דאס איז א גוטע פראגראם, נאר ווייל זי איז פאקטיש די איינציקע פראגראם, וואס וועלכע עס איז קערפערשאפט אין אידישן לעבן האט אזוי קלאר פארמולירט און וואס קאן און דארף ווערן די פראגראם פון אלע אידן אין אמעריקע.

א פראגראם פאר אלע אידן

שוין אויף דער פיטסבורגער קאנפערענץ, אין יאנואר 1943, האט די דעקלאראציע פון אונדזער אידישן ארדן געמאכט א שטארקן איינדרוק אויף די פארשיידענע עלעמענטן דארטן—ציוניסטן, פירער פון בני ברית און אנדערע. דער הויפט־שטריך דערביי איז טאקע געווען—איבעראשונג. מען איז געווען איבעראשט צו דערוויסן זיך, אז דער ארדן האט אין זינען פונ־דאמענטאלע אידישע ארבעט, אידישע איניקייט. אבער מען האט אויך—בין איך זיכער—געקראגן דאס געפיל, אז דער דאקומענט וואס די פארשטייער פון דעם ארדן האבן דארט, אין פיטסבורג, אויסגעטיילט, שטעלט מיט זיך פאר עטוואס אזוינס וואס איז נויטיק פאר אלע אידן און וואס אנדערע ארגאניזאציעס האבן זיך צו דעם ניט דערערדט.

די פראגראם פון דעם באריכט צו אונדזער קאנווענשאן איז באמת א פראגראם פאר אלע אידן. איך וויל דא גארניט ווידערהאלן—ניטא קיין צייט דערויף. די פראגראם שטעלט פאר מיט זיך א גרויסע מתנה פון אונדזער קאנווענשאן צו אלע אידן פון אמעריקע, די בעסטע מתנה וואס מיר קאנען זיי ברענגען—א קלאר פארמולירטע פראגראם אויף וועלכער אלע אידן קאנען זיך פאראייניקן. ווען אונדזער קאנווענשאן זאל האבן אויפגעטאן דאס אליין, וואלט זי באריכטיקט אלע הוצאות און אנשטרענגונגען.

מיר זיינען אלע אנגעפילט מיט גרויס פרייד פון דער דערעפענונג פונעם צווייטן פראנט און פון די ממש פארשיכורנדיקע זיגן פון דער רויטער ארמי, וועלכע נעמט נים נאר אפ שטעט און שטעטלעך, וואס זיינען איינגעבאקן אין דער אידישער טראדיציע, נאר וועלכע נעמט נקמה פון די בעסטיעס, פון די אויסראטער, רעכנט זיך אפ יעדן טאג מיט די, וועלכע האבן אלע גאסן, אלע טייכן, אלע זומפן, אלע שאסייען פארפלייצט מיטן בלוט פון אונדזערע ברידער און שוועסטער. ווען די ערד וועט איינזאפן דאס בלוט, איינזאפן די טייכן און אקעאנען מרערן, וועט מען זיך מוזן שטעלן בויען.

מען האט זיך שוין געשטעלט בויען. איר האט געלייענט די טעג, אז אידן זיינען געקומען צוריק קיין קרים און שוין גענומען בויען די דארטיקע אידישע קאלאניעס. אידן וועלן קומען און בויען. מינסק וועט האבן אידן, און ווילנע און באברויסק, און וויטעבסק און אזוי ווייטער. און דארט וואו עס האבן זיך געשלאגן די העלדן פון דער ווארשעווער געטא וועט אויפגיין א ניי אידיש לעבן. מיר וועלן דארפן העלפן בויען דאס דאזיקע לעבן. אויף אונדז ליגט א היסטאָרי־חוב. נאך מער ליגט דער חוב אויף אונדז, ווייל עס זיינען דא קרעפטן, פינצטערע קרעפטן אין אידישן לעבן, וואס פירן איצט א קאמפאניע, אז עס איז ניטא מער וואס צו בויען, אז מען דארף אוועקמאכן מיטן האנט אויף די אלטע אידישע ישובים.

דארפן מיר מיט כבוד דורכפירן די ראל פון בויער. וועט אונדז בענטשן די געשיכטע. וועט אונדז בענטשן אונדזער פאלק. וועלן מיר זיך אלץ מער איינגלידערן אין דער טיף און אין דער ברייט פון די אידישע פאלקס־מאסן.

אידן מיט אידן האבן זיך ארומגעבאפט...

אלע אידן, וואס פאר א שפראך זיי זאלן ניט ריידן!

איך בין געזעסן אויף א זיצונג פון דער קולטור־קאמיסיע און איך האב געטראכט—ווייסט איר וועגן וואס? —וועגן דער מעשה: יוסף מיט זיינע ברידער.

איר ווייסט די מעשה. ווען דער אידישער מעאטער וואלט עס אויסגעטראכט, וואלטן געווייסע קרימיקער געשריען, אז דאס איז שונד מעלאדראמע. אבער יוסף מיט די ברידער" איז פון די אייביקע מעשיות, וואס רירן יונג און אלט. און געטראכט האב איך וועגן דער מעשה, ווייל—צווישן די מיגלידער פון דער קאמיסיע, איינגעשלאסן דעם פארזיצער, זיינען געווען פארשטייער פון די ענגלישרידנדיקע אידן־ברידער אונדזערע, שוועסטער אונדזערע, וואס מיר האבן ביז איצט שיר נים באטראכט ווי אן אנדער שבט! געווייסע בעלי גאוה צווישן אונדז, מעקטאנטישע אידישיסטן, האבן אפילו געהאלטן די ברידער אונדזערע פאר אמתע אידן. אבער—איר האט באדארפט הערן, ווי זיי האבן גערעדט וועגן אידישע קולטור, וועגן אונדזערע קינדער־שולן,—אין א געווייסן פרט נאך ווארימער ווי די אידישרידנדיקע.

איז אט־דאס איז די מעשה פון יוסף מיט זיינע ברידער. איר געדענקט ווי עס זינגט זיך אין דער שפיל „מכירת יוסף":

ברודער בנימין, ברודער בנימין,
לאמיר גיין אונטערן בוים שפאצירן,—
איך וועל דיר דערציילן, איך וועל דיר דערציילן,
וואס מיט מיר האט געטאן פאטירן."

דערציילן מיר זיך איינס דאס אנדערע, ענגלישרידנדיקע ברידער און שוועסטער און אידישרידנדיקע. מיר זיינען איין פאלק, מיט איין אינטערעס. און דאס איז ווידעראמאל דאס גרויסע וואס אונדזער קאנווענשאן האט באצייכנט—דעם אויפטו פון דער לעצטער צייט צו פאראייניקן אידן צוזאמען, אונטער איין דאך, אין איין אידישן אָרדן, אין איין קעמפנדיקער מחנה פאר די אינטערעסן פון אידישן פאלק.

וועט אונדז דערפאר ווידעראמאל בענטשן די געשיכטע. וועלן מיר זיך דורך דעם ווידעראמאל איינגלידערן אין דער טיף און אין דער ברייט פון די אידישע פאלקס־מאסן.

די פאַרזאַמלונג האָבן מיט לאַנגע אַפּלאָדיסמענטן באַגלייט נאָוויקס וויכטיקע רעדע, נאָך וועלכער דער פאָרזיצער האָט פאָרגעשלאָגן, אין דעם נאָמען פון דעם פּרעזידיום די נעמען פון יוסף מען פון וועסט־ברוקלין, אַלס קאַנדידאַט פאַר פאָרזיצער פאַר דער קומענדיקער (4טער) זיצונג, מאָרגן אין דער פרי, און ג. קאַנטראָוויטש פון באָסטאָן פאַר קאָ־פאָרזיצער. די נאָמינירטע ווערן איינ־שטימיק דערוויילט און די דריטע זיצונג ווערט געשלאָסן אַרום 5 אַזייגער פאַרנאַכט.

דינסטיק אָוונט, דעם 4טן יולי איז אין מעדיסאָן סקוואַר גאַרדן דורכ־געפירט געוואָרן אַ גרויסע פאָלקס־פייערונג, אַראַנזשירט פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון דעם אָרדן, לכבוד דער 6טער נאַציאָנאַלער קאָנ־וועניאָן. די רעדעס, וואָס זיינען דאָרט געהאַלטן געוואָרן און די פּראָגראַם, וואָס איז דורכגעפירט געוואָרן, ווערט צוגעגעבן אַלס אַ באַזונדערע ביילאַגע צום סוף פון דעם פּראָטאָקאָל.

פערטע זיצונג

(מיטוואָך, דעם 5טן יולי, 10:30 אין דער פרי, אין קעפּיטאָל האָטעל)

די זיצונג ווערט דערעפנט מיט אַ באַריכט פון דעם פאַנעל וועגן ענגליש־ריידנדיקע אידישע ברענטשעס, וואָס נעמט אַרום די מעטיקייטן, דעם וואַזקס, די פּראָבלעמען און עס ווערט פאָרגעשלאָגן אַ פּראָגראַם פון אַרבעט פאַר דעם דאָזיקן סעקטאָר פון דעם אידישן אָרדן. דעם באַריכט, אין ענגליש, גיט אָפּ דזשאָרדזש סמאַר, נאַציאָנאַלער דירעקטאָר פון די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס.

אין זיין באַריכט,(וואָס ווערט דאָ באַזונדער צוגעגעבן אין זיין אָריגינעלער פאָרם, אין ענגליש) האָט סמאַר אָנגעוויזן אויף די גרויסע דערגרייכונגען, וואָס די ענגליש־ריידנדיקע האָבן פאַרצייכנט אין משך פון די קנאַפּע צוויי יאָר, זיינט זיי זיינען אָנגעשלאָסן געוואָרן אין דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע. ספּעציעל זיינען דערגרייכונגען פאַרצייכנט געוואָרן אין די טעטיקייטן אין די קאָמיזניטים, דערפאַר ווייל די ענגליש־ריידנדיקע האָבן אָנגעהויבן באַגרייפן אַז זיי זיינען אַ טייל פון דעם אידישן געזעלשאַפטלעכן לעבן; אַז די פּראָבלעמען פון דעם אידישן פאָלק זיינען אויך זייערע פּראָבלעמען און אַז זיי דאַרפן זיך באַמיִיקן אין דעם אידישן לעבן. דאָס איז מעגלעך געוואָרן דערפאַר, ווייל די אידישע סעקציע האָט געהאַט אַ קלאָר און אויסגעצייכנטע פּראָ־גראַם און ווייל די ענגליש־ריידנדיקע האָבן אָנגעהויבן ווערן נאַציאָנאַל־באַוואוסטזיניק און האָבן אָנגעהויבן אויסלייזיקן פון זיך דעם פאָראורטייל, וואָס זיי האָבן אַ לאַנגע צייט געטראָגן אין זיך קעגן די אידיש־ריידנדיקע ברידער זייערע. צוזאַמען מיט די אידיש־ריידנדיקע זיינען מיר אַן אויסגעצייכנטער "טיט", וואָס וועלן העלפן געמייַנשאַפטלעך גאַנץ מאַכן דאָס אידישע לעבן און ווערן אַ ווירקנדיקער געזעלשאַפטלעכער כח אין דעם לעבן פון אונדזער לאַנד און אין דעם לעבן פון דעם אידישן פאָלק. ער רעדט באַזונדער וועגן דער קולטור־אַרבעט, איינשלינדיק די שולן, כאָרן, דראַם־גרופּן, העלפן אַנטוויקלען די אידישע קולטור—אַז דאָס דאַרף ווערן אויך די קולטור־אַרבעט פון די ענגליש־ריידנדיקע מיטגלידער אין דעם אידישן אָרדן.

די מיבה פאַרוואָס די דייטשע אידן האָבן ניט געקעמפט קעגן דעם היטלעריזם אויף אַזאַ מסירות־נפשדיקן און חעלדישן אופן ווי עס האָבן געקעמפט די פּוילישע אידן, באַטאָנט מסאַר, איז דאָס, וואָס די דייטשישע אידן זיינען ניט געווען נאַציאָנאַל־באַוואוסטזיניק ווי די פּוילישע אידן, וועלכע האָבן געקעמפט פאַר זייערע לעבנס און פאַר דעם כבוד און קיום פון דעם אידישן פאָלק.

ביי דער געלעגנהייט האָט סמאַר דערציילט, אַז אין דעם איצטיקן מאָמענט געפינען זיך אַרום 11 מיזנטן ענגליש־ריידנדיקע מיטגלידער אין דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע, פון וועלכע 7,732 זיינען טראַנספערירט געוואָרן צו אונדז פון די "דזשענעראַל לאַדזשעס", און 3,200 האָבן מיר אַריינגענומען נייע מיטגלידער. מיר האָבן איצט אַרום 50 ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס אין דעם אידישן אָרדן. אין דער איצטיקער מיטגלידער־קאַמפּאַניע האָבן מיר, ביז דעם 15טן יוני, אויף אַ קוואָטע פון 1,440 אַריינגענומען 1,454 נייע מיטגלידער און האָבן אַריבערגעשטיגן אונדזער קוואָטע מיט 1 פּראָצענט. איצט איז דער פּראָצענט נאָך אַ גרעסערער. (מער איינצלהייטן אין דעם אָריגינעלן באַריכט, וואָס ווערט דאָ באַזונדער ביגעלייגט).

עס אַנטוויקלט זיך אַ דיסקוסיע אַרום דעם באַריכט.

ד. גלוזמאַן (בראָנקס). שרעקט זיך, אַז מיט דעם אָנשלוס פון די ענגליש־ריידנדיקע וועט, הלילה, די אידישע שפּראַך אָפּגעווישט ווערן אין די ברענטשעס. ער איז אָבער באַגייסטערט פון דעם,

וואָס די ענגליש־ריידנדיקע זיינען א טייל פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע. ער דערציילט מיט פרייד וועגן דעם דערפאָלג פון דעם בראנקסער קאונטי־קאָמיטעט, אויף דעם גיביט פון ענגליש־ריידנדיקע, וועלכע האָבן אריינגעבראכט א שטראָם פון פרישקייט אין דער ארבעט. ער פארלאנגט, אז עס זאָל איינגעשטעלט ווערן די ארבעט אויף אזא אופן, אז ביידע—די ענגליש־ריידנדיקע און די אידיש־ריידנדיקע—זאָלן קאָנען ביטראָגן וואָס מער צום וואוקס און פרעסטיזש פון דעם אָרדן.

ש. מילגראָם. אנאליזירט דעם באריכט און רעזאָלוציע, וואָס סטאר האָט אריינגעבראכט און פירט א פאראלעל מיט דעם הויפט־באריכט, וואָס זאלצמאן האָט אָפּגעגעבן, און ער ווייזט אָן, אז מען קאָן די רעזאָלוציע ניט אָפּטיילן פון דעם הויפט־באריכט, ווייל זי דריקט־אויס דעם גייסט פון יענעם באריכט און איז א לאָגישע דערגאנצונג פון איר.

חבר מילגראָם האָט באזונדער באטאָנט, אז דער מעכטיקסטער וואפן פאר דעם נאציאָנאלן קיום פון א פאָלק איז זיין נאציאָנאלער באוואוסטזיין. ספּעציעל איצט, ווען די מלחמה וואָס ווערט געפירט איז פאר דעם קיום פון פעלקער. דער אויסגאנג פון דעם קאמף וועט באשטימט ווערן לויט דעם גראד פון נאציאָנאלן באוואוסטזיין. דאָס איז איכערהויפּט אמת אין שייכות צו דער אידישן פאָלק. עס לעבט היינטיקן טאָג א נייער נאציאָנאליזם און א נייער נאציאָנאלער באוואוסטזיין. יעדער איינער וואָס קעמפט איצט פאר דעם לעבן פון זיין פאָלק, מוז איר פירן אלס אן אויסדרוק פון ליבע צו זיין פאָלק, אָבער ער טאָר בשום אופן ניט געפירט ווערן אין דער ריכטונג פון אָפּזונדערן זיך פון די אנדערע פעלקער, נאָר פארקערט—ער דארף געפירט ווערן אויף דעם באזיס פון דעמאָקראטיע איבער דער גאנצער וועלט, וואָס וועט שיצן און גאראנטירן די עקזיסטענץ פון יעדער פאָלק.

אין אונדזער פאל האנדלט עס זיך אין דעם גרונט־באגריף וועגן דעם וואָס איז עס אזעלבעס „פאָלק"? וואָס איז דער מהות פון דער אידישן פאָלק? א פאָלק איז ניט קיין פארבייליפנדיקער, צייטווייליקער וועזן. א פאָלק איז פארבונדן מיט זיין געשיכטע, מיט זיין העלדנטאטן, מיט טראדיציעס, פון וועלכע דאָס פאָלק שעפט זיין יניקה און טראָגט זיי ווייטער ווי א המשך פון זיין לעבן. מיר דארפן אויך אין זינען האָבן דעם וועלט־באראקטער פון דעם אידישן פאָלק, וועלן מיר בעסער קאָנען פארשטיין די נויטווענדיקייט פאר אייניקייט פון אונדזער פאָלק.

און לאָמיר ביי דער געלעגנהייט באטאָנען אזוי שטארק ווי נאָר מעגלעך, אז די פאליטי, וואָס מיר שלאָגן פאָר—אין דעם הויפט־באריכט און אין דער רעזאָלוציע פון חבר סטאר—אין שייכות צו די גרונט־אמתן איז ניט קיין צייטווייליקע, נאָר א שטענדיקע, א דויערנדיקע. איך מיין מיט דעם צו זאָגן, אז מיר דארפן אנטוויקלען אן אמתן נאציאָנאלן באוואוסטזיין, וואָס דארף ארויסוואקסן פון אונדזערע קאמפן, פון אונדזערע טעמיקייטן. ער האָט אויך שארף קריטיקירט דעם פאלשן אמעריקאניזם און די אסימילאציע, וואָס ווארפן אָפּ דאָס נאציאָנאל־אייגענע, אנשטאָט וואָס דאָס זאָל אריינגעוועבט ווערן ווי א ווייטיקער ביטראָג, וואָס זאָל באריכערן דאָס לעבן, קולטור און אנטוויקלונג פון דעם גאנצן לאנד. אט־דעם פונקט האָט ער ספּעציעל ארויסגעבראכט ווי אן ענטפער צו יענע, וועלכע האלטן, אז אָדער אידיש, אָדער ענגליש, און זעען ניט דעם נאטירלעכן פראָצעס און צוזאמענלעבן פון איין פאָלק, ביי וועלכן ביידע שפּראָכן זיינען גלייכבארעכטיקט.

דער פאָרזיצער האָט פאָרגעשטעלט א פאָרשטייער פון דעם „יוניטעד דזשואיש אפיל", מר. מילוואן גאָטטאל, וועלכער באגריסט די קאָנווענשאָן. די רעדע פון מר. גאָטטעל (אין ענגליש) ווערט געגעבן באזונדער אין אריגינאל אויף זייט 105).

נאָך דער פיינער באגריסונג פון דעם „יוניטעד דזשואיש אפיל" האָט דער פאָרזיצער פאָרגעשטעלט דעם שטאטישן מעקרעטאר פון קליוולאנד, דוד שלאָסבערג, וועלכער באטייליקט זיך אין דער דיסקוסיע און גיט גלייכצייטיק אָפּ פאָלגנדיקן באריכט פון קליוולאנד:

„דער קליוולאנדער דיסטריקט האָט אין פארבינדונג מיט דער פראָבלעם פון אייניקייט דורכגעפירט (מערסטנס דורך די מיטגלידער מיט דער הויפט־שטיצע פון דיסטריקט־קאָמיטעט) א מיטינג פון 5 טויזנט אידן פארן „יוניטעד דזשואיש וואר עפּארט" מיט רבי סטיפען ווייז אלס הויפט־רעדנער. דער דיסטריקט האָט צוגעטראָגן טויזנט דאלאר, חוץ דעם וואָס עס איז צוגעטראָגן געווארן נאָך 2 טויזנט פון אנדערע ארגאניזאציעס וועלכע ארבעטן מיט אָרדן. דורך דער ארבעט פארן אידישן קאָנסיל פאר „ראשען וואר רעליף" איז אייגעשטעלט געווארן פארבינדונגען מיט רבנים און אנדערע אָנגעזעענע אידישע געזעלשאפטלעכע פירער, וועלכע טרעטן איצט ארויס אלס

באגריסער צו אָרדן־קאָנפערענצן און פּייערונגען. כאָטש מען האָט אונדז נים אריינגענומען אין דער אמעריקאנער אידישער קאָנפערענץ, האָבן מיר אָבער געוואונען די סימפּאטיע און אנערקענונג פון א צאָל אידישע אָנפירער, וועלכע האָבן געשטיצט אונדזער פאָדערונג צו ווערן א גליכבאַרעכטיקטער מיטגליד אין דער קאָנפערענץ.

וועגן וואלן און פּאָליטישע ארבעט: מיר האָבן געהאָלפן און געקראָגן אנערקענונג פאר אונדזער ארבעט אין דער וידערדערוויילונג פון דעם פּראָ־רוזוועלט מעיאָר, לאוטע, אין 1943, און א צאָל אנדערע פּראָגרעסיווע קאנדידאטן. אויך אין די לעצטע „פּרימעריס", וואו לאוטע האָט געוואונען אלס גאווערנאָר־קאנדידאט. ספּעציעל אין וואָרד 30, וואו אונדזער אָרדן האָט א גרויסע צאָל מיטגלידער, דאָרטן האָבן מיר גרויס אָנזען. דער קאונסילמאן קריזעק טרעט ארויס אויף אונדזערע אונטערנעמונגען.

וועגן מלחמה־ארבעט: מיר טוען גוטע ארבעט אין מלחמה־באָנד פאַרקויף. מיר האָבן אוועקגעשיקט אויפן נאָמען פון דער קליוולאנדער אידישער סעקציע פון אָרדן אן אמבולאנס אין דער 4טער מלחמה־באָנד קאמפּאניע. ספּעציעל האָט זיך אויסגעצייכנט אונדזער עקראָנער ברענטש פון 45 מיטגלידער, וואו זיי האָבן פאַרקויפט פאר איבער א מיליאָן דאלאר באָנדס און געקראָגן וואַרימע אנערקענונג פון דעם „טרעזשורי־דעפּאַרטמענט" און גליכצייטיק די אנערקענונג פון בני בריתן און אלע אנדערע גרויסע אידישע קערפּערשאפטן. דאָס האָט אויך מעגלעך געמאכט, אז פולשטענדיקע אייניקייט מיט אונדזער אָרדן אלס א גליכבארעכטיקטער און חשובער מיטגליד אין אלע טעטיקייטן פאר מלחמה צוועקן און אין אידישער געזעלשאפטלעכער ארבעט. מיר האָבן געמאכט גרויסע בייטראָגן פאַרן רויטן קרייץ, סיי אין געלט, סיי אין געבן בלוט. א גרויסע צאָל פון אונדזערע מיטגלידער האָבן געקראָגן אנערקענונג פאר זייער ארבעט אין ציווילער פאַרטיידיקונג, בלאָק־ארבעט, א.אז.וו.

קולטור, שול און פּרעסע: דער שול־וועזן איז שוואך און סיאיז נוימיק מיט דער נייער אריענטאציע א שטוים צו טאָן די ארבעט. מיר האָבן דורכגעפירט א צאָל לעקציעס און קולטורעלע ארויסטריטן, אָבער מיר זיינען נאָך אין פּרט פון לימעראטור־פאַרקויף. קליוולאנד האָט אין דער לעצטער קאמפּאניע געשאפן 4,300 דאלאר פאר דער „מאָרגן פרייהייט", צו וועלכער טומע דער אָרדן האָט צוגעטראָגן איבער 25 הונדערט דאלאר און אויך געמאכט א גרויסן בייטראָג צו פאַרגרעסערן דעם לייענער־קרייז. מיר האָבן געמאכט א גוטן אָנהויב צו שאפן א פאָלקס־כאָר.

רעליף: אונדזערע שטריקער־קלובן זיינען שטארקע ארגאניזאציעס און קריגן אנערקענונג פון „ראשען וואָר רעליף", פון דעם רויטן קרייץ, „יו־עס־אָ". דער דיסטריקט פון אָרדן איז געוואָרן א וויכטיקער כח אין דעם לעבן פון אידישן קאונסיל פאר „ראשען וואָר רעליף". מיר האָבן אויך בייגעטראָגן צום „דזשואיש וועלפייר פאָנד".

ארגאניזאציע: אויף א קוואָטע פון 100 אין דער פאר־קאָנווענשאן מיטגלידער־קאמפּאניע האָבן מיר אריינגענומען 105 נייע מיטגלידער. מיר האָבן פאַרשטאַרקט דעם ענגליש־ריידנדיקן ברענטש, וואָס האָט איצט א מיטגלידערשאפט פון נאָענט צו 200. מיר האָבן צוגעצויגן דעם ענגליש ברענטש צו געמיינשאפטלעכער ארבעט און אריענטירן זיי מער אויף אידישער ארבעט, צו ווערן א פאקטאָר אין דעם אידישן לעבן."

די דיסקוסיע ווערט ווייטער פאַרגעזעצט. עס ווערט פאַרגעשטעלט דוד ווייסס, דיסטריקטסעקרעטאר פון ניו דזשוירזי, וועלכער גיט אָפּ א באריכט — אין ענגליש — אין וועלכן ער ווייזט אָן די דערגרייכונגען און די דורכרייטן אין דער ארבעט, און דריקט אויס א דאנק צו דער נאציאָנאלער עקזעקוטיווע פאר באשטימען די חברים א. לופין און אנא ווילענסקי אלס פאַרטרעטער צו ארבעטן מיט דעם דיסטריקט אין ניו דזשוירזי. (דעם פולן טעקסט פון ווייסס באריכט, אין ענגליש, ווערט איר געפינען אויף זייט 106).

דער פאַרזיצער גיט חבר מאקס שטיינבערגן די פּריווילעגיע פאַרצושטעלן דעם פראטערנאלן דעלעגאט פון דער „לייבאר ליג" אין טאָראָנטאָ, קאנאדע, ישראל סטראשונער, וועלכער באגריסט די קאָנווענשאן אין „נאָמען פון זיין ארגאניזאציע.

פריינט סטראשונער האָט אין זיין הארציקער באגריסונג דערציילט אינטערעסאנטע פאקטן וועגן דער ראָלע פון דער „לייבאר ליג", א פּראָגרעסיווע, פראטערנאלע ארגאניזאציע, וועלכע האָט ארום 1,200 מיטגלידער, אָבער וועמעס געזעלשאפטלעכע טעטיקייטן און איינפלוס אין דעם אידישן

געזעלשאפטלעכן לעבן פון קאנאדע שטעגן נייט אריבער איר פאזישע גרענעץ. ער האט בײ דער געלעגנהייט דערציילט וועגן די ערנסטע אנשטרענגונגען פון דער „ליבאר ליג" צו שאפן אייניקייט אין דעם אידישן לעבן פון קאנאדע, אבער אויך דארט, פונקט ווי דא אין די פאראייניקטע שטאטן, זיינען אויך פאראן פינצטערע עלעמענטן, וועלכע האבן מיט אלע כחות געזוכט צו שטערן.

עס איז אבער געלונגען אט־די שטערונגען ביצוקומען, און יענע וועלכע האבן געשטרעבט האבן דערפירט צו דעם, אז זיי האבן זיך אליין איזאלירט. די „ליבאר ליג" איז איצט אנגעשלאסן אין דעם קאנאדער אידישן קאנגרעס און איז פארבונדן מיט נאך אנדערע אידישע ארגאניזאציעס, מיט וועלכע עס ווערן אנגעפירט געמיינשאפטלעכע אקציעס. פריינט סטראשונער האט אונגעדריקט די האפנונג, אז די „ליבאר ליג", וועלכע איז א שוועסטער־ארגאניזאציע פון דעם אידישן פראטערנאלן פאלקס־ארדן, מיט די זעלבע צילן, וועט אין דער ניט־ווייטער צוקונפט ווערן אן ארגאנישער טייל פון דעם ארדן.

די דעלעגאטן האבן הארציק אפלאדירט די באגריסונג פון דעם פארשטייער פון „ליבאר ליג".

דער קאנטראלער, ג. קאנטראוויץ, האט געלייענט א טעלעגראמע פון דער עמא לאזארוס פרויען־דיוויזיע אין לאס אנדזשעלעס, אונטערגעשריבן פון איר סעקרעטארשע, פערל פיגלסאן. אין דער טעלעגראמע ווערט באטאנט, אז „איצט, מער ווי ווען עס איז פריער, איז אויסערגעוויינלעך וויכטיק די ארבעט, וואס מיר פירן אן פאר געווינען די מלחמה, דעם פרידן און א שפעדיקע און גליקלעכע וועלט, וואס וועט דארפן איינגעשטעלט ווערן נאך דער מלחמה; אין דעם גייסט פון עמא לאזארוס וועט אונדזער ארגאניזאציע מאכן איר ביטראג צו די גרויסע אויפגאבן, וואס שטייען פאר אונדז היינט און צו דעם ארדן אלס א גאנצן. די באשלוסן פון דער קאנווענשאן וועט אויף אלע אופנים העלפן אין דער ארבעט פון אונדזער ארגאניזאציע און פון דער פרויען־דיוויזיע, צוזאמען וועלן מיר דורכפירן די פראגראם, וועלכע איר פארהאנדלט היינט."

נאך דער באגריסונג האט גדליה סאנדלער, נאציאנאלער געהילף־סעקרעטאר, אפגעגעבן א סוב־באריכט וועגן די ארגאניזאציאנעלע פראבלעמען, וואס שטייען פאר דער קאנווענשאן. מיר גיבן דא איבער זיין באריכט.

באריכט וועגן ארגאניזאציאנעלע פראבלעמען

פון ג. סאנדלער

חברים און חברטעס, דעלעגאטן!

אין זיין פראכטפולן באריכט צו דער קאנווענשאן האט ר. זאלצמאן אונדז געבראכט א האונדער באן סך־הכל פון פיר יאר אפגעטאנענער ארבעט פון אונדזער אידישער סעקציע פון ארדן. דאס זיינען געווען די שווערסטע יאר אין דעם לעבן פון אונדזער ארדן, פון אונדזער לאנד, פון אונדזער פאלק.

אונדזער ארגאניזאציע האט פארשטאנען, אז כדי מיר זאלן קענען מאכן דעם גרעסטן בייטראג צו העלפן אונדזער פרעזידענט דורכפירן די מלחמה־פראגראם, מוזן מיר העלפן דאס לאנד זיך באפרייען פון די ביזנעס עז יוזשועל־מעטאדן. מיר האבן גלייכצייטיק פארשטאנען, אז אויך אויף אונדזער אייגענער ארגאניזאציע איז חל דאס זעלבע, און אז אויב מיר ווילן מאכן דעם גרעסטן בייטראג צו העלפן געווינען די מלחמה, אויב מיר ווילן מאביליזירן אונדזערע מיטגלידער לוים די פאדערונגען פון דער ערנסטער צייט, מוזן מיר אויך איינפירן, אין דער ארגאניזאציע גופא, זיך באפרייען פון די „ביזנעס עז יוזשועל־מעטאדן אין דער אייגענער ארבעט.

די פראגראם פון ארבעט, וואס די 6טע נאציאנאלע קאנווענשאן רוקט ארויס פאר אונדזער אידישן ארדן איז א גרויסע, א פאראנטווארטלעכע. עס מוז פאר אונדז אלעמען קלאר ווערן, אז מיר וועלן נים זיין בכח דורכפירן די ריזיקע אויפגאבן, וואס שטייען איצט פאר אונדז און וואס וועלן שטיין אויף מארגן נאך אונדזער צוזאמענפאר, אויב מיר וועלן נים געפינען די בעסטע וועגן און מעטאדן ווי די ארבעט דורכצופירן. אויב מיר וועלן זיך נים צוסאמען ארגאניזאציאנעל צו דער איצטיקער צייט. מיר וועלן נים קענען דינען אונדזער פאלק און לאנד—און אפילו אונדזער אייגענע ארגאניזאציע—אויב מיר וועלן זיך נים באפרייען פון די פענטעס פון די נעכטיקע ארבעטס־מעטאדן, באגריפן און פארמעס.

די ערשטע געפאר, פון וועלכער מיר דארפן זיך אויסהיטן איז די טענדענץ אויפצונעמען און אנווענדן די ענדערונגען, וואס ווערן פארגעשלאגן אויף דעם איצטיקן צוזאמענפאר וועגן דער סטרוקטור פון דעם אידישן ארדן, אויף א מעכאנישן אופן. אויב מיר וועלן טראכטן בי זיך בעת מיר נעמען אן א נייעם נאמען פאר אונדזער ארדן און נייע נעמען פאר די פירנדיקע קערפערשאפטן פון אונדזער ארגאניזאציע, אז מיר וועלן ווייטער אנפירן אונדזער ארבעט מיט די אלטע מעטאדן, לויטן אלטן שטייגער, וועלן מיר באגיין אן ערנסטן טעות. לאמיר זיך פארשטיין קלאר און אויס־געשפראכן: עס האנדלט זיך נים בלויז וועגן עטלעכע ארגאניזאציאנעלע ענדערונגען און דעם געבוי פון דעם ארדן, עס האנדלט זיך דער עיקר אין דעם, ווי אזוי אונדזער אידישער פאלק־ארדן זאל אויף אן אמת ווערן נאך א שטארקערער און מער אנגעזעענער כח אין דעם לעבן פון די אמעריקאנער אידן—ענגליש־ריידנדיקע און אידיש־ריידנדיקע. עס האנדלט זיך אויך וועגן דעם ווייטערדיקן אינהאלט פון אונדזער ארבעט, וועגן דעם סאמע חוך פון אונדזער ארגאניזאציע.

לאמיר נעמען עטלעכע פראבלעמען, וואס שטייען פאר אונדז: עס שטיט פאר אונדז די וויכ־טיקע אויפגאבע צו העלפן אונדזערע ענגליש־ריידנדיקע מיטגלידער זיך איינצוגלידערן אין דעם אידישן לעבן, געפינען פאר זיך א פלאץ און פארנעמען א פאזיציע אין דעם ארגאניזירטן לעבן פון דער אידישער אמעריקע. כדי דאס צו דערגרייכן איז נויטיק אויפצוארבעטן א געניע קלארע פראגראם פון ארבעט, וואס זאל זיי באפעסטיקן אין דער אידישער געמיינדע. צוזאמען מיט דעם פראגראם פון ארבעט דארפן מיר העלפן אונדזערע ענגליש־ריידנדיקע מוער און מיטגלידער צו פארשטיין, אז אידישע ארבעט מיינט נים בלויז קאמף קעגן אנטיסעמיטיזם; אז מ'איז אויך א פראגע פון אונדזער קולטור, פון אונדזער שול, פון אונדזער גאנצער ווייטערדיקער ארבעט און לעבן ווי א נאציאנאלע גרופע אין אונדזער לאנד. ארבעטנדיק צוזאמען מיט אונדז, וועלן אונדזערע ענגליש־ריידנדיקע חברים זיכער א סך לערנען פון אונדזער ארגאניזאציאנעלער דערפארונג און פארבינדונגען מיטן אידישן לעבן. אבער אויך מיר, די אידיש־ריידנדיקע, וועלן פון דער צוזאמענארבעט מיט זיי אסך לערנען.

עס וועלן פאר אונדז קלארער ווערן די פראבלעמען, נויטן און פארלאנגען פון דעם צווייטן און דריטן דור אמעריקאנער אידן. דורך דער נאענטער מיטארבעטערשאפט מיט די ענגליש־ריידנ־דיקע וועלן זיך פאר אונדז עפענען נייע אויסזיכטן פאר דער ווייטערדיקער בויאונג און אנטוויק־לונג פון אונדזער ארדן. אונדזער ווירקונג־ספערע, פונקט ווי אונדזער קאנטאקטן־קרייז, וועט

באדײַטנדיק פאַרגרעסערט ווערן. לאָמיר אויך געדענקען, אַז מיר וועלן דאַרפן די ענגליש־רײַדנדיקע טוער אַרײַנציִען אין דער פירערשאַפט פון אונדזער אָרגאַניזאַציע, נאַציאָנאַל ווי לאָקאַל.

אַ וויכטיקער שטער אין אונדזער אַרבעט פון וועלכן מיר מוזן זיך באַפרײַען איז די סעקטאַנטישקײַט בנוגע אידישע פּראָבלעמען, וואָס שלעפּט זיך אונדז מײַלווײַז נאָך. איך וויל בלויז ברענגען צוויי בײַשפּילן כדי צו אילוסטרירן מײַן געדאַנק:

זאָגט מיר אײַן מוער: צוליב וואָס דער גאַנצער טאַראַראַם מיט אַ פּסח־אָוונט אין אונדזערע ברענטשעס? נאָך דער מלחמה וועלן מיר דאָס דאָך ניט דאַרפן."

אַ צווײַטער באַמערקט: זינט ווען זײַנען מיר שוין געוואָרן ציוניסטן? פאַרוואָס דאַרפן מיר אַ פּראָיעקט פאַר אַ יחומיחה״ם אין פאַלעסטינע?"

עס איז מײַן מײַנונג, אַז אַזאַ צוגאַנג נעמט זיך פון אַ באַשטימטער אָפּגעריסנקײַט פון דעם פאָלקס־לעבן און פון אַ נײַט־וויליגקײַט אָדער אײַנגעשפּאַרטקײַט צו זען זיך ווי אַ טייל פון דעם פאָלק און דורכלעבן זײַנע לײַדן, זײַן קידוש־השם און זײַן האָפנונג. ערגעץ־וואו זײַנען מיר גרײַט אָפּצוגעבן עמיצן אַנדערש דעם העראַישן קאַמף פאַר אונדזער פאָלק פאַר זײַן עקזיסטענץ, און מיר פאַרגעסן דערבײַ, אַז דער אידישער אַרבעטער, דער אידישער פאָלק־מענטש האָט קײַן מאָל אין דער גאַנצער געשיכטע זיך ניט געוואָלט אָפּרײַסן פון די אָנגעזאַמלטע אוצרות פון אונדזער פאָלק. פונקט פאַרקערט: ער איז געווען דער ערשטער אין די זעלבסט־שוץ אָרגאַניזאַציעס אין דעם קאַמף מיט די שונאים, ער האָט זיך געפּרײַט מיט די דערגרײַכונגען און ער האָט זיך קײַן מאָל ניט געוואָלט אויסטאָן פון די צרות פון זײַן פאָלק. אָט פון דעם ניהיליזם וועלן מיר זיך אַלע מוזן באַפרײַען.

זאָל אויך פאַר אונדז קלאָר ווערן, אַז ווען מען גיט אַ זאָג, אַז נאָך דער מלחמה וועלן מיר צוריקגײן צום אַלטן, מײַנט עס אַז מיר באַנעמען ניט די גרויסע וועלט־געשעענישן, וואָס איז פאַרגעקומען אין טעהעראַן, מיר פאַרשטײַען ניט וואָס טעהעראַן מײַנט פאַר דער וועלט און פאַר אונדזער פאָלק. מיט אַזאַ צוגאַנג וועלן מיר ניט קאָנען מאַכן אונדזער פולסטן בײַטראָג צו העלפן געווינען די מלחמה און צו פאַרזיכערן אַ דויערהאַפטן שלום. נײַן, עס האַנדלט זיך ניט וועגן אַ צײַטוויליקן ענין; ווײַל פונקט ווי עס האָט געמוזט געשאַפן ווערן אינטערנאַציאָנאַלע אײַנקײַט צווישן די פאַרײַנקטע פעלקער צו באַזיגן דעם שונא, פונקט ווי אין יעדן לאַנד איז נויטיק נאַציאָנאַלע אײַנקײַט, כדי דאָס לאַנד זאָל מאַכן דעם גרעסטן בײַטראָג צום זיג, פונקט אַזוי, און אפשר נאָך מער, וועט זיך די וועלט און יעדעס פאָלק, און ספּעציעל דאָס אידישע פאָלק, נויטיקן אין אײַנקײַט צו פאַרזיכערן דעם שלום און די אויפבויונג פון דער חרוב־געוואָרענער וועלט.

איז אײַנקײַט אַן אַבסטראַקציע? קאָנען מיר פאַרגעסן די ווערטער פון שלמה מיכאָעלס, אַז אײַנקײַט איז אויסגעשמידט געוואָרן מיטן בלוט פון מיליאָנען מענטשן? קאָנען מיר פאַרגעסן די אומצעבראָכענע אײַנקײַט פון אונדזערע ברידער אין די געטאָס פון פּוילן אין זײַער העראַישן קאַמף קעגן די נאַצים. אײַנקײַט, דאָס איז לעבן בלײַבן; אײַנקײַט, דאָס איז עקזיסטענץ—פאַרזיכערט דורך טאָג־טעגלעכער שווערער אַרבעט. אײַנקײַט מאַר אונדז מײַנט, דער יבער, זײַער קאַנקרעטע און וויכטיקע אַרבעט אין די געגנטן, וואו אונדזערע ברענטשעס געפינען זיך צווישן פאָלק. אונדזער אַרבעט צו פאַראײַנקן די 5 מיליאָן אידן אין אַמעריקע מײַנט, פון אײַן זײַט, אויף אַ קאָנקרעטן אופן העלפן דורכפירן די באַשלוסן פון טעהעראַן, און גלײַכצײַטיק באַקעמפן און איזאָלירן פון לעבן די שונאים פון טעהעראַן. אײַנקײַט פאַר אונדז מײַנט מאָביליזירן אונדזער גאַנצע מיטגלידערשאַפט, יעדן אידן, צו העלפן דערוויילן פּרעזידענט רוזוועלט פאַר אַ 4טן טערמין, צו דערוויילן אַ קאָנגרעס און סענאַט, וואָס זאָל שטיצן אונדזער פּרעזידענט און וואָס זאָל שטיצן און העלפן דורכפירן די באַשלוסן פון טעהעראַן.

כדי צו האָבן אַן אײַנפלוס אין לעבן פון דער אידישער און אַלגעמײַנער אַמעריקע, מוזן אונדזערע ברענטשעס לעבן און ווירקן דאָרט וואו זײַ געפינען זיך—אין זײַערע טעריטאָריעס. שוין די 5טע נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן האָט באַשלאָסן, אַז אונדזער זויפטאָריענטאַציע זאָל זײַן אויף טעריטאָריעלער אַרבעט; אַז די באַזע פאַר אַקטיוויטעטן אין אונדזער אָרדן איז דער געגנט וואו די מיטגלידער וואוינען. דער גרונט געדאַנק דערבײַ איז געווען, אַז נאָר אין דער טעריטאָריע קענען מיר אַמבעמען מאָביליזירן אונדזערע מיטגלידער פאַר דער פּראָגראַם, וואָס מיר האָבן פאַר זיך אויסגעאַרבעט.

אַז דער באַשלוס פאַר געגנט־אַרבעט איז געווען אַ ריכטיקער און געזונטער האָט דאָס לעבן גופא אונדז שפּעטער איבערצײַגט. פאַר און נאָך פּוירל האַרבאָר האָט שוין אונדזער רעגירונג

געדופן די אמעריקאנער באפעלקערונג צו ארגאניזירן זיך אין קאמיוניטי ארגאניזאציעס. אונדזער רעגירונג האט אנערקענט די נויטווענדיקייט אריינצוציען די באפעלקערונג אין די פאר־שיידענע מלחמה־אקציעס און אנגעוויזן, אז דער בעסטער און עפעקטיווסטער וועג צו העלפן דערגרייכן מאקסימום רעזולטאטן איז דורך געמיינזאמער ארבעט אין די געגנטן וואו די איינוואוינער לעבן און ווירקן.

אונדזער ארדן מעג שטאלצירן מיט די ביטראגן, וואס מיר האבן געמאכט צו דער מלחמה־אנשטרענגונג אין די קאמיוניטיס. דער רוף פון דער נאציאנאלער עקזעקוטיווע באלד נאך פוירל הארבאר איז רעאליזירט געווארן אין דער טאג־טעגלעכער ארבעט פון אונדזערע ברענטשעס. מיר האבן פארשטאנען, אז די איצטיקע מלחמה קעגן דעם בלוטיקסטן שונא פון דער מענטשהייט פאדערט די גרעסטע אנשטרענגונגען מצד א פאראייניקטן כח פון דער גאנצער אמעריקאנער באפעלקערונג. דעריבער, האט אונדזער מיטגלידערשאפט זיך אריינגעווארפן מיט פולער אחריות אין די פארשיידענע אקטיוויטעטן, וואס אז אונדזער רעגירונג האט פון אונדז פארלאנגט. אין די געגנטן האבן מיר גע־טאן אלץ, וואס איז נאר מעגלעך געווען כדי צו העלפן געווינען די מלחמה. מיר זיינען אויך געווען אינסטרומענטאל צו העלפן פאראייניקן טעריטאריעלע אידישע ארגאניזאציעס; אונטערגענומען אקציעס און אריינגעצויגן די ארטיקע באפעלקערונג, ווי צום ביישפיל, אין די מלחמה־הלואה קאמ־פאניעס, אין דער ארבעט פאר דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ, אין קאמף קעגן ווייסן פאפיר, אין דער ארבעט פארן אידישן קאונסיל פאר „ראשען וואר רעליף", אין קאמף קעגן אנטיסעמיטיזם און אין די לאקאלע וואלן. מיט איין וואר: דורך אונדזער אריענטאציע און טעריטאריעלער ארבעט האבן מיר זיך אנגעהויבן צו באפעסטיקן אין די געגנטן און אונדזער איינפלוס איז באד־ייטנדיק געשטיגן. אזוי, אז אונדזער פאליסי פון רעארגאניזירן אונדזערע ברענטשעס אויף א טעריטאריעלער באזע איז היינט נאך ריכטיקער ווי זי איז געווען ביי דער 5טער קאנווענשאן, ווייל מיר האבן שוין הינטער זיך פיר אויסגעפרואווטע יאר פון דערפאלגרייכער ארבעט.

עס דארף אבער אויך אנגעוויזן ווערן, אז מיר זיינען באגאנגען א רייע טעותן ביים רעארגאני־זירן אונדזערע ברענטשעס אויף א טעריטאריעלער באזע. מיר האבן ניט גענוג אויפגעקלערט די מיטגלידער וועגן דער וויכטיקייט פון אט־דער ארבעט. אין איניקע ברענטשעס איז דער באשלוס דורכגעפירט געווארן אויף א מעכאנישן אופן. מיר האפן, אז די דאזיקע טעותן וועלן אויסגע־בעסערט ווערן אין דער ווייטערדיקער ארבעט: אז מיר וועלן זיין קאנסעקווענט, און זען, אז דער מיטגליד זאל טאקע געהערן און זיין אקטיוו אין דעם נאענטסטן ברענטש, וואו ער וואוינט.

פון דעם אויבן־געזאגטן טאר מען אבער בשום אופן ניט ציען דעם שלוס, אז עס איז ניטא קיין ארט פאר דעם לאנדסמאנשאפט־ברענטש אין אונדזער ארבעט. ניין. בשום אופן ניט. מיר דערקלערן, אז אונדזערע לאנדסמאנשאפט־ברענטשעס האבן פאר זיך איצט א וויכטיקע פונקציע אין דער אלגעמיינער ארבעט פון אונדזער ארדן און אין דער עפאכע פון רעקאנסטרוקציע, וואס קומט נאך דער איצטיקער מלחמה, וועט זייער ארבעט נאך פארגרעסערט ווערן. מיר דארפן אבער אויך גע־דענקען, אז עס קאנען זיין לאנדסמאנשאפט ברענטשעס אויף א טעריטאריעלער באזע, דארטן שפילן זייער לאנדסמאנשאפט־ראלע. דאס וועט העלפן, אז אונדזערע לאנדסמאנשאפט־ברענטשעס זאלן זיך גלייכצייטיק אויך באטייליקן אין דער ארבעט פון ארדן, צו באפעסטיקן זיך אין די געגנטן וואו אונדזערע מיטגלידער וואוינען.

איך וויל איצט איבערגיין צו די לעצטע צוויי קאמפאניעס: די קאמפאניע פאר א מיליאן דאלאר באנדס און די פאר־קאנווענשאן מיטגלידער־קאמפאניע.

דעם מיליאן דאלאר אין באנדס האבן מיר זיך אונטערגענומען צו פארקויפן ביז דעם 4טן יולי. איצט האבן מיר שוין באריכטן פון פאלגנדע שטעט:

שטאט	סומע באנדס פארקויפט
פילאדעלפיע	$ 97,750.00
ניו דזשערזי	50,100.00
פעטאלומע, קאל.	8,025.00
אוקלאנד, קאל.	6,725.00
סאן פראנציסקא, קאל.	2,525.00
דאלאס, טעקס.	1,875.00
מאסאטשוסעטס	115,625.75
וואשינגטאן	101,725.00
ריטשמאנד, וואַ.	12,700.00
סיראקיוז, נ.י.	10,725.00

קאנעטיקוט	$ 9,700.00
באלטימאר	1,500.00
עקראן, אה״א	24,780.00
קליוולאנד	21,075.00
דעטרויט	20,125.00
בראנזוילער דיסטריקט—נ.י.	62,800.00
מיאמי	74,975.00
בראנקסער דיסטריקט—נ.י.	342,530.00
שיקאגא	9,450.00
ראטשעסטער, נ.י.	28,500.00
אלבאני, נ.י.	5,725.00
ספרינג וואלי, נ.י.	550.00
מאנהעטן דיסטריקט—נ.י.	271,991.50
סט. לואיס	2,375.00
סיו סיטי	150.00
נארפאלק־פארטסמאוט	6,700.00
מילוואקי, ווישק.	6,075.00
טקרענטאן, פא.	700.00
לאס אנדזשעלעס	21,800.00
וועסט ברוקלין דיסטריקט—נ.י.	119,441.00
צוזאמען	$1,438,718.25

אין דער פאר־קאנווענשאן מיטגלידער־קאמפאניע האבן מיר ביז היינט דערגרייכט 5,162 נייע מיטגלידער. אט זיינען די דערגרייכונגען פון די שטעט און דיסטריקטן:

שטאט	קוואטע	נייע מיטגלידער	פראצענט
דעטרויט	100	128	128.0
קאליפאדניע	450	485	108.0
קליוולאנד	100	104	104.0
באסטאן	200	188	94.0
בראנקס	1,685	1,541	91.5
בראנזוויל	820	720	87.8
מאנהעטן	1,030	839	81.5
פיטסבורג	60	48	80.0
פילאדעלפיע	300	224	74.7
וועסט־ענד (ברוקלין)	700	520	74.3
שיקאגא	330	209	63.3
וואשינגטאן	50	18	36.0
ניו דזשערזי	250	69	27.6
קאנעטיקוט	120	27	22.5

(די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס האבן אויף א קוואטע פון 1,440 אריינגענומען 1,760 און דערמיט דערגרייכט 122 פראצענט).

וואס לערנען מיר פון דעם מן־הבל? דארטן, וואו מיר זיינען איינגעוואכסן אין די געגנטן זיינען די רעזולטאטן בעסערע. און סיאיז נאטירלעך אזוי: דער איינוואוינער פון געגנט האט אונדז געזען פארקויפן מלחמה־באנדס, דורכפירן פאטריאטישע מאס־מיטינגען, אן אקציע פארן אידישן פאלק, דארטן וועט זיין נאטירלעך, אז ער זאל זיך פארא־ינטערעסירן מיט אונדזער ארגאניזאציע און מיט דער צייט אויך געפינען זיין פלאץ ביי אונדז.

די פשוטע לעקציע, וואס מיר לערנען פון דעם איז, אז דער בעסטער אגיטאטאר פאר אונדזער ארדן איז אונדזער ארבעט, און אז אונדזערע קאנקרעטע מעשים למבות דעם פאלק אין געגנט וואו מיר געפינען זיך וועלן צוגרייטן דעם באדן פאר אונדזער וואוקס.

אונדזער פרינציפן־דערקלערונג און די פראגראם פון ארבעט, וואס מיר נעמען אן ביי דער קאנווענשאן זיינען דאך נים בלויז פאר אונדזערע מיטגלידער אליין, נאר אויך פאר אלע אידן. מיר דארפן שטרעבן צו דעם, אז יעדער איד זאל זיך קענען פילן אין אונדזער ארדן ווי אין זיין

אייגענער אָרגאַניזאַציע. אָבער כדי דאָס צו דערגרייכן דאַרפן מיר אַליין נאָך דורכגיין אַ צאָל אינערלעכע ענדערונגען אין אונדזער אַרבעט.

לאָמיר געדענקען, אַז אין משך פון די 14 יאָר איז אונדז אויסגעקומען מער ווי איין מאָל צו ענדערן די פאָרמע פון אונדזער אַרבעט. דאָס האָט אונדז געהאָלפן צו פאַרנעמען די אָנגעזעענע פּאָזיציע אין אידישן לעבן, וואָס מיר פאַרנעמען היינט־צו־טאָג. וואָלטן מיר זיך געווען געהאַלטן בײַ אַלטע פאָרמען פון אַרבעט, בײַ אַלטע דאָגמעס, ווער־ווייס וואו אונדזער אָרגאַניזאַציע וואָלט שוין אָנגעשפּאַרט. קאָנען מיר איצט אָנפירן אונדזער אינערלעכע אַרבעט אויף דעם זעלבן אופן ווי פריער? דער ענטפער מוז זיין: ניין. דאָס אידישע לעבן איז איצט ניט דאָס זעלבע וואָס פריער. די אידישע גאַס איז אויפגערודערט. איר איז נוגע דער אויסגאַנג פון דער מלחמה און וואָס פאַר אַ שלום מיר וועלן האָבן. דעם איינצלנעם, דעם יחיד, רירן פערזענלעך אָן אַט־די אַלע פראָבלעמען, ווייל דער זון, דער מאַן, די אייגענע זינען אַליין אַנטילנעמער אין דעם דאָזיקן וועלט־געראַנגל. נאָך אַ זאַך: דער פאַשיזם האָט ביז איצט אומגעבראַכט אַרום 4 מיליאָן פון אונדזערע ברידער און שוועסטער. ער האָט צעשטערט אַלטע, איינגעפונדעוועטע אידישע ישובים, ער האָט פאַרניכטעט אוצרות פון אונדזער קולטור־ירושה. דאָס אַלץ האָט אויפגעוועקט אַ באַשטימטן פאַרלאַנג צו מעשים בײַ דעם מענטשן פון פאָלק, אפילו בײַ די מאַסיוועס. יעדער איינער וויל זיך אַקטיוו באַטייליקן אין דער אויפבויאַרבעט פון די חרוב־געוואָרענע אידישע קיבוצים. אַסך זיינען גרייט זיך אַקטיוו צו באַטייליקן אין העלפן אויסוואַרצלען דעם אַנטיסעמיטיזם און ראַסן־דיסקרימינאַציע בײַ אונדז אין לאַנד. זיי זוכן דעם אָרגאַניזירטן כח אין אידישן לעבן, וואָס זאָל זיי אין די דאָזיקע אַקציעס אַריינציען.

דער יבער מוזן מיר, ווי אַ פּראָגרעסיווע אידישע פּראָטעסטאַנטישע אָרגאַניזאַציע קומען מיט אונדזער פּראָגראַם צו די אידישע מאַסן און זיי וועלן שוין אונדז העלפן די דאָזיקע פּראָגראַם דורכפירן. פונקט ווי מיר זיינען גרייט מיטצוארבעטן אין איינקייט־אַקציעס מיט אַלע אידישע פאָלק־אָרגאַניזאַציעס, רעליגיעזע ווי ניט־רעליגיעזע, פונקט אַזוי דאַרף יעדער בראַנטש אונדזערער אויף דער באַזע פון אונדזער פּראָגראַם זיין גרייט אויפצונעמען אַלס מיטגלידער יעדן אידן, אָן אונטערשיד פון זיינע איבערצייגונגען—פּאָליטישע צי רעליגיעזע. אמת—מיר האָבן דאָס אַלעמאָל געזאָגט. מיר האָבן אָבער ניט אָנגענומען די נויטיקע אָרגאַניזאַציאָנעלע שריט כדי דאָס צו פאַרווירקלעכן. אונדזערע בראַנטשעס וועלן דאַרפן באַווייזן אין פּראַקטישן לעבן, אַז מיר מיינען, וואָס מיר זאָגן. מיר קענען ניט אַראַנזשירן אַ מיטינג אין קאַמף קעגן אַנטיסעמיטיזם, אָדער אַ פאַרזאַמלונג צו ערן דעם אַנדענק פון די העלדן אין וואַרשעווער געטאָ—אַ פּרייטיק אָוונט. ווייל מיט דעם אַליין שליסן מיר אויס סיי די אייגענע מיטגלידער, וועלכע זיינען רעליגיעז אָדער רעליגיעז געשטימט, סיי אַ גרויסן פּראָצענט פון די איינוואוינער פון געגנט וועלכע וואָלטן געקומען צו אַזעלכע וויכטיקע אַרויסטריטן.

איינקע בראַנטשעס וועלכע זיינען שוין אַ טייל פון דעם אָרגאַניזירטן אידישן לעבן אין געגנט פאַרשטייען, אַז מיר קענען ניט פאַרלאַנגען, אַז אַן אַלגעמיינע קאָנפערענץ אָדער אַן אַלגעמיינער אידישער אַרויסטריט זאָל פאָרקומען פרייטיק־צו־נאַכטס. פאַרוואָס־זשע זאָלן מיר ניט אָנווענדן אין אונדזער אייגענער אַרבעט דעם זעלבן צוגאַנג? און בכלל—איז דען דער פרייטיק־צו־נאַכטס אַ פּרינציפּ זאַך בײַ אונדז, ספּעציעל ווען זינט דער מלחמה איז דער אָוונט ניט דער בעסטער פאַר זיצונגען, ווייל דער עולם אַרבעט שבתים. פאַרוואָס־זשע מוזן מיר זיך האַלטן בײַ דעם —צוליב טראַדיציע?

מיר מוזן אָנהויבן באַטראַכטן יעדן איינצלנען בראַנטש־מיטינג ווי אַ וויכטיקע פאַסירונג, וואָס מוז אין פאַראויס פּלאַנירט און צוגעגרייט ווערן. וועלן מיר אַזוי טראַכטן וועגן דעם מיטינג, וועלן מיר שוין במילא מוזן טראַכטן ווי אַזוי צום מיטינג בראַנגען די גרעסטע צאָל מיטגלידער. ווען דער מיטינג וועט זיין אַן אינטערעסאַנטער, וועלן ניט נאָר די מיטגלידער קומען און זיך פאַראינטערעסירן מיט אונדזער אַרבעט, נאָר אויך די איינוואוינער פון געגנט וועלן אָנהויבן באַזוכן אונדזערע פאַרזאַמלונגען.

מיר דערשרעקן זיך פאַרן געדאַנק, אַז מען זאָל אַרויסנעמען די גאַנצע רוטינע אַרבעט פון די אַלגעמיינע מיטינגען. אין דער אמתן מיינט עס אמתוס: אַז אונדזערע אָן עקזעקוטיווע זאָל ניט זיין בלויז אַ באַראַטנדיקע קערפּערשאַפט, וואָס שיקט איבער אַלע פראַגן און פּראָבלעמען צום בראַנטש־מיטינג, נאָר ווערן אַן אויספירנדיקער אַפּאַראַט, וואָס באַפרייט דעם בראַנטש־מיטינג פון אַסך אינערלעכע אַרבעטן, וואָס קענען לייכט דערליידיקט ווערן דורך דער עקזעקוטיווע. דאָס וועט מעגלעך מאַכן, אַז ביים בראַנטש־מיטינג זאָלן מיר האָבן גענוג צייט דורכצופירן גוט־פּלאַנירטע קולטורעלע און פאַרווייַלערישע אָוונטן. אָנשטאָט צו ריידן וועגן אַלע וויכטיקע פּראָבלעמען ווי מיר טוען עס איצט צו געציילטע און צו די זעלבע מיטגלידער בײַ אַלע מיטינגען, וועלן מיר אָנהויבן אַריינציען אין אונדזער אַרבעט אַזן אין אונדזערע וויכטיקע אַקטיוויטעטן אַלס אַ גרעסערן פּראָצענט פון אונדזערע

מיטגלידער. דער בעסטער מיטל איז אנהויבן פלאנירן אונדזערע מיטינגען אויף א סיסטעמאטישן אופן. לאמיר טראכטן אין טערמינען פון פראנטוארטלעכקייט צו אונדזערע מיטגלידער און צו זיך אליין פאר דער ווערטפולער צייט, וואס מיר צעפטורן מיט קליינקייטן. ווען מיר וועלן אויסארבעטן אונדזער פלאן און מיטינגען אין ליכט פון די איצטיקע ערנסטע געשעענישן, ווען מיר וועלן זיך אנהויבן באנוצן מיטן מאטעריאל פון דער קולטור און שול קאמיסיע—וועלן אונדזערע צו זאמענקונפטן זיין אינטערעסאנטע און די מיטגלידער וועלן קומען.

א פאר ווערטער וועגן פראטערנאליזם

די לעצטע פאר יאר האט זיך אונדז איינגעגעבן צו סטאביליזירן אונדזערע מיטגלידער. מיר האבן אפגעשטעלט א מגפה פון גרויסע שטרייך־ליסטן. די מיטגלידער צאלן בעסער זייערע דיום ווי ווען עס איז פריער. מיר האבן אויפגעהערט צו פארלירן אזויפיל נייע מיטגלידער ווי אין די פריערדיקע יארן. דאס איז ניט געקומען פון זיך אליין. אונדזערע טוער האבן אמך ארבעט געטאן כדי דאס צו דערגרייכן.

לאמיר בשום אופן ניט פארגעסן, אז מיר זיינען א פראטערנאלע ארגאניזאציע. פראטערנאליזם טאר ביי אונדז ניט זיין א 5טע ראד צום וואגן. א מיטגליד אין אונדזער ארדן מוז דערפילן אז זיין ברענטש פרייט זיך מיט זיינע פריידן און פילט אים מיט אין זיינע ליידן. א שמחה ביי אונדזערן א מיטגליד דארף ווערן די שמחה פון ברענטש. און חלילה אן אומגליק־פאל, דארף עס אויך זיין אונדזער זאך. דאס טאר ניט זיין ביי אונדז אן אפקומעניש, נאר אן אינטעגראלער טייל פון אונדזער ארבעט.

ס'איז אונדזער מיינונג, ווען מיר וועלן אויסבעסערן אונדזער ארבעט ווי פריער אנגעהויזן, וועלן מיר ניט נאר וואקסן אין צאל, נאר די מיטגלידער וועלן בלייבן אין דער ארגאניזאציע ניט בלויז ווי דיום־צאלנדיקע מיטגלידער, נאר וועלן ווערן אקטיווע מיטבויער, מיטארבעטער אין אונדזער ארדן. פאר אונדז וועט זיך עפענען נייע קוואלן פון וואנען צו ציען קאדרען טוער פאר אונדזער ארבעט.

איין זאך, חשובע דעלעגאטן: לאמיר ניט מורא האבן פאר דרייסטע ענדערונגען אין אונדזער ארבעט, איבערהויפט ווען די ענדערונגען ווערן געמאכט לטובת אונדזער ווייטערדיקער אנטוויקלונג. די דאזיקע ענדערונגען וועלן אונדז העלפן ווערן נאך א גרעסערער כח צווישן די אמעריקאנער אידן

כדי אונדזער פראגראם פון ארבעט זאל זיין א דערפאלג וועט די נייע נאציאנאלע בארד־אויסדירעקטארן באלד נאכן צוזאמענפאר דארפן פארענטפערן א צאל וויכטיקע פראבלעמען, וואס שטייען פאר אונדז; דארפן באלד דורכפירן אין לעבן די קאנקרעטע פארשלאגן, וואס ווערן היינט געבראכט פון דער ארגאניזאציע־קאמיסיע.

צום שלום:

דעם 30טן מערץ, 1930, איז ניט סתם אן ארגאניזאציע געבוירן געווארן. עס איז געקומען צום לעבן אונדזער ארדן, וואס האט אויף זיך גענומען צו ווערן איינע פון די געטרייסטע פאלקס־ארגאניזאציעס, וואס זאלן ווייטער ציען דעם פאדים פון אונדזער רייכער געשיכטע און קולטור; אן ארגאניזאציע אויפן אמעריקאנעם באדן, וואס זאל אין זיך פארקערפערן די שענסטע דעמאקראטישע טראדיציעס פון אונדזער לאנד. אין משך פון 14 יאר האבן מיר געקעמפט, און מיט דערפאלג, קעגן די וועלכע האבן געוואלט וואולגאריזירן דאס אידישע לעבן. פון דער קאנווענשאן־פלאטפארמע גיבן מיר אונדזער שבועה צו ווידמען אונדזער גאנצע ארבעט צו געווינען די מלחמה און דעם שלום. מיר זאגן אז ניט לאזן א שטיין אויפן ארט ביז מיר וועלן דערווייל רוזוועלטן פאר א 4טן טערמין, ביז מיר וועלן דערווייל א קאנגרעס און סענאט, וואס וועלן זיין פאר דורכפירן די באשלוסן פון טעהעראן. מיר וועלן מיט אונדזער ארבעט אויפדעקן און באקאמפן די שונאים פון פאלקס־איינקייט, וואו זיי זאלן זיך נים געפינען. אויף אזא אופן וועלן מיר ווייטער טראגן, אפהיטן די פאן פון אונדזער אידישער פראטערנאלער ארגאניזאציע.

איזידאָר גוקאָווסקי (בראָנקס), סעקרעטאַר פון דער אָרגאַניזאַציע־קאָמיסיע, לייענט פאַר 15 רעקאָמענדאַציעס, וועלכע זיינען נאָך אַ קורצער דיסקוסיע און אייניקע ענדערונגען, איינשטימיק אָנגענומען געוואָרן אין פאָלגנדיקער פאָרם. די הויפּט־דיסקוסיע איז געווען אַרום דעם פאָרגעשלאָגענעם נאָמען פאַר דעם אידישן אָרדן, וועלכער איז ביז איצט געווען באַקאַנט אַלס די אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון דעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן.

פאָלגנדע זיינען די אָרגאַניזאַציאָנעלע באַשלוסן, וועלכע זיינען אָנגענומען געוואָרן:

1. די 6טער נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פונעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן האָט באַשלאָסן, אַז דער נאָמען פון דער אָרגאַניזאַציע זאָל זיין: אידישער פראַטערנאַלער פאָלקס־אָרדן.

2. אָנשטאָט אַ נאַציאָנאַלע עקזעקוטיווע זאָל דערוויילט ווערן אַ נאַציאָנאַלע „באָרד־אָוו־דירעקטאָרס", וואָס זאָל אַריינגעמען פאַרטרעטער פון די פאָלגנדע שטאָטן: ניו יאָרק, מאַסאַטשוסעטס, ניו דזשערזי, פענסילוויניע, מיטיגען, אָהיאָ, אילינאָי, קאַליפאָרניע, קאַנעטיקוט, די נאָענטע סאָוט און פיטסבורג.

3. די מיטינגען פון דער נאַציאָנאַלער באָרד אָוו דירעקטאָרס" זאָלן אָפּגעהאַלטן ווערן צווי מאָל אַ יאָר. די נאַציאָנאַלע באָרד טיילט אויס פון זיך אַ „רעזידענט באָרד" פון אַלע מיטגלידער, וואָס וואוינען אין ניו יאָרק. די „רעזידענט באָרד" זאָל אָפּהאַלטן אירע מיטינגען איין מאָל אין צווי חדשים. די „רעזידענט באָרד" זאָל פון זיך דערוויילן אַן עקזעקוטיווע, וואָס זאָל באַשטיין פון ניט מער ווי 17 מיטגלידער, וואָס זאָל אָפּהאַלטן אירע מיטינגען יעדע 2 וואָכן, אָדער אַזוי אָפט ווי נויטיק.

4. אין אַלע שטעט, וואו עס זיינען פאַראַן מער ווי צווי ברענטשעס, זאָל דערוויילט ווערן אַ שטאָט־קאָמיטעט. די שטאָט־אָדער דיסטריקט־קאָמיטעטן זאָלן אָפּהאַלטן זייערע טעריטאָריעלע קאָנפערענצן צו דערוויילן אַ נייע פירערשאַפט, ווייניקסטנס איין מאָל אין צווי יאָר. דאָרט וואו אַ שטאָט־אָדער אַ דיסטריקט־קאָמיטעט געפינט פאַר נויטיק אָפּצוהאַלטן יערלעכע קאָנפערענצן, קאָן דאָס דער דיסטריקט טאָן.

5. די קאָנווענשאָן דערוויילט אַ פּרעזידענט און 4 וויצע־פּרעזידענטן; אַ נאַציאָנאַלן סעקרעטאַר, אַן עקזעקוטיוו־סעקרעטאַר, אַ דירעקטאָר פון די ענגליש־רעדנדיקע ברענטשעס און אַ קולטור־און שול־דירעקטאָר.

6. כדי אויסצובעטערן דאָס איינערלעכע לעבן פון אונדזערע ברענטשעס, ווערט רעקאָמענדירט, אַז אויף די ברענטש־מיטינגען זאָל מען זיך ניט פאַרנעמען מיט קיין רומינער אַרבעט, נאָר אַז די מיטינגען זאָלן טראָגן אַן אויסשליסלעך געזעלשאַפטלעכן און פאַרווייַלערישן כאַראַקטער. דערפאַר ווערט רעקאָמענדירט, אַז געשעפט־זיצונגען פון אַ ברענטש זאָלן אָפּגעהאַלטן ווערן בלויז איין מאָל אין צווי חדשים, און אַז אַלע געשעפטן זאָלן פאַרהאַנדלט ווערן פון דער עקזעקוטיווע פון ברענטש. די עקזעקוטיווע זאָל אָפּגעבן אַן אַלגעמיינעם באַריכט אויף דעם ספּעציעלן געשעפט־מיטינג פון ברענטש.

7. ברענטש אָפּאַראַט: כדי די עקזעקוטיווע זאָל זיך אַן אַרבעטזאַמע קערפּערשאַפט, זאָל זי באַשטיין פון אַ מינימום פון 9 מיטגלידער און אַ מאַקסימום פון 17 (וואָס פאַר אַ באַאַמטע די עקזעקוטיווע דאַרף האָבן, ווערט אויסגערעכנט אין דער נייער קאָנסטיטוציע).

8. די עקזעקוטיווע זאָל שענקען ספּעציעלע אויפמערקזאַמקייט צו אונדזערע פראַטערנאַלע פליכטן צו די מיטגלידער, ספּעציעל ווען עס פאַסירט אַ טויט־פאַל אין ברענטש. דער סעקרעטאַר אָדער פּרעזידענט זאָל האָבן דאָס רעכט אָפּצושטעלן אַ חבר פון דער אַרבעט צו פאַרטרעטן דעם ברענטש ביי דער לויה. דער ברענטש זאָל דעם חבר גוטמאַכן דעם פאַרלוסט, וואָס ער וועט האָבן פון ניט אַרבעטן דעם טאָג. גלייכצייטיק זען, אַז קראַנקע מיטגלידער זאָלן באַזוכט ווערן.

9. געגנט אַרבעט: די איצטיקע קאָנווענשאָן באַשטעטיקט, אַז דער באַשלוס פון דער 5טער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן, אַז אונדזער הויפּט־אָריענטאַציע זאָל זיין אויף טעריטאָריעלער אַרבעט, איז געווען אַ ריכטיקע און אַז אין דער דאָזיקער ריכטונג דאַרף די אַרבעט פאָרגעזעצט ווערן, איבערהויפּט דאַרפן מיר זען, אַז אונדזערע ברענטשעס, וועלכע געפינען זיך אין די געגנטן זאָלן האָבן אַ מיטגלידערשאַפט, וואָס וואוינט אין דעם געגנט וואו דער ברענטש פונקציאָנירט.

10. אונדזערע לאנדסמאנשאפט־ברענמשעס האָבן פאַר זיך איצט אַ וויכטיקע פונקציע אין דער אַלגעמיינער אַרבעט פון אונדזער אָרדן, און זייער אַרבעט וועט זיך נאָך מער פאַרשטאַרקן אין דער רעקאָנסטרוקציע־אַרבעט, וואָס וועט קומען נאָך דער איצטיקער מלחמה. עס קאָן אָבער אויך זיין אַ לאַנדסמאַנשאַפט ברענמס אויף אַ טעריטאָריעלער באַזיס. דאָרטן וועלן זיי שפּילן אַ דאָפּלטע ראָלע — ערשטנס, ווי אַ לאַנדסמאַנשאַפט־ברענמס, און צווייטנס — אין דער געגנט־אַרבעט און אַקטיוויטעטן פון אונדזער אָרדן.

11. די נייע נאַציאָנאַלע „באָרד־אָו־דירעקטאָרס" זאָל שענקען מער אויפמערקזאַמקייט צו די קלענערע צענטערן, וואו מיר האָבן ברענמשעס; עס זאָלן אין די קומענדיקע אָרגאַניזאַציע־ און קולטור־טורס נים אויסגעלאָזט ווערן אָט־די קלענערע שטעט.

12. די נאַציאָנאַלע „באָרד אָו דירעקטאָרס" זאָל באַלד נאָך דער קאָנווענשאָן אויפנעמען די פראַגע פון אַרויסגעבן אַ זשורנאַל פאַר אונדזערע מיטגלידער אין ביידע שפּראַכן.

13. די איצטיקע קאָנווענשאָן באַגריסט די גרינדונג פון דער עמאַ לאַזאַרוס דיוויזיע פון דער אידישאַמעריקאַנער מעקציע. מיר רופן אונדזערע דיסטריקט־ און שטאַט־קאָמיטעטן און אַלע אונדזערע ברענמשעס צו געבן די פולע הילף דער עמאַ לאַזאַרוס דיוויזיע. די ברענמשעס, וועלכע האָבן נאָך ניט קיין פרויען־קלוב, זאָלן אויף זיך נעמען די איניציאַטיווע אַזאַ קלוב צו אָרגאַניזירן.

14. אונדזערע ברענמשעס זאָלן שענקען מער אויפמערקזאַמקייט צו בויען און פאַרשטאַרקן אונדזערע קינדער־שולן. אין די ברענמשעס, וואָס האָבן שעפטום איבער אַ קינדער־שול זאָל איינגעשטעלט ווערן איין אַפּאַראַט — אַ שול־ און קולטור־קאָמיטיע.

15. די קאָנווענשאָן האָט אָנגענומען אַן „ענדאָומענט פּאַליסי" פאַר קינדער. דער אידישער אָרדן, וועלכער האָט די קלענסטע צאָל קינדער אַלס מיטגלידער, זאָל באַלד נאָך דער קאָנווענשאָן אָנהויבן אַ ספּעציעלע קאַמפּאַניע פאַר אָנשליסן מוזיזנמער קינדער אין אונדזער אָרדן.

צוזאַמען מיט די אָרגאַניזאַציאָנעלע באַשלוסן איז אויך אָנגענומען געוואָרן פאָלגנדע רעזאָלוציע וועגן דעם 15טן יובילי פון דעם אָרדן:

דעם 30טן מערץ, 1945, ווערט אונדזער אָרדן אַלט 15 יאָר. אונדזערע שטעט און דיסטריקט־קאָמיטעטן זאָלן זיך שוין איצט אָנהויבן צו גרייטן פאַר גרויסע יובילי־פייערונגען, וואָס זאָלן ענג פאַרבונדן ווערן מיט דער הייערדיקער בויאונג פון אונדזער אָרדן. יעדער שטאַט־ און דיסטריקט־קאָמיטעט זאָל געגעבן ווערן אַ ספּעציעלע קוואָטע פון נייע מיטגלידער צום 15טן יובילי. דער לאָזונג זאָל זיין: 50 מוזיזנט מיטגלידער אין אונדזער אידישן אָרדן. די שטאַט־ און דיסטריקט־קאָמיטעטן דאַרפן זען, אַז יעדער איינציקער ברענמס זאָל דורכפירן אַ גרויסע פייערונג אין פאַרבינדונג מיט דעם יובילי.

דער נאַציאָנאַלער באָרד־אָו־דירעקטאָרס זאָל פון זיך אויסטיילן אַ ספּעציעלע קאָמיטע, וואָס זאָל העלפן אונדזערע שטאַט־ און דיסטריקט־קאָמיטעטן, אונדזערע ברענמשעס, דורכפירן דעם יום־טוב. עס זאָל אויך צוגעגרייט ווערן אַן אַלמאַנאַך אין אידיש צו דעם יום־טוב, לויטן מוסטער פון דעם אַלמאַנאַך, וואָס איז אַרויסגעגעבן געוואָרן צום 10־יאָריקן יובילי פון אָרדן.

אַ פונקט וועגן ענדערונגען אין די דיוס־צאָלונגען צום קראַנקן־בענעפיט פאָנד און צום אַדמיניסטראַציאָן פאָנד איז אַריבערגעשיקט געוואָרן צו דער אַלגעמיינער זיצונג פון דעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער־אָרדן. די באַשלוסן פון יענער זיצונג וועגן דעם דאָזיקן פונקט זיינען פאַרקערפּערט געוואָרן אין דער קאָנסטיטוציע, וואָס וועט אָפּגעדרוקט ווערן נאָך דער קאָנווענשאָן.

אויף דער רעקאָמענדאַציע פון דעם פּרעזידיום זיינען פאַר דער נאָכמיטאָג־זיצונג דערוויילט געוואָרן: ג. האָבבערג, פון דעטרויט, אַלס פאָרזיצער, און אַסחר פּייעראָוו, פון בראָנקס, אַלס קאָ־פאָרזיצער.

די זיצונג האָט זיך געשלאָסן 1 אַזייגער ביטאָג.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן און זיין נייע ווענדונג

(דאס איז דער רעפעראט, וואס אלעקסאנדער ביטעלמאן, עקזעקוטיוו־סעקרעטאר פון דער „מארגן פרייהייט" אסאסיעישאן, האט געהאלטן ב׳ דער 2טער זיצונג, זונטיק ביטאג)

חשובע דעלעגאטן און געסטן!

דערלויבט מיר אייך איבערגעבן א ברידערלעכע באגריסונג פון דער „מארגן פרייהייט" אסאסיעישאן. מיר פרייען זיך מיט אייער וואוקס און מיט אייערע וויכטיקע אויפטואונגען. מיר ווינטשן אייער קאנווענשאן דעם בעסטן דערפאלג און מיר זיינען זיכער, אז איר וועט מאכן א וויכטיקן ביטראג צום זיג איבערן שונא און צום פרידן — א ביטראג ניט נאר צו אייער אייגענער מיטגלידערשאפט נאר צו אמעריקע בכלל און צו די אמעריקאנער אידן בפרט.

איך גלויב, אז עס איז צייט צו זאגן, אז אייער ארגאניזאציע — דער אידישער טייל פון דעם אינטערנאציאנאלן ארבעטער ארדן — איז אויסגעוואקסן און איז געווארן א וויכטיקע אידישע געזעלשאפטלעכע אינסטיטוציע. אייער ארגאניזאציע האט דערגרייכט א מדרגה וואו זי איז בכח צו ברענגען גרויס נוצן. דאס האט מען געקאנט זען שוין אין פארלויף פון די לעצטע עטלעכע יאר, אבער היינט צו טאג איז דאס געווארן באזונדערס קלאר און פון דעם בין איך זיכער וועט איר מאכן אלע געהעריקע פראקטישע שלוסן פאר אייער ווייטערדיקער ארבעט.

וואוקס פון דער נייער ארגאניזאציע און איר פירערשאפט

עס איז נויטיק, לויט מיין מיינונג, צו זאגן א פאר ווערטער ניט נאר וועגן אייער ארגאניזאציע, און וועגן אייער גרויסער און אקטיווער מיטגלידערשאפט, נאר אויך וועגן די פירער פון אייער ארגאניזאציע. אין פארלויף פון אייער עקזיסטענץ האט איר ארויסגעבראכט א פירערשאפט מיט וועלכער יעדע אידישע פאלקס־ארגאניזאציע וואלט געקאנט שטאלצירן. א פירערשאפט אין די פארשיידענע שטעט און דיסטריקטן און א נאציאנאלע פירערשאפט וועלכע האט מיט גרויס דערפאלג געפירט אייער ארגאניזאציע. איבערהויפט אין די מלחמה יארן — די נאציאנאלע פירערשאפט אייערע, בראש מיט ברודער ר. זאלצמאן. און ברודער זאלצמאנס באריכט צו אייער קאנווענשאן באשטעטיקט אין א פולער מאס ניט נאר דעם וואוקס פון אייער ארגאניזאציע און פון איר געזעלשאפטלעכן איינפלוס, נאר אויך דעם וואוקס פון דער פירערשאפט פון אייער ארגאניזאציע, אין וועלכער ברודער זאלצמאן אליין שפילט אזא וויכטיקע און אנטשיידנדיקע ראלע.

און ווען מען רעדט וועגן דעם וואוקס פון אייער ארגאניזאציע, מוז מען, פארשטיט זיך, שטארק אונטערשטרייכן די אנטוויקלונג פון אייערע אידיש־ענגלישע ברענטשעס. שוין לאנג, אז אייער ארגאניזאציע האט פארשטאנען די נויטווענדיקייט פון פאראייניקן אלע אידן פון אמעריקע, אידן עמיגראנטן און אידן וואס זיינען הייגעבוירן, אידן וואס רעדן אידיש און אידן וואס רעדן ענגליש. מיר שיינט, אז אייער ארגאניזאציע האט אין לויף פון די לעצטע עטלעכע יאר באוויזן גרויסע דערפאלגן אויף דעם געביט און עס איז זיכער, אז די אידיש־ענגלישע מיטגלידער פון אייער ארגאניזאציע וועלן וואס ווייטער שפילן אלץ א גרעסערע און וויכטיקערע ראלע און דאס וועט זיין זייער גוט מיי פאר אייער אייגענער ארגאניזאציע, מיי פאר דעם אידישן לעבן אין אמעריקע בכלל, און אין דער ריכטונג דארף מען ארבעטן.

ארבעט פארן אידישן פאלק צוזאמען מיט אלע אמעריקאנער

פון דעם באריכט פון ברודער זאלצמאן און פון דער ביז־איצטיקער דיסקוסיע ווערט זייער קלאר, אז עס קומט פאר א וויכטיקע ווענדונג אין דעם לעבן פון דעם ארדן. ווי איך זע דאס, וועט אייער ארגאניזאציע פון היינט און ווייטער ארויסטרעטן פיל באשטימטער און אויסגעהאלטענער אלס א אידישע פאלקס־ארגאניזאציע וואס איר זיינען טייער און נאענט אלע פראגן וואס האבן צו טאן מיט דעם אינטערעס און מיט דעם ווייטערדיקן קיום פון די אידישע פאלקס־מאסן און פונעם אידישן פאלק. דאס הייסט ניט, לויט מיין מיינונג, אז אייער ארגאניזאציע וועט זיך פון היינט און ווייטער זוכן אפצוזונדערן פון די ניט־אידישע פראגרעסיווע און ארבעטער באוועגונגען. בשום אופן ניט. איר האט עס שוין באוויזן אין דער פארגאנגענהייט און איר וועט דאס אויך באוויזן אין דער צוקונפט: איר וועט באוויזן, אז דער בעסטער וועג פאר א אידישער פאלקס־

אָרגאַניזאַציע צו דינען אידישע פאָלקס־אינטערעסן איז צו זיין פאַרבונדן אויף דעם ענגסטן אופן מיט אַלע ניט־אידישע פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע פאָלקס־אָרגאַניזאַציעס, קעמפנדיק געמיינשאַפטלעך פאַר די פּראָגרעסיווע און נאַציאָנאַלע אינטערעסן פון גאַנצן אַמעריקאַנער פאָלק און פון אַלע פרייהייט־ליבנדיקע פעלקער.

און דערפאַר טאַקע איז זייער נאַטירלעך, אַז אייער אָרגאַניזאַציע, וועלכע איר שלאָגט פאַר צו רופן מיט אַ נייעם נאָמען, וועט זיין אויפן ענגסטן אופן פאַרבונדן מיט אַלע אַנדערע נאַציאָנאַלע און שפּראַך־טיילן פונעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן, כדי געמיינשאַפטלעך צו באַפרידיקן די פּראַטערנאַלע נויטן פון אייער מיטגלידערשאַפט און כדי אויך געמיינשאַפטלעך מיט פאַראייניקטע כחות צו קעמפן פאַר די ברייטערע געזעלשאַפטלעכע נויטן און אינטערעסן פון אייערע מיטגלידער און פון דעם אַמעריקאַנער פאָלק בכלל.

אַ פּראָגראַם פאַרן גאַנצן אידישן פאָלק

אין וואָס־זשע זע איך די נייע וענדונג אינעם לעבן פון אייער אָרגאַניזאַציע? איך זע עס, ערשטנס, אין דעם וואָס אייער קאָנווענשאָן קלייבט זיך פאָרמולירן אַ אידישע פּראָגראַם — אַ פּראָגראַם פון פּרינציפּן און פאָדערונגען וואָס זאָל דינען די אינטערעסן פון די אידישע פאָלקס־מאַסן אין אַמעריקע און פון דעם אידישן פאָלק בכלל. אודאי וועט עס זיין אַ גוטע אַמעריקאַנישע פּראָגראַם אינעם בעמען זין פון וואָרט. דאָס היימט: פּראָגרעסיוו, דעמאָקראַטיש און פאָלקסימלעך און אין די אינטערעסן פון אַמעריקע, אָבער עס וועט זיין אַ פּראָגראַם צו דינען די אינטערעסן פון אידישן פאָלק און דאָס איז עמוואָס נייעס אין דעם לעבן פון אייער אָרגאַניזאַציע.

ניי — אין וואָס פאַר אַ זין? ניט אין דעם זין נאַטירלעך, אַז ביז איצט האָט אייער אָרגאַניזאַציע ניט געדינט די אינטערעסן פון די אידישע פאָלקס־מאַסן. פאַרקערט, אייער אָרגאַניזאַציע האָט אין לויף פון יאָרן און דערהויפּט אין די מלחמה־יאָרן באַוואוסטזיניק און סיסטעמאַטיש געזוכט מיטצוארבעטן מיט אַנדערע אידישע אָרגאַניזאַציעס לטובת די אידן פון אַמעריקע און לטובת די אידן פון אַלע אַנדערע לענדער. מער ניט, דאָס זיינען געווען האַנדלונגען פון מאָמענט צו מאָמענט, פון געלעגנהייט צו געלעגנהייט, פון איין נויט־סיטואַציע צו אַן אַנדער נויט־סיטואַציע. איצט אָבער, ביי דער־אָ קאָנווענשאָן, ברענגט איר אַריין אַ נייע וענדונג, איר פאַרקערפּערט אייער פּראַקטישע טעטיקייט און די אידייען וועלכע האָבן אייך באַגייסטערט אין דער פּראַקטישער אַרבעט. דאָס אַלץ פאַרקערפּערט איר אין אַ פּראָגראַם, אין אַ פּרינציפּן־דערקלערונג, און אַזוי אַרום טוט איר אויף צוויי זאַכן: ערשטנס, ברענגט איר אַרויס פאַר דער אידישער עפנטלעכקייט קלאָרער און באַשטימטער אייער אידיש פאָלקס געזיכט און צווייטנס באַשאַפט איר פאַר זיך און פאַר די אַמעריקאַנער אידן בכלל אַ פּראָגראַמאַטישן דאָקומענט, וואָס קאָן דינען און וועט דינען אַלס אַ גוטער וועג־ווייזער פאַר די אידישע פאָלקס־מאַסן. עס וועט דינען אַלס אַ ווירק: אַמער מיטל פאַר אייער אָרגאַניזאַציע צו מאַכן אַ פיל־גרעסערן בייטראָג צו אידישער אייניקייט און צו דעם קאַמף פאַר אידישע אינטערעסן.

הויפּט־פראַגן: געווינען די מלחמה, דערוויילן רוזוועלטן

פריינט זאַלצמאַן טוט זייער ריכטיק אין זיין באַריכט ווען ער שטעלט אַוועק די פראַגע פון געווינען די מלחמה אין סאַמע צענטער פון אַלע זיינע פאָרשלאָגן און באַטראַכטונגען. פון דער דאָזיקער גרויסער אויפגאַבע פאָלגט שוין במילא די נויטווענדיקייט פון העלפן פאַרשטאַרקן די נאַציאָנאַלע אייניקייט פון אַמעריקאַנער פאָלק אַרום פּרעזידענט רוזוועלט. עס פאָלגט די נויטווענדיקייט פון העלפן וויטער בויען אידישע אייניקייט כדי צו פאַרגרעסערן אויף אַלע מעגלעכע אופנים דעם אידישן בייטראָג צום זיג. עס איז זיכער, אַז אייער אָרגאַניזאַציע וועט שפּילן אַ וויכטיקע ראָלע אין דער פאָלקס־באַוועגונג וואָס פאַרלאַנגט, אַז פּרעזידענט רוזוועלט זאָל לויפן פאַר אַ פערטן טערמין און זאָל זיין דער נעקסטער פּרעזידענט פון די פאַראייניקטע שטאַטן. אייער אָרגאַניזאַציע, וועט אַן צווייפל, שפּילן אַ זייער וויכטיקע ראָלע אין העלפן בויען די נאַציאָנאַלע אייניקייט פון אַמעריקאַנער פאָלק און אויך די אייניקייט צווישן די אַמעריקאַנער אידן.

עס איז אפשר כדאי ביי דעם אַ פרעג צו טאָן, וואָס עס זיינען די אורזאַכן פאַר דעם וואוקס און שטייגענדיקן איינפלוס פון אייער אָרגאַניזאַציע. דער אַלגעמיינער ענטפער וואָלט געווען, אַז אייער אָרגאַניזאַציע האָט אין לויף פון יאָרן געטרייַ און דערפאָלגרייך געדינט די אינטערעסן פון

אייער מיטגלידערשאפט — זייערע פראטערנאלע אינטערעסן און זייערע ברייטערע געזעלשאפטלעכע און קולטורעלע אינטערעסן. אבער דאס אליין גיט נאך ניט דעם גאנצן ענטפער. איך גלויב, אז איינע פון די הויפט־אורזאכן פון אייער שטארקקייט און וואקסנדיקן איינפלוס איז דער פאקט, וואס אין אייער ארגאניזאציע פראקטיצירט מען אויף זייער אן אויסגעהאלטענעם אופן די הויפט־פרינציפן פון אנטי־פאשיסטישער און דעמאקראטישער פאלקס־אייניקייט.

אלע ריכטונגען ארבעטן צוזאמען

דאס ווייזט זיך ארויס איבערהויפט אין דעם, וואס אין אייער ארגאניזאציע זינט זי האט זיך געגרינדעט, ארבעטן געמיינשאפטלעך און הארמאניש אידישע ארבעטער און פאלקס־מענטשן פון פארשיידענע פאליטישע און אידעאלאגישע ריכטונגען. ביי אייך ארבעטן הארמאניש און געמיינשאפטלעך קאמוניסטן און ניט־קאמוניסטן, אויף א פראגראם, וואס באגעגנט די נויטן פון אייערע מיטגלידער און פארבינדט זיי מיט די ברייטסטע פראגרעסיווע פאלקס־באוועגונגען אין אמעריקע. מען דארף דערוואַרטן, אז די נייע ווענדונג אינעם לעבן פון אייער ארגאניזאציע וועט ברענגען נאך א גרעסערע אויסברייטערונג פון אייער מיטגלידערשאפט און נאך א גרעסערע מיטארבעט פון אידישע ארבעטער און פאלקס־מענטשן פון פארשיידענע ריכטונגען — קאמוניסטן, ציוניסטן, סאציאליסטן, רעליגיעזע אידן און אזוי ווייטער — אז די אלע וועלן זיך צונויפקומען אין אייער ארדן צו באפרידיקן זייערע פראטערנאלע נויטן און אויך צו מאכן א פאראייניקטן בייטראג צו דער נאציאנאלער אייניקייט פונעם אמעריקאנער פאלק און צו דער אייניקייט פון דעם אידישן פאלק.

איך האלט עס פאר נויטיק צו זאגן, אז איינע פון די שענסטע און שטארקסטע שטריכן פון אייער ארגאניזאציע איז וואס דארט האט מען אלעמאל אפגעשאצט ריכטיק דעם וויכטיקן בייטראג, וואס די קאמוניסטן אין אמעריקע און זייער פירער בראודער, האבן געמאכט און מאכן צום וואוילזיין פון אמעריקאנער פאלק. אין אייער ארגאניזאציע האט מען זיך קיינמאל ניט געלאזט טעראָרזירן פון רעד־בעיטינג, נאר פארקערט, מען האט מוטיק און שטאלץ דעמאנסטרירט דעם פאקט, אז ביי אייך ארבעטן געמיינשאפטלעך קאמוניסטן און ניט־קאמוניסטן און אז די קאמוניסטן צוזאמען אייך מאכן א וויכטיקן בייטראג צו דעם לעבן און וואוקס פון אייער ארגאניזאציע, צו די אינטערעסן און באוועגונגען פון די אידישע פאלקס־מאסן אין אמעריקע.

„ראשען וואר רעליף", מיכאעלס־פעפער קבלת פנים

איך גלויב קוים אויב עס איז נויטיק פאר מיר נאכאמאל צו דערמאנען אייער גרויסן אויפטו אין אזעלכע וויכטיקע אידישע פאלקס־באוועגונגען ווי דער אידישער קאונסיל פאר „ראשען וואר רעליף" אדער ווי דער קאמיטעט פון אידישע שרייבער, קינסטלער און וויסנשאפטלער, אדער אין דער גרויסער פאלקס־באוועגונג אין אמעריקע לעצטן זומער ווען מיר האבן אויפגענומען די סאוועטיש־אידישע דעלעגאציע, מיכאעלס און פעפער, דאס אלץ איז זייער פריש ביי אלעמען אין זכרון און פריינט זאלצמאן האט עס זייער פיין פארגעשטעלט אין זיין וויכטיקן באריכט. איך גלויב אויך ניט, אז איך דארף זיך אפשטעלן אויף דער וויכטיקער ראלע וואס איר האט געשפילט און שפילט היינט צו טאג און וועט נאך שפילן אין דעם קאמף פאר אידישער אייניקייט אין אמעריקע, אין דעם קאמף פאר פריינטשאפט און מיטארבעט מיט די סאוועטישע אידן ווי אויך מיט די אידן פון פאלעסטינע און אלע אנדערע לענדער. אבער איין זאך וואלט איך יאר געוואלט זאגן אין פארבינדונג מיט דעם קאמף פאר אידישער אייניקייט אין אמעריקע. נעמלעך: אז כאטש אייער ארגאניזאציע איז נאך ביז היינט צו טאג נים געווארן קיין ארגאניזאציאנעלער טייל פון דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ, האט איר אויפגעטאן פאר דעם פרעסטיזש און איינפלוס פון דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ פיל מער ווי אייניקע פון די ארגאניזאציעס, וואס זיינען יאר אנגעשלאסן אן דער קאנפערענץ. דאס דארף מען זאגן און דאס דארף מען אונטערשטרייכן.

אידישע קאנפערענץ

אודאי איז עס אונדזער אלעמענס האפענונג און פארלאנג, אז אייער ארגאניזאציע, דער אידישער פאלקס־ארדן, זאל וואס שנעלער ווערן א באשטאנד־טייל פון דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ. מיר ווילן האפן אז די פירערשאפט פון דער קאנפערענץ וועט האבן געלערנט פון דער דערפארונג און וועט איינזען, אז אן די אידישע ארבעטער פון אמעריקע, אן אזעלכע ארגאניזאציעס ווי אייערע, ווי די פאריערם יוניאן, ווי דער אידישער פאלקס־קאמיטעט, קאן מען אידישע אייניקייט

אין אמעריקע נים בויען אויף א דערפאלגרייכן אופן און איך בין זיכער, אז אייער ארגאניזאציע וועט געפינען וועגן און מיטלען ווי אזוי פארצוברענגען דעם ענין פאר דער אידישער געזעלשאפט־לעבקייט אויף אן איינדרוקספולן שטייגער. אבער דעוויל מיז מען פונדעסטוועגן זאגן נאכאמאל, אז באמש איר זיים נאך אין דער קאנפערענץ נים פארטראטן האט איר אויפגעטאן און איר טום היינט אויף פיל מער פאר דעם איינפלוס און פאר דער ווירקזאמקייט פון דער אמעריקאנער אידישער קאנ־פערענץ ווי א סך פון די ארגאניזאציעס וועלכע זיינען אין איר יאר אנגעשלאסן.

איך בין זיכער, אז אייער ארגאניזאציע קאן און וועט העלפן דער פירערשאפט פון דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ צו געפינען דעם ריכטיקן וועג — צו געפינען א וועג, וואס זאל פארוואנדלען די אמעריקאנער אידישע קאנפערענץ אין אן אמתן און לעבעדיקן צענטער פון פאראייניקטער אידישער אקציע לטובת דעם זיג אין דער מלחמה און פאר דער פארטידיקונג פון אידישע אינטערעסן נאך דער מלחמה. און ווען מיר זאגן אידישע אינטערעסן, מיינען מיר אידישע אינטערעסן נים נאר אין אנדערע לענדער, נאר אויך אין די פאראייניקטע שטאטן.

ראבאי וויזיס שטאנדפונקט

עס איז קלאר, אז דער שטאנדפונקט פון ראבאי וויז אין דער פראגע האט זיך ארויסגע־ווייזן צו זיין אמנאענטסטן צו די מיינונגען און שטעלונגען פון די ברייטע אידישע פאלקס־מאסן אין אמעריקע. ראבאי וויז האט פון אנהויב אן פארלאנגט, אז די אמעריקאנער אידישע קאנפערענץ זאל געבויט ווערן אויפן פרינציפ פון פולשטענדיקער אידישער אייניקייט. ער האט פארלאנגט, אז די אמעריקאנער אידישע קאנפערענץ זאל אויפנעמען פראגן און אינטערעסן פון די אמעריקאנער אידן און פון אידישן אמעריקאנער לעבן. און ער האט אויך ארויסגעוויזן א נייגונג איינצוגיין אויף א געוויסער פארשטענדיקונג מיט נים־ציוניסטן כדי צו דערגרייכן א פאראייניקטע אידישע פאלקס־שטעלונג לטובת דעם אידישן ישוב אין פאלעסטינע.

די דערפארונג האט באוויזן, אז דער וועג וואס ראבאי וויז האט אויסגעלייגט פאר דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ מיט א יאר צוריק איז געווען א גומער און א ריכטיקער וועג. עס איז דעריבער נוימיק אז די פירערשאפט פון דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ זאל וואס שנעלער מאכן די נוימיקע שלוסן פון דער דערפארונג און אננעמען א פראגראם פון באלדיקער האנדלונג, וואס זאל אויפלעבן די ארבעט פון דער אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ און וואס זאל מעגלעך מאכן פאר איר פירערשאפט באמת צו נעמען אנפירן מיט די פאראייניקטע אידישע אקציעס לטובת דער מלחמה און א שנעלן זיג, אין קאמף קעגן אנטיסעמיטיזם, אין קאמף קעגן דעם ווייסן פאפיר און פאר סיסטעמאטישער הילף צו דעם אידישן ישוב אין פאלעסטינע, אין קאמף פאר אייניקייט מיט די אידן פון מאזעמן־פארבאנד, מיט די אידן פון פאלעסטינע און אלע אנדערע לענדער צו באשיצן אידישע אינטערעסן נאכן קריג.

איך בין זיכער, אז אייער ארגאניזאציע קאן און וועט מאכן א גרויסן ביימראג אין דעם איצטיקן מאמענט, שטיצנדיק די פארשלאגן פון ראבאי וויז און העלפנדיק דער פירערשאפט פון אמעריקאנער אידישער קאנפערענץ אונטערצונעמען און פארווירקלעכן די גרויסע און וויכטיקע אויפגאבן, וואס שטייען איצט פאר די אמעריקאנער אידן.

די ראל פון „פארווערטס" און דובינסקי

אודאי טארן מיר נים פארמאכן די אויגן אויף די שטערונגען, וואס שטייען אין וועג. מען מוז געדענקען, אז די פירערשאפט פונעם „פארווערטס" און די גרופע וואס דאמינירט דעם אידישן ארבעטער קאמיטעט, זעצט פאר די אלטע „פאליטיק פון שטערן און ברעכן יעדן פארזוך פאר אידישער אייניקייט, פונקט ווי זיי באקעמפן די באוועגונג פאר ארבעטער־אייניקייט און פונקט ווי זיי מינעווען אונטער די נאציאנאלע אייניקייט פון אמעריקאנער פאלק ארום דעם פרעזידענט, כאטש זיי האבן זיך אויסגעשפראכן פאר דעם, אז פרעזידענט רוזוועלט זאל לויפן פאר א פערטן טערמין.

און ווען מען רעדט וועגן די פארשווערונגען פון די דאזיקע שטערער און ברעכער פון אנטי־פאשיסטישער און נאציאנאלער אייניקייט, מוז מען נעמען אין אכט דאס וואס ס'איז פארגע־קומען אויף דער לעצטער קאנווענשאן פון דער אינטערנעשאנאל לעידיס גארמענט וואָרקערס יוניאן. דארטן איז פארגעקומען עפעס אזעלכעס וואס וועט מוזן מיט דער צייט עפענען די אויגן אפילו פון

יענע מיטגלידער אין דער אינטערנעשאנאל וואס ווילן נאך אלץ ניט זען, אז די דובינסקי־פירער־שאפט שלעפט די יוניאן אין געפערלעכע וועגן — געפערלעך פאר דער יוניאן אליין, ווי אויך פאר אנדערע ארבעטער. אויף דער דאזיקער קאנווענשאן אין באסטאן האט די דובינסקי־פירערשאפט אויסגעלייגט א פלאן פון האנדלונג וועלכע באצוועקט, ערשטנס, צו באקעמפן מיט אלע מיטלען די פאליטיק פון פרעזידענט רוזוועלט וועלכע איז געבויט אויף אייניקייט און קאאפעראציע צווישן אמעריקע און סאוועטן־פארבאנד, ניט נאר אין לויף פון דער מלחמה, נאר אויף פילע יארן נאך דער מלחמה. צווייטנס, צו באקעמפן מיט אלע מיטלען די באוועגונג פון ארבעטער און טרעיד־יוניאן אייניקייט און איבערהויפט די אייניקייט פון די טרעיד־יוניאנס פון אמעריקע, ענגלאנד און די סאוועטישע טרעיד־יוניאנס. און דריטנס, צו באקעמפן מיט אלע מיטלען און איבערהויפט דורך זייער אזוי־גערופענער ליבעראלער פארטי אין ניו יארק, די באוועגונג פון ארבעטער און פאלקס־אייניקייט ארום פרעזידענט רוזוועלט.

דאס איז ניט אלץ. אויף דער קאנווענשאן פון דער אינטערנעשאנאל אין באסטאן האט די דובינסקי־אנטאניני פירערשאפט אויך געמאכט א ספעציעלע דעמאנסטראציע קעגן דער נאציאנאלער אייניקייט פון דעם איטאליענישן פאלק און קעגן דער אייניקייט פאליטיק פון אמעריקע, ענגלאנד און סאוועטן־פארבאנד בנוגע איטאליע. מען האט דארט אויך אויסגעלייגט א פלאן ווי אזוי אנטאניני און דובינסקי וועלן בויען אזוי־גערופענע „פרייע" טרעיד־יוניאנס אין איטאליע און אפשר אויך אין אנדערע לענדער.

זיי זיינען ניט צופרידן מיט די סאוועטישע יוניאנס

די דאזיקע חברה, ווי איר ווייסט, איז ניט צופרידן מיט די יוניאנס פון די סאוועטישע ארבעטער. פארשטייען מיר פארוואס דאס איז אזוי. די סאוועטישע טרעיד יוניאנס זיינען פרייע דעמאקראטישע ארגאניזאציעס פון ארבעטער, אויסגעהאלטענע אנטי־פאשיסטן, וואונדערבארע העלד־ישע קעמפער פאר דער זאך פון ארבעטער־קלאס און פאר דער זאך פון זייער פאלק, דער רוקביין פונעם סאוועטישן פאלק, און דער איינפלוסרייכסטער פאקטאר אין דער בויאונג פון דער סאוועטישער ארדנונג. איז פארשטייט זיך דער ענין קלאר. דובינסקי און אנטאניני זיינען בלוטיקע שונאים פון דער סאוועטישער ארדנונג, ממילא זיינען זיי בלוטיקע שונאים פון די הויפט־בויער פון דער דאזיקער ארדנונג, פון די סאוועטישע ארבעטער און די סאוועטישע טרעיד־יוניאנס.

אבער דובינסקי און אנטאניני ווילן ניט זאגן דעם אמת. דעריבער טענהן זיי, אז די סאוועטישע יוניאנס געפעלן זיי ניט מחמת זיי זיינען ניט קיין „פרייע" יוניאנס. ווי געפעלט אייך אזוינס? ווי געפעלט אייך די דובינסקי־אנטאניני פירערשאפט אין דער ראל פון פארטיידיקער פון פרייען און דעמאקראטישן טרעיד־יוניאניזם? איר וועט זאגן עס איז א וויץ, און איר וועט זיין געערכט. אבער ס'איז ניט נאר דאס. עס איז אויך א געפאר, מחמת די מענטשן האלטן אין זייערע הענט א גרויסע ארבעטער־ארגאניזאציע און באנוצן זיך מיט דעם פרעסטיזש פון דער ארגאניזאציע כדי אנצופירן זייער שפאלטערישע פאליטיק.

מענטשן מיט א גראדן שכל וואלטן דאך געקאנט פרעגן אזוי: וואו וואלט דובינסקי איצט געווען ווען ניט די רוסישע ארבעטער מיט זייערע פרייע דעמאקראטישע, אנטי־פאשיסטישע יוניאנס? — די יוניאנס וועלכע האבן געהאלפן מאביליזירן די סאוועטישע פעלקער פאר דער מלחמה און האבן געהאלפן ארגאניזירן דעם פראדוקציע פראנט פאר דער רויטער ארמיי. וואו וואלט דובינסקי און אנטאניני איצט געווען ווען ניט די רוסישע ארבעטער און זייערע יוניאנס? וואו וואלטן מיר אלע געווען? און דאך, האט די דובינסקי פירערשאפט — די חברה פראפעסיאנעלע סאוועטן־האסער און רעד־בעיטערס — די חוצפה צו וועלן לערנען די סאוועטישע ארבעטער און די סאוועטישע יוניאנס דעם ענין פרייען און דעמאקראטישן טרעיד־יוניאניזם.

די היסטארישע ראל פון דעם רוסישן ארבעטער

כדי צו פארשטיין די נידעריקייט פון דער חוצפה דארף מען אין זינען האבן צו וואס פאר א סארט ארבעטער־קלאס די דובינסקיס רעדן. זיי רעדן צו אן ארבעטער־קלאס וועלכער האט מיט א פערטל יארהונדערט צוריק דורכגעפירט די גרעסטע רעוואלוציע אין דער וועלט, און עטאבלירט א נייע געזעלשאפטלעכע און פאליטישע סיסטעם, די סאוועטישע ארדנונג. עס רעדט זיך וועגן אן ארבעטער־קלאס וועלכער האט אונטער דער פירערשאפט פון דער קאמוניסטישער פארטי און חבר סטאלין

דורכגעפירט די גראנדיעזע פינף יאר פלענער וועלכע מאכן איצט מעגלעך דעם זיג איבער היטלערן. עס רעדט זיך דא וועגן אן ארבעטער־קלאס וועלכער איז דער סאמע רוקן־ביין פון דער אנטי־פאשיסטישער מלחמה און פון דער רויטער ארמי. אט דעם דאזיקן ארבעטער־קלאס ווילן דובינסקי און אנטאניני לערנען די פרינציפן פון פרייען און דעמאקראטישן טרעיד־יוניאניזם. דאס איז דאך דער גרעסטער וויץ פון אונדזער צייט! און וואלטן די מענטשן ניט געהאלטן אין זייערע הענט א גרויסע יוניאן ווי די אינטערנעשאנאל און וואלטן די מענטשן ניט געווען פארבונדן דירעקט אדער אומדירעקט מיט די פארשיידענע אנטי־פאשיסטישע און דעמאקראטישע באוועגונגען דא אין לאנד וואלט מען זיך געקאנט אויסלאכן פון זיי. אבער ווי די זאך איז, מוז מען דעם ענין נעמען זייער ערנסט. מען מוז זאגן, אז עס איז דער חוב פון יעדן אידישן ארבעטער און פאלקס־מענטש צו וואס פאר א פארטיי, באוועגונג אדער אידעאלאגיע ער זאל ניט געהערן, צו טאן אלץ אין זיינע כחות דורכצואוארפן און באזיגן די שעדלעכע און פארברעכערישע פאליטיק פון דער דובינסקי־אנטאניני פירערשאפט ווי בכלל פון דער קליקע, וואס דאמינירט דעם „פארווערטס" און דעם אידישן ארבעטער קאמיטעט.

ווי די זאך שטייט היינט צו טאג, איז די קאנווענשאן פון דער אינטערנעשאנאל ארויסגעקומען מיט פארשיידענע פאליסים, וואס איינע ווידערשפרעכט דער אנדערער. צום ביישפיל: מען האט דארטן אינדארסירט פרעזידענט רוזוועלט פאר א פערטן טערמין און דאס איז זייער גוט. דאס באווייזט ווי שטארק און מעכטיק עס איז דער פארלאנג פון אלע מיטגלידער פון דער אינטערנעשאנאל צו שטיצן פרעזידענט רוזוועלט און אז זען, אז ער זאל דערוויילט ווערן נאכאמאל — א פארלאנג וואס די דובינסקי פירערשאפט האט געהאלטן, אז זי מוז זיך אומבאדינגט רעכענען מיט דעם. אבער פון דער אנדערער זייט, האט מען דארטן אנגענומען באשלוסן וואס זיינען קעגן פרעזידענט רוזוועלטס אויסלאנד־פאליטיק — די פאליטיק פון איניקייט מיטן מאוועטן־פארבאנד — באשלוסן קעגן ארבעטער־איניקייט, וואס דאס שוואכט אפ און מאכט שווערער די דורכפירונג פון פרעזידענט רוזוועלטס פאליסים, און מען האט באשלאסן צו שטיצן די ליבעראלע פארטיי אין ניו יארק וועלכע איז באשאפן געווארן כדי ניט צו לאזן קיין אמתע און פולשטענדיקע פאלקס־איניקייט ארום פרעזידענט רוזוועלט. איז דעריבער קלאר, אז אויף וויפיל די דובינסקי־פירערשאפט זוכט דורכצוזעצן אירע שענדלעכע אנטי־איניקייט פאליסים, מאכט זי צונישט דעם באשלוס פון דער קאנווענשאן וועגן העלפן ווידער דערוויילן פרעזידענט רוזוועלט. פון דער אנדערער זייט, אויף וויפיל עס וועט געלינגען די מיטגלידער פון דער אינטערנעשאנאל צו באוועגן זייער יוניאן באמת צו ארבעטן פאר דער ווידערדערוויילונג פון פרעזידענט רוזוועלט, וועלן זיי דערמיט אליין באקעמפן און אפשוואכן די שעדלעכע, שטערערישע פאליסים פון דער דובינסקי־פירערשאפט.

<u>די טעאריע, אז עס זיינען שוין ניטא קיין אידן...</u>

דעריבער איז עס אזוי נוימיק, אז אלע אידישע ארבעטער און אלע אידישע פאלקס־מענטשן זאלן העלפן דער מיטגלידערשאפט פון דער אינטערנעשאנאל אין זייער אנשטרענגונג, אז די יוניאן זייערע זאל באמת, מיט אלע כחות, ארבעטן פאר דער ווידערדערוויילונג פון פרעזידענט רוזוועלט און פאר דער שטיצע פון זיינע פאליסים.

עס איז קלאר, אז די קליקע, וואס דאמינירט דעם „פארווערטס" און די דובינסקי־פירערשאפט אין דער אינטערנעשאנאל, זוכט צו פארשארפן די לאגע אזוי, אז עס זאל ווערן נאך שווערער צו בויען נאציאנאלע איניקייט און ארבעטער־איניקייט. לעצטנס האט זיך די קליקע אין „פארווערטס" גענומען אויף דאס ניי צו אטאקירן דעם אידישן קאונסיל פון „ראשען וואר רעליף". גאנץ טעאריעס ווערן דארטן איצט אויסגעטראכט וועגן דעם, אז עס זיינען שוין כלומרשט ניט געבליבן קיין אידן אין מאוועטן־פארבאנד און אז דעריבער האבן די אמעריקאנער אידישע לאנדסמאנשאפטן און דער אידישער קאונסיל פון „ראשען וואר רעליף" מער ניט וואס צו טאן.

עס איז שווער צו געפינען ווערטער וואס זאלן ווי געהעריק באשרייבן און פארדאמען די דאזיקע פארברעכערישע פאליטיק. מען מוז אבער אין זינען האבן, אז מען טאר דעם דאזיקן נייעם פארזוך פון דער קליקע ניט פארבייגיין. מונקט ווי פרי ר דארף מען זוכן צו איזאלירן די קליקע זי זאל בלייבן שטיין אליין. און אין אט דער ארבעט וועט אייער ארגאניזאציע איצט, ווי פריער, קאנען און דארפן שפילן א זייער וויכטיקע ראלע. מחמת די אויפגאבן פון העלפן די אידן אין מאוועטן־פארבאנד, פונקט ווי אין פוילן און אין אלע אנדערע לענדער, אויפבויען דאס לעבן וואס די פאשיסטן האבן חרוב געמאכט איז איצט איינע פון די ווכטיקסטע אויפגאבן, וואס שטייט

פאר די אמעריקאנער אידן. און עס טאר בשום אופן ניט דערלאזן ווערן, אז די צעשיפער פון דעם „פארווערטס" זאלן זיך קאנען ארינמישן און מאכן ערנסטע שטערונגען אין דער דאזיקער ארבעט.

דערלויבט מיר ווידעראמאל צו באגרימן אייך פון טיפסטן הארצן און צו ווינטשן אייך דעם גרעסטן דערפאלג. מיר אין דער „מארגן־פרייהייט" אסאסיאיישאן שטאלצירן און פרייען זיך מיט אייערע אויפטועון און דערגרייכונגען און מיר פילן, אז איר האט איצט א גרויסע געלעגנהייט צו פארשטארקן אייער איינפלוס און אייער ארגאניזאציע, וואס וועט זיין גוט ניט נאר פאר אייערע אייגענע מיטגלידער, נאר פאר די אמעריקאנער אידן בכלל. און איך וויל זאגן ווייטער, אז דאס וועט אויך זיין גוט פאר די פראגרעסיווע פאלקס־באוועגונגען פון דעם אמעריקאנער אידנטום בכלל. און איך וויל זאגן ווייטער, אז דאס וועט אויך זיין גוט פאר די פראגרעסיווע פאלקס־באוועגונגען פון דעם גאנצן אמעריקאנער פאלק.

פינפטע זיצונג

(מיטוואך, דעם 5טן יולי, הויבט דערעפנט 2:15 נ.ח.)

דער פאָרזיצער שטעלט פאָר לעסטער זירינען (ברוקלין), וועלכער לייענט פאָר פאָלגנדיקע באַגריסונג פון דעם באַרימטן פילם־אַקטיאָר, עדוואַרד דזשי. ראָבינסאָן, וואָס הויבט אויפגענומען מיט אַפּלאָדיסמענטן:

„מיין טייערער מר. זאַלצמאַן:

„אייער פריינטלעכע איינלאַדונג זיך אָנצושליסן מיט אייך אין דער פייערונג דעם 4טן יולי אין מאָדיסאָן סקווער גאַרדן שטעט איך טיף אָפּ. עס וואָלט פאַר מיר געווען אַ כבוד און אַ פריווי־לעגיע אָנצוזעזנד צו זיין און אָנטיילנעמען אין דער פיינער אַרבעט, וואָס איר טוט—צוצוטיילן כבוד דער העלדישער רויטער אַרמיי און דער העלדישקייט פון דעם אידישן פאָלק.

„איך בין אָבער אין דעם איצטיקן מאָמענט אין סאַמע מיטן פון שאַפן אַ נייעם פילם און וועל זיין איינגאַנצן באַשעפטיקט ביז איבער דעם חודש יולי. בעת איך באַדויער, וואָס ס'איז פאַר מיר אונמעגלעך קומען צו דער פייערונג, וויל איך אייך פאַרזיכערן, אַז איר האָט מיינע בעסטע וואונטשן פאַר אַ פיינעם און דערפאָלגרייכן אָוונט, ווייל די אָנשטרענגונגען פון אייער אָרגאַניזאַציע האָבן אַזוי פיל בייגעטראָגן צו אייניקייט און צו פאַרשטענדיקונג.

„זיי אַזוי גוט און דריקט אויס צו יענע, וועלכע האָבן דעם אָוונט איינגעאָרדנט, מיין העכסטן אַכטונג און איך שיק זיי מיינע בעסטע וואונטשן, אַז זיי זאָלן פולשטענדיק דערגרייכן דאָס, וואָס זיי האָבן זיך געשטעלט אַלס ציל צו דערגרייכן.

„אַזוי גליק און דאָס בעסטע פון אַלץ.

„אויפריכטיק אייערער,
(אונטערגעשריבן) עדוואַרד דזשי. ראָבינסאָן."

דער פאָרזיצער רופט אַרויס דעם חבר אימשע גאָלדבערג, וועלכער שטעלט פאָר אַ חשובן גאַסט, דעם פּרעזידענט פון דעם אידישן הילפס־פאַראיין אין מאָנטרעאָל, קאַנאַדע, פריינט הערי ווייַן, וועלכער האָט געבראַכט אַן אינטערעסאַנטן גרוס פון זיין אָרגאַניזאַציע און פון דעם אידישן לעבן אין מאָנטרעאָל בכלל:

זייער חשובער פאָרזיצער! דערלויבט מיר איבערצוגעבן צו די חשובע דעלעגאַטן און צו דער פּרעזשאַפט פון דער אידישער סעקציע פון אָרדן אַ האַרציקן גרוס פון די אידן אין מאָנטרעאָל און אַ ספּעציעלן, ברידערלעכן און חברשן גרוס פון די פירער און מיטגלידער פון אייער שוועסטער אָרגאַניזאַציע אין קאַנאַדע, פון דעם אידישן הילפס־פאַראיין אין מאָנטרעאָל.

איך שטעל זיך פאָר, אַז אַזוי דעלעגאַטן טראַכטן זיך: „אַ דאַנק אייך פאַרן גרוס, מייערער שכן, אָבער ווער איז עס דער אידישער הילפס־פאַראיין? עפּעס האָבן מיר, דוכט זיך, קיין מאָל ניט געהערט וועגן אַט־דער אָרגאַניזאַציע און וועגן איר קרובעשאַפט צו אונדזער אָרדן. געהערט האָבן מיר וועגן „לייבאָר ליג" אין מאָראָנטאָ און וועגן קאַנאַדער אַרבעטער־רינג אין מאָנטרעאָל."

דער חשובער חבר ר. זאַלצמאַן דערציילט אונדז אין זייער זייער פיינעם בייטראָג צו דער געשיכטע פון דער פראַטערנאַלער באַוועגונג, אַז מאָנטרעאָל איז געווען דער ערשטער צענטער וואו דער פּראָגרעסיווער פליגל אין אַרבעטער־רינג האָט פאַרלאָזט די אָרגאַניזאַציע און האָט געגרינדעט אַ פּראָגרעסיוון פראַטערנאַלן אָרדן, וואָס זיי האָבן אַ נאָמען געגעבן „קאַנאַדער אַרבעטער־רינג." וואָס־זשע איז געוואָרן פון דעם „קאַנאַדער אַרבעטער־רינג" און ווער איז עס דער אידישער הילפס־פאַראיין? וועל איך אייך דערציילן, טייערע ברידער און שוועסטער, דעלעגאַטן, אַז ביזן יאָר 1938 האָבן מיר מאַקע געהאַט אַ קאַנאַדער אַרבעטער־רינג, די אָרגאַניזאַציע איז אָבער אויפגעלייזט געוואָרן מיט גוואַלד דורך דעם געוועזענעם „פעדלאַק פרעמיער" פון קויבעק.

דעם קאנאדער ארבעטער־רינג זײַנען מיר געווען געצוואונגען אויפצולײזן. מיר האָבן אָבער באַווײַזן באַלד נאָך אײדער די מיטגלידער האָבן געוואוסט, אַז ער ווערט אויפגעלײזט, קריגן אַ פעדעראַלן משאַרטער און האָבן געגרינדעט דעם אידישן הילפס־פאַראײן, וועלכער האָט איבערגענומען ניט נאָר די מיטגלידער פון קאַנאַדער ארבעטער רינג, נאָר אויך זײַנע טראַדיציעס, פּרינציפּן און אידעאַלן.

איך וואָלט אײַך געוואָלט דערצײַלן וועגן אונדזערע פּראָטעסטנאַלע אָרגאַניזאַציעס אין קאַנאַדע, וועגן „לײַבאַר ליג", וועגן אידישן הילפס־פאַראײן און וועגן דעם נאַרוואָס געגרינדעטן אָרדן אין ווינניפּעג; וועגן אונדזערע פּלענער צו פאַראײנקן די דאָזיקע אָרגאַניזאַציעס אין אײן נאַציאָנאַלן פאָלקס־אָרדן, נאָר עס וועט פאַרנעמען צופיל צײַט. מיר זײַנען אין פאַרגלײַך מיט אײַך, אַ קלײנע אָרגאַניזאַציע. ווען דער זײער חשובער און ליבער גדליה סאַנדלער איז בײַ אונדז געווען לעצטן ווינטער, אין טאָראָנטאָ און מאָנטרעאָל, האָט ער אין זײַן פּראַכטפולן רעפעראַט, מיט וועלכן ער האָט אונדז אַלעמען באַגײַסטערט, דערצײַלט וועגן דער גרויס און פאַרנעם פון דעם אָרדן, און ספּעציעל וועגן דער גרויס פון דער אידישער סעקציע. ער האָט אונדז דערצײַלט וועגן דער פאַרצווײַגטער ארבעט און וועגן דעם גוואַלדיקן אײַנפלוס, וואָס איר איבט אויס אויף די אידישע מאַסן אין אײער לאַנד. אויך האָט ער אונדז דערצײַלט וועגן אײער פאַרמעגן—וועגן אײערע שולן, וועגן אײער פאַרלאַג, וועגן די פײַנע כאָרן און אַרקעסטערס, וועלכע איר האָט אויפגעבויט. עס האָט אונדז זײער געפרײט צו הערן וועגן אײער וואַזקס.

איך וויל אײַך בלויז זאָגן, אַז מיר זײַנען אַ גוטע קאָפּיע פון אײער אָרדן. איר קענט בײַ אונדז געפינען כמעט אַלץ, וואָס איר פאַרמאָגט אין אײער אָרדן—בלויז אויף אַ קלענערן מאַסשטאַב. מיר פאַרמאָגן ברענטשעס, שולן קעמפּס פאַר דערוואַקסענע און קינדער, כאָרן, אַרקעסטערס, אַ אַז.וו. אונדזער גאַנצע קולטור־ און געזעלשאַפטלעכע ארבעט איז זײער ענלעך אויף אײערע. אַפילו דאָס אינערלעכע לעבן פון אונדזער אָרגאַניזאַציע פאַרמאָגט די זעלבע גוטע און שלעכטע שטריכן. אונדזערע אָרגאַניזאַציעס ווערן פאַררעכנט, ניט נאָר פון אונדז, נאָר פון אַלע אידן, ווי די וויכטיקסטע אידישע אָרגאַניזאַציעס. מען קוקט אויף אונדז ווי אויף אַ באַוועגונג, צו וועמעס וואָרט עס הערן זיך צו מוזיקנטער אידן.

אין איצטיקן מאָמענט ארבעטן מיר ערנסט און מיט אונדזער גאַנצער ענערגיע פאַר די מלחמה־אָנשטרענגונגען, צו העלפן געווינען די מלחמה.

פאַרשטײט זיך, אַז מיר פאַרמאָגן אויך שאָטנדיקע זײטן. מיר פאַרמאָגן אַזעלכע זאַכן, אָן וועלכע מיר וואָלטן זיכער זיך געקאָנט גאַנץ גוט באַגײן. מיר פאַרמאָגן אַ היבשע כאַפּטע רעאַקציאָנערן, פאַשיסטן און אַנטיסעמיטן. ספּעציעל איז מיט זײ געבענטשט די פּראָווינץ קוויבעק. דאָס זײַנען עלעמענטן, וואָס פירן אָן ארבעט—שפּרײטן האַס, אידן־האַס, דעפּיטיזם, אומגלויבן אין די פאַראײנקטע פעלקער און די צילן פאַר וועלכע מיר קעמפן. אויך מיר, אידן, זײַנען געבענטשט מיט אַ כאַפּטע שוואַרץ־מאַה'ניקעס, „רעד־בײטערס", מאַוועטן־האַסער, שטערער און ברעכער פון אידישער אײַניקײט.

אָבער ניט קוקנדיק אויף אַלע שטערונגען, גײען מיר אָן מיט אונדזער ארבעט, מיט דער ארבעט פון פאַראײנקן די אידן, כדי צוזאַמען בעסער ארבעטן פאַר געווינען די מלחמה און דעם שלום, וואָס וועט קומען; כדי צוזאַמען בעסער קאָנען העלפן די מיליאָן אידן, וועלכע זײַנען רוזאַינירט געוואָרן דורך דער מלחמה און קוקן ארויס אויף אונדזער הילף.

מיר, אין קאַנאַדע, האָבן שוין עטלעכע מאָל צוזאַמענגעבראַכט אָרגאַניזאַציעס פון פאַרשײדענע ריכטונגען, געאַרבעט האַרמאָניש און דערגרײכט וואונדערבאַרע רעזולטאַטן. גאָר לעצטנס האָבן די אידן אין מאָנטרעאָל און טאָראָנטאָ געשאַפן פאַראײנקטע קערפּערשאַפטן, צו העלפן די אידישע פּליטים פון די נאַצי־אָקופּירטע לענדער. אין די הילפס־קאָמיטעטן זײַנען פאַרטראָטן אַלע ריכטונגען, מיטן אויסנאַם פון ארבעטער רינג און אַ פּאָר יוניאָנס. אַפילו די פּועלי־ציוניסטן און דער נאַציאָנאַלער ארבעטער פאַרבאַנד זײַנען אין דעם קאָמיטעט און ארבעטן האַרמאָניש מיט אונדז און מיט די אַנדערע אָרגאַניזאַציעס.

צום שלום, וויל איך באַדאַנקען די אידישע סעקציע פון אָרדן, איר נאַציאָנאַלע עקזעקוטיווע, און ספּעציעל די ליבע חברים זאַלצמאַן און סאַנדלער, פאַר דער אײַנלאַדונג צו דער קאָנווענשאָן פון אײער אָרדן. איך וויל פאַרזיכערן, אַז מיר זײַנען שטענדיק צופרידן צו האָבן אײערע פאַרשטײער אויף אונדזערע קאָנפערענצן און יום־טובים. דערלויבט מיר אײַך צו ווינטשן דערפאָלג

אין אייער ארבעט, און לאמיר צוזאמען מיט אלע פריי־הייט־ליבנדע פעלקער ארבעטן, קעמפן און גייען פאראויס צום ענדגילטיקן זיג, צום טאג פון פולשטענדיקן נצחון. לאמיר צוזאמען ארבעטן און קעמפן פאר א דויערהאפטן שלום און פאר א בעסערע און שענערע וועלט, א וועלט פון פריי־הייט, עקאנאמישער זיכערקייט און גליק פאר אונדזער פאלק, פאר אונדזערע לענדער און פאר דער גאנצער מענטשהייט."

דער פארזיצער האט פארגעשטעלט א. גראספעלדן, סעקרעטאר פון מאנהעטן־דיסטריקט אין ניו יארק, וועלכער גיט אפ א באריכט פון זיין דיסטריקט, נאך דעם ווי ער האט, אלס ארייפיר, געגעבן א באגייסטערטע אפשאצונג וועגן דער גרויסער פאלקס־פייערונג, וואס איז געכטן (דעם 4טן יולי) דורכגעפירט געווארן אין מעדיסאן מקווער גארדן לכבוד דער קאנווענשאן. דער באריכט:

„חברים דעלעגאטן!

„מיר אלע זיינען עדות, אז אונדזערע קאנווענשאנס צייגען זיך אויס מיט דעם, וואס מיר רוקן „ארויס אזעלכע פראבלעמען, וועלכע זיינען נוגע, ניט בלויז אונדזער אייגענער ארגאניזאציע, נאר אויך די לעבנס־אינטערעסן פון דער גאנצער אמעריקאנער באפעלקערונג; און ספעציעל די אינטערעסן פון די אידישע מאסן דא אין לאנד און איבער דער וועלט. ביי יעדן קער פון דער געשיכטע אויף דער אינטערנאציאנאלער ארענע, האבן מיר צוגעפאסט אונדזערע צילן, אויפגאבן און פראגראם, כדי צו מאכן דעם גרעסטן ביטראג למובת דעם פאלק.

אויב דאס איז געווען אזוי ביז היינט, איז אבער נאך קיין מאל פריער אין דער גאנצער גלארר־יכער געשיכטע פון אונדזער ארדן ניט געלעגן אויף אונדז אזא גרויסע פאראנטהארטלעכקייט צו די אידישע מאסן דא און איבער דער וועלט, ווי היינט־צו־טאג. נאך קיין מאל פריער האט דער היסטארישער גורל ניט אנגעצייכנט פאר אונדז אזא היכטיקע ראלע, וואס מיר מוזן שפילן אין דעם גיגאנטישן פארמעסט צווישן באַרבאַריזם און מענטשלעכער ציוויליזאציע. נאך קיין מאל פריער האט אונדזער פירערשאפט פון ארדן ניט באדארפט אזוי שטארק אלארמירן אונדזער גאנצן אקטיוו וועגן די באלדיקע אויפגאבן און פראבלעמען, וואס מיר דארפן העלפן לייזן, און לייזן זיי דורך דעם גרעסטן ביטראג, וואס מיר דארפן נאך מאכן.

יעדער איינער פון אונדז, וואס איז נעכטן געווען אין מעדיסאן סקווער גארדן האט געפילט, אז די טעג, וואכן, חדשים, יארן פון שווערער ארבעט פארן ארדן איז געווען א פריידיק־גליקלעכע צייט. מיר האבן פארגעסן בשעת דעם גרויסן יום־טוב די שווערע מיזאמע, זעלבסט־אפפערנדיקע צייט, וואס מיר האבן אויעקגעגעבן, כדי צו דערמעגלעכן דעם היינטיקן היסטארישן צוזאמענקונפט. עפעס, דוכט זיך, האט מעדיסאן סקווער גארדן צוגענומען דעם זייטיקן שמייכל ביי די צווישן אונדז וועלכע האבן זיך ניט געגלויבט אין דער מעגלעכקייט, אז מיר קענען זיך ארויסריסן פון די „פינסטרם" אין וועלכע די שוניים פון דעם אידישן פאלק האבן געזוכט אונדז איינצוקלאמערן. „א, מיר האבן זיך געפונען אין א גליקלעכערע פאזיציע, מיר האבן געהאט וויזיע, פארשטעלונגס־קראפט, געזונטע פארשטענדיקונג און קלארע אפשאצונג וועגן דער וועלט פון נעכטן און מיר קענען אויך דערזען די וועלט פון חארגן. מיר זיינען געווען און זיינען אויך איצט אנטיילנעמער, אקטיווע מיטקעמפער קעגן פאשיזם אין אלע זיינע פארמען. דעריבער קאנען מיר אויך מאכן גרעסערע ביטראגן צום זיג איבערן פאשיזם.

און פריידיק, צופרידן קאן איך שטיין דא היינט און ריידן צו אייך אין נאמען פון מיינע מיטארבעטער אין דעם מאנהעטן דיסטריקט, אין נאמען פון דעם אקטיוו אין די ברענטשעס, וואס האבן געהאלפן שרייבן די קאפיטלעך אין דעם באריכט פון אונדזער נאציאנאלן סעקרעטאר. דער סך הכל פון דערגרייכונגען, וואס זיינען פארקערפערט אין דעם באריכט, קומט פון ניו יארק און לאס אנדזשעלעס, פון שיקאגא און באסטאן, פון דער לענג און ברייט פון אונדזער לאנד. איז גוט, וואס מיין דיסטריקט קאן אויף א באשיידענעם אופן אויך דערגאנצן דעם הויפט־באריכט מיט אייניקע צוגאבן.

מלחמה־ארבעט: איז עס א צופיל, וואס דער „טרעזשורי־דעפארטמענט" האט באשטימט דם מעקרעטאר פון דיסטריקט אלס דיסטריקט־טשערמאן פאר דער 4טער מלחמה־הלואה? ניין. א מימן, זיי האבן אנערקענט דעם ארדן אלס אן עפעקטיוון כח צווישן די מאסן אין געגנט. און זיי האבן זיך ניט געגארט—360 מיליאנען דאלאר געשאפן און לויב־בריוו באקומען פון דעם „טרעזשורי־דעפארטמענט". אזוי אויך אין דער 5טער מלחמה־הלואה. ווידער א מאל מיך באשטימט אלס דיסטריקט טשערמאן, און מיר האבן שוין ביז איצט געשאפן נאענט צו 300 מיליאנען דאלאר. אזוי אויך אין דעם ביטראג צום רויטן קרייץ. הונדערטער פאינטס בלום האבן אונדזערע מיטגלידער

געגעבן. אינעם געגנט ווערט דער אָרדן אנערקענט אין דעם אָפּיס פון ציווילער פאַרטיידיקונג ווי א לעבעדיקע, וואכזאמע אָרגאַניזאַציע.

מלחמה־רעליף: מיר האָבן געשאפן אריבער 50 מוזיזנט דאלאר אין דער מאנקען־קאמפּאַניע. געשאפן געלט פאר דעם „יוניטעד דזשואיש וואר עפּאַרט" און באקומען דאנק־בריוו פאר אונדזער ערנסטער און אויפריכטיקער מיטארבעט. מיר האָבן אויפגעזאמלט אינדליקער טאָן קליידער פאר דער קאמפּאַניע פון דעם „ראשען וואר רעליף".

דער אָרדן אין דעם מאנהעטן דיסטריקט איז געווען א לעבעדיקער און ווירקנדיקער כח אין שאפן איניקייט, אין פארשטארקן די מלחמה־מעמיקייטן פון די לאנדסמאנשאפטן, אין אנטייל אין דעם פארבאנד פון דער פוילישער אידישער פעדעראציע און האט אסך ביגעטראָגן אויף פאר־שיידענע געביטן פון געזעלשאפטלעכער ארבעט בכלל און קולטור־מעמיקייט.

מיר זיינען זיכער, אז דער מאנהעטן־דיסטריקט וועט אויך אין דער צוקונפט פארנעמען זיין חשובן פלאץ און אויפירן אלע אויפגאבן, וואס די קאָנווענשאָן וועט אָנצייכענען און וואס די צייט וועט ארויפרופן."

אסתר פויעראָוו, קאָ־פּאַרזיצער, האט דאן איינגעלאדן די מיטגלידער פון דער נאציאָנאלער קאָמיטעט פון דער עמא לאזארוס פרויען־קאָמיטעט ארויפצוקומען אויף דער פלאטפאָרמע, און האט גלייכצייטיק פאָרגעשטעלט די נאציאָנאלע פרעזידענטין פון דער עמא לאזארוס דיוויזיע, דזשון גאָרדאָן, אָפּצוגעבן א באריכט פאר דער דיוויזיע. דעם פולן טעקסט פון דזשון גאָרדאָנס באריכט (אין ענגליש) וועט איר געפינען אויף זייט 108, ווי אויך די רעזאָלוציעס, וואס זיינען פאָרגעשלאָגן געווארן אין מארבינדונג מיט דעם באריכט. דער באריכט און די רעזאָלוציעס וועגן דער ווייטערדיקער ארבעט פון די פרויען־קלובן איז איינשטימיק אָנגענומען געווארן.

דאָרע ריטש, די נאציאָנאלע סעקרעטארשע פון דער עמא לאזארוס דיוויזיע, איז דאן פאָר־געשטעלט געווארן און האט געהאלטן די פאָלגנדע רעדע:

„ברודער טשערמאן, ברידער און שוועסטער דעלעגאטן צו דער 6טער נאציאָנאלער קאָנווענשאָן!

עס איז פאר מיר א גרויסע פרייד צו באגריסן אייך אין נאָמען פון דער עמא לאזארוס פרויען־דיוויזיע פון אונדזער אידישן אָרדן. אט־דער נאָבעלער, הערלעכער נאָמען פון אונדזער פרויען־דיוויזיע איז אָנגענומען געווארן פון אונדזערע פרויען־קלובן צוזאמען מיט א באַ־שטימטער פּראָגראם מיט מיר חדשים צוריק. מיר ווילן ביי דער געלעגנהייט אויפדריקן א הארציקן דאנק צו דער גאנצער נאציאָנאלער עקזעקוטיווע און ספּעציעל צו אונדזער באליבטן גענעראל־סעקרעטאר, ראובן זאלצמאן, פאר דער הילף, וואס זיי האָבן ארויסגעוויזן אין דער גרינדונג פון דער פרויען־דיוויזיע.

חבר זאלצמאן, נים קוקנדיק אויף זיין אויסערגעוויינלעכער פארנומענקייט האט אָפּגעשפּאָרט פון באגרעניצטער צייט צו אָפּהאלטן מיט אונדז בארעטונגען, צו באטראכטן פלענער, ווי אזוי אויפצוהויבן די חשיבות פון דער פרויען־ארבעט; ווי אזוי צו מאביליזירן מיט א פאסנדן נאָמען און א געהעריקער פּראָגראַר די פרויען־קלובן. מיר דריקן אויס אונדזער אנערקענונג דורך א פייערלעכן צוזאָג, צו ארבעטן אומדערמידלעך צו בויען אונדזער דיוויזיע, אז זי זאל פארדינען דעם שטאלצן נאָמען פון עמא לאזארוס. מיר זאָגן צו איינצושפּאנען אונדזער גאנצע ענערגיע און דורכפירן ערנהאפט די בזלדיקע וויכטיקע אויפגאבן, איינפלוסן וואס מער אידישע פרויען צו נידערשטימען די רעאקציאָנערן אין קאָנגרעס און סענאט און פאר דער ווידער־דערוויילונג פון אונדזער פרעזידענט רוזוועלט, צו פארזיכערן דעם זיג איבערן שונא און איינ־שטעלן א דויערהאפטן פרידן. מיר זאָגן צו נאָכצופאלגן די רייכע טרידיציעס פון אונדזער אָרדן און ווערן א לעבעדיקער איינטרומענט פאר איינקייט־אקציעס מיט אנדערע אידישאמעריקאנער פרויען־אָרגאַניזאַציעס, לטובת דעם אידישן פאלק.

מיר ווילן אבער היינט נים נאר צוזאָגן, נאר אויך געבן א דאנק, דורך א באשיידענער מתנה—א מתנה, וואס דריקט אויס דעם מיבאל פון אונדזער פרויען־דיוויזיע—און דאס איז א באלד פון א קעמפערין פאר די פארוואגלטע, פאָגראָמירטע אידישע מאסן צו אן אומדערמידלעכן קעמפער פאר אידישער איינקייט, צו א געטרייען און איבערגעגעבענעם בויער פון דער אידישער קולטור, צו דעם גרינדער און בויער פון אונדזער אָרדן, צו דעם וויכטיקן אידישן געזעלשאפט־לעכן מוער—א בילד פון עמא לאזארוס צו אונדזער הארציקן חבר, דעם גענעראל־סעקרעטאר פון דער אידישן אָרדן, חבר ראובן זאלצמאן. זייט הארציק געגריסט!"

עס ווערט פאַרגעזעצט די דיסקוסיע וועגן דזשאַרדזש סטאַרס באַריכט פון דעם פאַנעל פון די ענגליש־ריידנדיקע און די רעזאָלוציעס, וואָס ער האָט פאַרגעשלאָגן. אסתר פויעראָוו שמעלט פאַר שאַרלאָט מעלאַמעד (בראַנקס), וועלכע דריקט אויס פאָלגנדע געדאַנקען:

אויב עמיצער האָט געצווייפלט צי די פאַליסי פון אָרדן וועגן פאַרטיפערן און פאַרשטאַרקן די אַרבעט פון די נאַציאָנאַלע גרופּן און פון בויען דעם אָרדן צווישן אַמעריקאַנער־געבוירענע איז ריכטיק, איז דער בעסטער ענטפער חיינט, ווען מיר קומען צו דער קאָנווענשאָן מיט אַ גרויסער צאָל דעלעגאַטן פון די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס און מיט אַ גרויסער צאָל מיטגלידער און היבשע דערגרייכונגען.

די פראַגע איז געווען ווי אַזוי צו באַווירקן די ענגליש־ריידנדיקע, אַז זיי זאָלן ווערן אַן אַקטיווער טייל פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע, זיי אַריינציען אין דעם לעבן פון דער סעקציע. ווייל אָן דעם וואָלטן זיי ניט געקאָנט מאַכן דעם געהעריקן ביטראָג אין די געגנטן.

אין דער פראַגע פון שפּראַך דאַרף מען, פון איין זייט, אין זינען האָבן, אַז אַסך פון די ענגליש־ריידנדיקע פאַרשטייען ניט קיין אידיש, אָבער אַלע פאַרשטייען ענגליש. די ענגליש־ריידנדיקע דאַרפן אָבער גלייכצייטיק פאַרשטיין, אַז דער אָרדן האָט פונקציאָנירט אויף אַ געוויסן אופן פאַר 14 יאָר און קאָן ניט גלייך אָננעמען נייע מעטאָדן. אויך ליגט דער כח פון אונדזער אָרדן אין דעם, וואָס ער איז די אָרגאַניזאַציע, וואָס ברענגט אידיש און אידישע קולטור צו די ברייטע מאַסן, אין דעם באַשטייען די גרויסע פאַרדינסטן פון יונדזער אָרדן און דער ספּעציעלער „אפּיל", וואָס ער האָט פאַר די מאַסן. דאַרפן די ענגליש־ריידנדיקע העלפן אויסגלייכן דעם ענין און זיין געדולדיק און ניט אַוועקלויפן צו שנעל פאַראויס.

אונדזער אַרבעט אין די געגנטן איז געווען דערפאָלגרייך, ווייל די ענגליש־ריידנדיקע האָבן ניט די פאַראורטיילן און די סעקטאַנטישקייט פון אַסך אידיש־ריידנדיקע מוזער. מיר האָבן אויך אין די ענגלישע ברענטשעס מיטגלידער, וועלכע באַלאַנגען צו שולן, געגנט־צענטערן, א.אז.וו. מיר האָבן אַן אוצר פון טריד־יוניאָן פירער און געזעלשאַפטלעכע מוזער, וועלכע באַלאַנגען צו די ברענטשעס, אָבער זיינען נאָך ניט אַריינגעצויגן אין דער אַרבעט. זיי מאַכן נאָך ניט דעם אָרדן פאַר דער אָרגאַניזאַציע, אין וועלכער זיי זאָלן מאַכן אַ גרויסן ביטראָג.

אויב מיר זאָלן פאַרבינדן די טראַדיציעס און די דערפאַרונגען פון דעם אידישן טייל פון אונדזער אָרדן מיט די פּאָטענציעלע מעגלעכקייטן אין די ענגלישע ברענטשעס, וועלן מיר צוזאַמען בויען אַ גרויסע, מעכטיקע אָרגאַניזאַציע. דער דערפאָלג פון דער מיטגלידער־קאַמפּאַניע אין די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס באַווייזט דעם גרויסן כח, וואָס זיי שטעלן מיט זיך פאַר.

דער פאָרזיצער שטעלט פאַר מאַקס שטיינבערגן, וועלכער שלאָגט פאַר פאָלגנדיקע רעזאָלוציעס, וועלכע ווערן נאָך דעם איינשטימיק אָנגענומען.

רעזאָלוציעס

רעזאָלוציעס געגן נעגער־דיסקרימינאַציעס

1. אָפּשאַפן דעם „פאָל־מעקס"

די 6טע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע פון דעם אָרדן פאַרדאַמט די אָנ־ווענדונג פון דעם „פאָל־מעקס" (קאָפּ־שטייער) אלס אַ באַדינג פאַר דעם רעכט צו שטימען, וואָס ווערט אָנגעווענדט קעגן מיליאָן פון דער באַפעלקערונג און באַרויבט ארום 10 מיליאָן בירגער—ווייסע, אָבער הויפּטזעכלעך נעגערס אין דער סאוט—פון דער מעגלעכקייט זיך צו באַנוצן מיט זייערע פונדאַמענטאַלע רעכט אלס בירגער פון אונדזער לאַנד.

די קאָנווענשאָן דריקט אויס איר אַנטשלאָסנקייט אָנצוואַווענדן אלע מיטלען און מאַכן אלע אָנ־שטרענגונגען פאַר דעם, אַז עס זאָל דורכגעפירט ווערן אַ געזעץ אין קאָנגרעס, וואָס זאָל אָפּווישן אַט־דעם שאַנד־פלעק פון דעם פנים פון דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע.

עס ווערט אויך באַשלאָסן, אַז אונדזערע ברעטמעס זאָלן אויסאַיבן אַ דרוק אויף די קאָנגרעס־ליט פון זייערע געגנטן, אַז זיי זאָלן קעמפן און שטימען אין קאָנגרעס פאַר דער אָפּשאַפונג פון דעם „פאָל־מעקס".

2. קעגן נעגער דיסקרימינאַציעס אין די אינדוסטריעס

אונדזער קאָנווענשאָן זאָגט זיך אַרויס פאַר שטיצן אין דער פולמעכטיקער מאַס די „פעיר עמפּלאָי־מענט פּרעקטיסעס קאָמיטע", וואָס פּרעזידענט רוזוועלט האָט געשאַפן. באַזונדער שטיצן מיר די פונקציעס פון דער דאָזיקער קאָמיטע, וועלכע באַצוועקן אָפּצושאַפן דיסקרימינאַציעס קעגן אידן, קעגן נעגערס, קעגן מעקסיקאַנער און פאָרטאָ־ריקאַנער אין די מלחמה־אינדוסטריעס.

די קאָנווענשאָן זאָגט זיך אַרויס פאַר דעם, אַז די קאָמיטיע זאָל פאַרבלייבן אַ שטענדיקע, פונקציאָנירנדיקע רעגירונג־קערפּערשאַפט און זאָל אויסברייטערן אירע פונקציעס אויך אויף אלע אַנדערע אינדוסטריעס.

רעזאָלוציע וועגן ישוב אין פאַלעסטינע

דער אידישער ישוב אין פאַלעסטינע דאַרף זיין די זאָרג פון אלע אידן. דער גורל פון דעם ישוב און זיין צוקונפט איז ענג פאַרבונדן מיט גורל פון דעם גאַנצן אידישן פאָלק.

די קאָנווענשאָן פון אידישן פּראָטעסטאַנטישן פאָלקס־אָרדן דריקט אויס איר האָפנונג, אַז עס וועט און מוז געפונען ווערן אַ וועג און פּראָגראַם בנוגע פאַלעסטינע, אויף וועלכע אלע אידן פון אלע ריכטונגען זאָלן קענען איינגיין. די קאָנווענשאָן פּראָטעסטירט מיט אלע אידן קעגן „ווייסן פּאַפּיר"; און איז פאַר דעם, אַז דער ישוב זאָל זיך קאָנען אַנטוויקלען אומגעשטערט, ווי אַ פרייע אידישע נאַציאָנאַלע געמיינדע מיט דער מיטאַרבעטונג מיט די אַראַבישע פעלקער.

וועגן „האיאַם"

די היינטיקע אידישע קאָנווענשאָן פון דעם אָרדן אַנערקענט די וויכטיקע הילפס־אַרבעט פון דעם „האיאַם" („היברו אימיגרענט עיד סאָסייעטי") פאַר וואַנדערנדיקע אידן אין די צענדליקער יאָר פון איר עקזיסטענץ.

די „האיאַם" שטייט שטענדיק גרייט צו העלפן מיט ראַט און טאַט אידישע וואַגלער און זוכט מיט אלע מיטלען אָפּצוראַטן די שטרויכלונגען, וואָס ליגן אָפט אויפן וועג פון דעם וואַנדערער.

פון אַטעציעלער באַדייטונג איז די הומאַניטאַרע הילף, וואָס די אָפּטיילונגען און פאַרשטייער פון „האיאַם" גיבן צו אידישע קרבנות פון דעם נאַציזם און אַנדערע רדיפות אין פאַרשיידענע טיילן פון דער וועלט, און אויך צו מענטשן פון אַנדערע פעלקער, וועלכע וואַנדן זיך נאָך הילף—צו העלפן זיי זיך דערלאָגן צו אַ מקום מנוחה.

די „האיאס" פארדינט ווירקלעך די שטיצט פון אלע רעכטדענקנדיקע מענטשן. די היינטיקע קאָנווענשאָן רופט די ברענטשעס איבערן לאנד זיך וואָרים אָפּרופן אויף יעדער וועגדונג פון דער דאָזיקער נאָבעלער אינסטיטוציע.

רעזאָלוציע וועגן „איקאָר" און בירא־בידזשאן

די 6טע נאציאָנאלע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אמעריקאנער מעקציע, א.א.אָ., באגריסט דעם „איקאָר" צו זיין 20־יאָריקן יובילי־יאָר.

אין משך פון די 20 יאָר האט דער „איקאָר" געמאכט א זייער וויכטיקן ביטראָג צום געזעל־שאפטלעכן לעבן פון די אידן דאָ אין לאנד בכלל, און ספּעציעל מיט דעם וואָס ער האט געבראכט אמתע אינפאָרמאציע און אויפקלערונג וועגן דעם צווייטן גרויסן אידישן קיבוץ אין דער וועלט, די אידן אין סאָוועטן־פארבאנד.

איצט, אין די יאָרן פון מלחמה, האט דער „איקאָר" געמאכט א וויכטיקן ביטראָג מיט זיין הילף פאר דער פארטיידיקונג פון אונדזער לאנד, פאר שאפן איניקייט צווישן די אידן ביי אונדז אין לאנד, פאר שטיצן די פאליסים פון אונדזער פרעזידענט פרענקלין ד. רוזוועלט און פאר נאָענטער פריינטשאפט מיט די אידן אין סאָוועטן־פארבאנד, פאלעסטינע און אין אנדערע טיילן פון דער וועלט.

דער „איקאָר" האט זיך אויסגעצייכנט מיט זיין ביטראָג צו דער אָרגאניזירונג פון דעם אידישן קאָנסיל פאר „ראשען וואָר רעליף" און מיט זיינע גרויסע ביישטייערונגען פאר הילף צו דער רוסישער ארמי און „געליטענע פון דעם נאציזם.

אין די לעצטע חדשים האָבן צו אונדז דערגרייכט זייער דערפרייענדיקע נייעס וועגן דעם קאָלאָ־סאלן וואוקס פון בירא־בידזשאן און וועגן זייער ריזיקן ביטראָג צו דער מלחמה קעגן דעם פאשיזם היינטיקס יאָר ווערט געפייערט אין סאָוועטן־פארבאנד און איבער דער וועלט דער 10־יאָריקער יובילי פון בירא־בידזשאן אלס אידישע אויטאָנאָמע מעריטאָריע. בירא־בידזשאן איז שוין היינט־צו־טאָג א וויכטיקער טייל אין דער פיל־פעלקערליכער משפחה פון דעם מעכטיקן סאָוועטן־פארבאנד. עס שטייען אָבער איצט פאר בירא־בידזשאן נאָך גרעסערע פערספּעקטיוון און אויפגאבן אויפן געביט פון העלפן אין דעם אויפבוי און רעהאביליטאציע פון מאסן אידישע פליכטלינגען וועלכע גע־פינען זיך אין סאָוועטן־פארבאנד. עס ווערן שוין געמאכט צוגרייטונגען צו באזעצן טויזנטער אידישע קינדער יתומים פון די געליטענע אין דער מלחמה אין בירא־בידזשאן.

דער „איקאָר" האט באשלאָסן צו נעמען אויף זיך, אלס אן אָנהויב צו באזעצן טויזנט קינדער יתומים אין בירא־בידזשאן. די זעקסטע נאציאָנאלע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אמעריקאנער מעקציע רופט אלע אונדזערע מיטגלידער, ברענטשעס, שטאָט־ און דיסטריקט־קאָמיטעטן צו קאָאָפּערירן מיט דעם „איקאָר" אויף יעדן געביט, זיך באטייליקן אין די פייערונגען פון 10 יאָר בירא־בידזשאן און 20 יאָר „איקאָר".

דער „איקאָר" חודש־זשורנאל „נילעבן" איז א וויכטיקע, געזעלשאפטלעכע צייטשריפט, וועלכע מיר רעקאָמענדירן צו אונדזערע מיטגלידער צו לייענען און זיך אבאָנירן.

רעזאָלוציע צו העלפן די אקציעס פון קאָמיטעט פון אידישע שרייבער, קינסטלער און וויסנשאפטלער אין אמעריקע

די זעקסטע קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אמעריקאנער מעקציע פון אינטערנאציאָנאלן ארבעטער אָרדן (איצט: אידישער פראטערנאלער פאָלקס־אָרדן), באשליסט פייערלעך צו שטיצן דעם קאָמיטעט פון אידישע שרייבער, קינסטלער און וויסנשאפטלער אין אלע זיינע אקציעס צו העלפן אויסשמידן די איניקייט־ריגע פון גאנצן אידישן פאָלק.

דער קאָמיטעט פון אידישע שרייבער איז געווען די ערשטע אידישע אָרגאניזאציע, וואָס האט מיט דריי יאָר צוריק אָרגאניזירט דעם ענטפער אויפן רוף פון די סאָוועטישע אידן, וואָס איז אונטערגעשריבן געווארן פון איבער 200 פּראָמינענטע אידישע פערזענלעכקייטן אין אמעריקע. דער שרייבער־קאָמיטעט האט פארלייגט א בריק צווישן די אידן אין אמעריקע און די אידן אין סאָוועטן־

פארבאנד, האט אראפגעבראכט די צוויי חשובע פארשטייער פון סאוועטישן אידנטום, פראפעסאר מיכאעל
און דעם אידישן דיכטער, איציק פעפער, און האט פאר זיי דורכגעפירט א פאלקס קבלת־פנים אין
פאלא־גראונדס, וואס איז געווען די גרעסטע אידישע פארזאמלונג אין דער געשיכטע פון ניו יארק.
דער שרייבער־קאמיטעט איז א זייער ווכטיקער איניקייט־אינסטרומענט, וואס איז געשאפן געווארן
אין דעם אידישן לעבן. דער שרייבער־קאמיטעט האט אויפגעטאן גרויסע, היסטארישע ארבעט. ער
האט אונטערגענומען דעם קאלאסאלן פראיעקט פון שאפן דעם „שווארץ־בוך", וואס וועט ארויסגעגעבן
ווערן צוזאמען מיט די גרעסטע אידישע קבוצים פון דער וועלט—פון דעם אנטי־פאשיסטישן קאמיטעט
אין מאסקווע, פון דעם אידישן וועלט־קאנגרעס, פון דעם אידישן שרייבער־קאמיטעט און פון דעם
וועד־הלאומי אין ארץ ישראל. דער דאזיקער שווארצער בוך וועט פארצייכענען די גרעסטע טראגעדיע
פון די אידן און אונדזער באשולדיקונגס־אקט וועט פארגעבראכט ווערן פאר די פאראייניקטע פעל־
קער, ווען דער יום־הדין אויף היטלער־דייטשלאנד און אויף אירע פאשיסטישע אונטערהעלפער
וועט קומען.

דער שרייבער־קאמיטעט האט אויך צוויי ווכטיקע אינסטיטוציעס צו באפעסטיקן די אייניקייט
אין דעם אידישן לעבן: דעם אידישן חודש־זשורנאל „אייניקייט" און דעם ענגלישן חודש־זשורנאל
„ניו קארענטס".

די 6טע קאנווענשאן פון דער אידיש־אמעריקאנער סעקציע פון אינטערנאציאנאלן ארבעטער
ארדן באשלוסן דערפאר צו העלפן מיט אלע כחות דעם אידישן שרייבער־קאמיטעט אין אלע זיינע
אקציעס און זיך אנשטרענגען, אז די צוויי אויסגאבעס פון דעם קאמיטעט זאלן פארשפרייט ווערן
צווישן די ברייטסטע אידישע פאלקס־מאסן אין אמעריקע.

ס. אייזנשטארק, פון סאן פראנציסקא, באטייליקט זיך אין דער דיסקוסיע און גיט גלייב־צייטיק אפ א באריכט פון דעם אָרדן אין צפון־קאליפאָרניע:

איך ברענג אייך א באגריטונג פון דעם אָרדן־ברענטש 119 און אויך פון דעם צפון־קאליפאָרניע דיסטריקט, וואס שליסט איין סאן פראנציסקא, אוקלאנד און פעטאלומע. די אידישע באפעלקערונג אין סאן פראנציסקא באשטייט פון ארום 60 אָדער 70 טויזנט אידן. מען דארף צוגעבן, אז דער אָרדן אין אונדזער געגנט האט נאָך ניט דעם איינפלוס צווישן דער אידישער באפעלקערונג, וואס ער וואלט באדארפט האבן, ווי דאס איז דער פאל מיט אונדזער שוועסטער־שטאט, לאס אנדזשעלעס. אייניקע פון די אורזאכן זיינען פון ווינדערוויכטיקן בארא־קטער, אבער אנדערע וועלן מיר קענען באזייטיקן, אויב מיר זאלן קריגן מער קאאָפּעראציע פון דעם נאציאָנאלן אפיס, מיט אָנווייזונגען און דירעקטיוון.

אין די דריי אויבנדערמאָנטע שטעט האבן מיר דריי אידישע ברענטשעס, וועלכע האבן צו־זאמען א מיטגלידערשאפט פון ארום 140. אין סאן פראנציסקא האבן מיר בלויז 65 מיטגלידער — און אזא גרויסע אידישע באפעלקערונג. פונדעסוועגן האבן מיר, אט־די קליינע גרופּע, אנגע־פירט וויכטיקע טעטיקייטן. מיר זיינען אנגעשלאָסן אן דעם אידישן קאָמיטעט ביי אונדז אין שטאט. וואלט די באזובערשאפט פון אונדזערע ברענטש־מיטינגען געווען א גרעסערע, וואלטן מיר זיכער געקאָנט אסך מער אויפטאָן. מיר האבן א קליינעם אקטיוו. דאָך האבן מיר געזאמלט מויזנט דאלאר פאר דער מאנקען־קאמפּאניע; זיך באטייליקט אין קאמיטעט פארן קבלת־פּנים פון דער סאוועטישער אידישער דעלעגאציע, מיכאָעלס און פעפער, צו וועלכן 10 טויזנט אידן זיינען געקומען; זיך באטייליקט אין דער קאמפּאניע פאר דער „מאָרגן פרייהייט", געשיקט קריסטמעס־פעקלעך צו מיטגלידער און קינדער פון מיטגלידער, וועלכע זיינען אין דער ארמי".

מיר ליידן פון דעם, וואס מיר האבן ניט קיין צענטער — עס פעלט אונדז אן אייגענע, שטענדיקע היים. מיר האבן פארקויפט אין איין אוונט פאר 35 טויזנט דאלאר מלחמה־באָנדס צווישן די מיטגלידער פון ברענטש 119.

אויף דעם געביט פון קולטור־ארבעט האבן מיר ניט מיט וואס זיך צו באריטען. א צענטער וואלט געראטעוועט אט־די לאגע. אָן א צענטער זיינען די עמלעכע אקטיוויטעטן צעזייט און צעשפרייט אויף פארשידענע געביטן — „איקוף", אידישער קאמיטעט, אידישער פאלקס־כאָר.

א דאנק דעם באזוך פון א. מייטודעס לעצטנס ביי אונדז, איז דאָ אָרגאניזירט געווארן אן ענגליש־ריידנדיקער אידישער אָרדן־ברענטש, וואס פארמאָגט איצט 22 מיטגלידער און האט גוטע אויסזיכטן צו וואקסן. לאס אנדזשעלעס פארנאכלעסיקט אונדז אפט און גיט ניט די נויטיקע אויפטערקזאמקייט. אויסגעצייכנטע ארבעט טוט דער ברענטש 158 פון פעטאלומע, וועלכער פאר־מאָגט בלויז 47 מיטגלידער. די מיטינגען זיינען גוט־באזוכט און עס ווערט אָנגעפירט קולטורעלע ארבעט. דער ברענטש באטייליקט זיך אויך אין געזעלשאפטלעכע אקציעס.

דזשעני קאפלאן (סט. לואיס): טענהט וועגן דעם, אז מען פארנאכלעסיקט די קלענערע שטעט און דריקט אויס די האפנונג, אז די ניי־אריינגעקומענע נאציאָנאלע דירעקטאָרן־באָרד וועט זען אט־דעם צושטאנד פארבעסערן.

נ.ד. קאָרמאן (פילאדעלפיע): — גיט צו צו דעם באריכט פון פילאדעלפיע:

„אויטהערנדיק חבר זאלצמאנס הויפּט־באריכט, חבר אימשע גאָלדבערגס באריכט וועגן קולטור־ארבעט", און גדליה מאנדלערס אָרגאניזאציע־באריכט, באקומט זיך א קלאָר בילד ניט נאר פון די אויפטואונגען און דערגרייכונגען פון אונדזער אָרדן, נאר די צילן און אויפגאבן פון אונדזער אָרדן, פון דער מיסיע אין דעם אידישן לעבן און אין פאָליטיש־געזעלשאפטלעכן לעבן פון אונדזער לאנד — העלפן געווינען די מלחמה און געווינען דעם פרידן; העלפן דערווייל פרעזידענט רוזוועלטן פאר א 4טן „טערמין איז ביי אונדז די הויפּט־אויפגאבע. ניט נאר „פיונעראל און סעמעטערי בענעפיטן", ניט פראגן, וואס זיינען פארבונדן מיט מויט זיינען ביי „אונדז די הויפּט־אישו, נאר די הויפּט־אישו איז ביי אונדז — לעבן, דער וואוילזיין פון די מאסן און איבערבוי פון א וועלט אן היטלעריזם, אן פאשיזם, אן ראסן־האס, אן אנטי־סעמיטיזם.

מיר, אין פילאדעלפיע, האבן געהאלפן, און אקטיוו געהאלפן, דורכצואוארפן דעם אפיזער און אנטיסעמיט, וויליאם סי. בוליט. מיר האבן געהאלפן און זאגן־צו ווייטער צו העלפן אין

אלע אקציעס צו געווינען די מלחמה. אונדזערע מימגלידער געפינען זיך דאך אויף דער פייער־ליניע אין אסך א גרעסערע צאל, ווי עס איז אין דעם רעקארד פון דער נאציאנאלער עקזעקוטיווע. ערשט לעצטע וואך האבן מיר דערהאלטן א בריוו פון אונדזערן א מימגלידס א זון, וועלכער איז פארוואונדעט געווארן אין שערבורג. מיט וואכן פריער איז א זון פון א מימגליד פארוואונדעט געווארן אין איטאליע. ברענטש 18 האט פארלוירן א מימגליד און א זון פון א מימגליד. יא. מיר האבן ביגעטראגן און וועלן ווייטער בייטראגן אונדזער חלק, סיי אין דעם קאמף פאר אידישער אייניקייט, סיי אין דעם אלגעמיינעם קאמף פאר א שענערער וועלט!

עס איז אמת, אז מיר האבן אסך אויפגעטאן. מיר האבן אבער געהאט אסך דורכריסן און אסך נייט דערמאן. מיר האבן אריינגענומען מימגלידער. מיר זיינען געווארן אין־זאציאנעל זיצן נאך אין אסך ברענטשעס ביי אונדז די זעלביקע מימגלידער אין די עקזעקוטיווע אין משך פון די לעצטע 13 יאר. זיי זיינען גוטע מימגלידער, האבן א גלארריכן רעקארד פון ארבעט, נאר מיר דארפן צוציען די נייע מימגלידער. מיר דארפן נייט מורא האבן, אז זיי ארבעט וועט ליידן. נאר כדי צו פאראינטערעסירן די נייע מימגלידער אין אונדזערע טעטיקייטן, מוז מען זיי ברענגען צו די מיטינגען. און אונדזערע מימגלידער קומען נייט! זיי פארלאזן זיך אויף די מיערע חברים־טוער און אז אויב מען וועט דארפן, וועט מען קומען צו זיי אהיים. פאר ראשען וואר רעליף", פאר דער מארגן פרייהייט", פאר דער קולטור־קאמפאניע און פאר א צאל אנדערע קאמפאניעס גיבן אונדזערע מימגלידער גערן זייערע ביישטייערונגען.

מען מוז אבער דערמאנען, אז אין געוויסע וויכטיקע קאמפאניעס האבן מיר נייט גענוג געטאן. מיר האבן נייט געקלאפט אין די טירן פאר קינדער אין אונדזערע שולן און פאר לייענער פאר דער „מארגן פרייהייט". עס איז אמת, אז עס פעלן אונדז טוער. מיר מוזן מראכטן וועגן נייע קאדרען טוער. לאמיר רעקרוטירן טוער אזוי גוט ווי מיר רעקרוטירן מימגלידער און לאמיר נייט מורא האבן איבערצוגעבן די אמתן די ניי־אריינגעקומענע מימגלידער. ס'איז נוימיק, אז די נאציאנאלע עקזעקוטיווע זאל אונדז מער העלפן אין פרט פון פירערשאפט. עס איז נוימיק, אז עמיצער זאל קומען אויף א וואך אדער מער צו העלפן ארגאניזירן די ארבעט, און נייט בלויז אויף איין אוונט.

חבר איטשע גאלדבערג שטרייכט אונטער אין זיין באריכט אונדזערע קולטורעלע דערגרייכונגען. עס איז אבער זיכער א דורכריס דאס, וואס די נאציאנאלע קולטור־קאמיסיע האט לעצטן יאר קיינעם נייט געשיקט פאר אינטפעקציע אין די שולן. אפשר האבן זיי געשיקט אין אנדערע שטעט—קיין פילאדעלפיע נייט. די נאציאנאלע שול־ און קולטור־קאמיסיע האט נייט אלארמירט די שטאטישע פירערשאפט, ווען א שול האט זיך געשלאסן אין מיטן חזאן. נייט גענוג איז געטאן געווארן צו סטימולירן די קולטור־ארבעט אין אלגעמיין.

וואלט די נאציאנאלע עקזעקוטיווע געשיקט א פארטרעטער קיין פילאדעלפיע אויף א וואך־צוויי אין פארבינדונג מיט דער מימגלידער־קאמפאניע, וואלטן מיר נייט געבליבן הינטערשטעליק אין דער קוואטע, נאר מיר וואלטן זיכער דערגרייכט און אפשר נאך אריבערגעשטיגן.

פילאדעלפיע דארף זיך א נעם טאן צו דער ארבעט פאר די קומענדיקע וואלן. אונדזער גאנצער ארדן דארף זיך שטעלן אין פאדערגרונט צו צעברעכן די רעפובליקאנער מאשין און העלפן, אז פענסילוויניע סטייט זאל העלפן דערווייל פרעזידענט רוזוועלטן פאר א 4טן טערמין. פאר דער ארבעט דארפן מיר האבן די פולע קאאפעראציע און די נוימיקע הילף פון אונדזערע נאציאנאלע פירער. לאמיר האפן, אז מיר וועלן אליין טאן און קריגן די געהעריקע פירערשאפט פון דער נייער פירנדער קערפערשאפט פאר אונדזער ארבעט און די ארבעט וועט זיכער געקרוינט ווערן מיט דערפאלג!"

אין דער פארזעצונג פון די דיסקוסיעס ארום די פראגן, וואס זיינען אנגערירט געווארן אין די פארשיידענע באריכטן, האבן זיך נאך באטייליקט די דעלעגאטן: דזשאן מ'רענקא פון לאס אנדזשעלעס, קופער פון קאנעטיקוט, רובינשטיין פון לאס אנדזשעלעס, ע. זאיציו פון פילאדעלפיע און מאסקאוויטש פון סיראקיוז. די אלע דעלעגאטן האבן צוגעגעבן צו דער דיס־קוסיע און האבן גלייכצייטיק געגעבן א בילד וועגן די מעמיקייטן פון דעם ארדן אין זייערע שטעט.

די פארגעשלאגענע רעקאמענדאציעס פון דעם ענגליש־ריידנדיקן פאנעל ווערן אנגענומען איינשטימיק.

עס ווערט געלייענט א באגריסונג־טעלעגראמע פון דעם „דעבארא מובערקולאזיס מאניטאריום",

אין וועלכער עס ווערט אָפּגעשאַצט דער אינטערעס, וואָס דער אָרדן ווייזט אַרויס צו דער דאָזיקער אינסטיטוציע און דריקט אויס די האָפנונג, אַז דאָס וועט פאַרגעזעצט ווערן נאָך אין אַ גרעסערער מאָס. די טעלעגראַמע איז אונטערגעשריבן פון ניטן מינץ, רידזשאַנאַל דירעקטאָר אין ניו יאָרק.

נאָך דעם זי עס ווערט דערוויילט פאַר דער זעקסטער און לעצטער זיצונג, וואָס וועט אָפּגעהאַלטן ווערן מאָרגן, דאָנערשטיק פרי, ה. שילער (בראָנקס) אַלס פאַרזיצער, און מאָריס שאַפּריץ (פילאַדעלפיע) אַלס קאָ־פאַרזיצער, ווערט די זיצונג געשלאָסן, 7 פאַרנאַכט.

- - - - - - - -

זעקסטע זיצונג

דאָנערשטיק, דעם 6טן יולי, 10:45 אינדערפרי

דער פאַרזיצער, ה. שילער, שטעלט פאַר דעם באַוואוסטן אידיש־אַמעריקאַנעם שריפטשטעלער, אַלבערט ע. קאָהן, פאַר די פאַרזאַמלונג און רופט דעם פאַרזיצער פון דער קאָנסטיטוציע־קאָמיטעט, א. גראָספעלד, וועלכער לייענט פאַר די פאַרגעשלאָגענע קאָנסטיטוציע פאַר דעם אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן.

נאָך אייניקע פראַגן פון די דעלעגאַטן, אויף וועלכע עס האָבן געענטפערט גראָספעלד און זאַלצמאַן און נאָך אייניקע אַמענדמענטס איז די פאַרגעשלאָגענע קאָנסטיטוציע אָנגענומען געוואָרן.

(די קאָנסטיטוציע וועט באַזונדער אָפּגעדרוקט ווערן און וועט אַרויסגעשיקט ווערן צו די ברענטשעס איבערן לאַנד).

דער פאַרזיצער האָט דאַן פאָרגעשטעלט חבר זאַלצמאַנען, וועלכער האָט פאָרגעלייענט די פאָלגנדע פרינציפּן־דערקלערונג פאַר דעם אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן:

פרינציפן־דערקלערונג

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן איז אן אוטאנאמע אידישע פראטערנאלע ארגאניזאציע, וועלכע איז פארבונדן מיט נאך 15 נאציאנאלע געזעלשאפטן אין א פעדעראטיוון פאראייניקטן ארדן, וועמעס פרינציפן און טעטיקייט פארקערפערן אין זיך די פראגרעסיווע טראדיציעס פון דעם אמעריקאנעם פראטערנאליזם, וואס באזארגט זיינע מיטגלידער מיט בענעפיטן אין פאלן פון קראנקהייט, אומגליק־פאל און טויט, ארגאניזירט מעדיצינישע הילף און אלע אנדערע פארמען פון פראטערנאלע בענעפיטן און קעגנזייטיקער שטיצע אין פאל פון נויט.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן איז א פאראייניקונג פון אידיש־רעדנדיקע און ענגליש־רעדנדיקע ברענטשעס און איז אן איינגעגלידערטער טייל אין דעם אידישן לעבן. ער באטייליקט זיך אין אלע אקציעס, וואס האבן א שייכות מיט דעם געזעלשאפטלעכן, קולטורעלן און פאליטישן לעבן פון די אידן אין די פאראייניקטע שטאטן. איינע פון זיינע צענטראלע אויפגאבן איז צו העלפן פאראייניקן די אמעריקאנער אידן, כדי זיי זאלן קאנען מאכן דעם גרעסטן בייטראג פאר א שנעלן זיג איבערן פאשיזם און פאר א לאנג־דויערדיקן שלום פאר אלע פעלקער, וויל אין דער אייניקייט פון אלע פעלקער ליגט די לייזונג פון די פראבלעמען פון די פעלקער בכלל און פון די אידן בפרט.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן וועט, צוזאמען מיט אלע אנדערע אידישע ארגאניזאציעס, פאדערן פון די פאראייניקטע פעלקער צו העלפן צוריק אויפבויען די חרוב־געוואָרענע אידישע ישובים און פארלאנגען, אז הילף זאל געגעבן ווערן צו די פארטריבענע, געפייניקטע אידן, כדי זיי זאלן זיך קאנען צוריק אומקערן אויף זייערע ערטער און אויפבויען זייער חרוב־געוואָרענעם לעבן.

דער אידישער פראטערנעלער פאלקס־ארדן וועט, צוזאמען מיט אלע אנדערע טיילן פון דעם אידישן פאלק, קעמפן פאר די פאליטישע עקאנאמישע און נאציאנאלע רעכט פון די אידן אין אלע לענדער, און פאר דעם, אז דער אנטיסעמיטיזם זאל אין יעדן לאנד געשטעלט ווערן אויסערן געזעץ.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן שטעלט זיך פאר א ציל צו העלפן פארשטארקן די ברידערלעכקייט און סאָלידארישקייט צווישן די אמעריקאנער אידן, די אידן אין סאָוועטן־פארבאנד, פאלעסטינע, ענגלאנד און פון אלע אנדערע לענדער. די אייניקייט וועט העלפן פארזיכערן דאס לעבן און דעם קיום פון דעם אידישן פאלק.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן באטראכט דעם ישוב אין פאלעסטינע ווי אן איינגעגלידערטן און וויכטיקן טייל פון דעם אידישן פאלק, וועמעס גורל און צוקונפט איז ענג פארבונדן מיטן גורל און מיט דער צוקונפט פון דעם אידישן פאלק איבער דער גאנצער וועלט.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן וועט זוכן מיטצוארבעטן מיט אנדערע אידישע ארגאניזאציעס אין די פאראייניקטע שטאטן אויף א געמיינזאמער פראגראם פאר די אידן אין פאלעסטינע, פאר דעם רעכט פון דער אידישער נאציאנאלער געמיינדע אין פאלעסטינע, קעגן דעם ווייטן פאפיר און פאר דעם, אז דער ישוב זאל זיך קאנען ווייטער אנטוויקלען אומגעשטערט, ווי א פרייע אידישע נאציאנאלע געמיינדע אין א ברידערלעכער מיטארבעט מיט די אראבישע פעלקער.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־ארדן וועט אנשטרענגען אלע זיינע כחות, אז ביי אונדז אין די פאראייניקטע שטאטן זאל דער אנטיסעמיטיזם דערקלערט ווערן ווי א פארברעכן און געשטעלט ווערן אויסערן געזעץ; אז דער אידישער קיבוץ אין די פאראייניקטע שטאטן זאל לעבן ווי א נאציאנאלע גרופע, אפהיטן זיין פאלקס אייגנארט און גאנצקייט, בויען זיין פאלקס־קולטור, פארבינדן די אידישע קולטור מיט די פראגרעסיווע טראדיציעס און מיטן לעבן און מיט דער צוקונפט פון דעם אידישן פאלק. און גלייכצייטיק צילן ארייצוגליידערן דעם אידישן פאלקס־קיבוץ ווי א וויכטיקן באשטאנדטייל פון דעם גאנצן אמעריקאנעם פאלק.

דער אידישער פראטערנאלער פאלקס־אָרדן וועט פארטיידיקן די דעמאָקראטישע אינסטיטוציעס פון אונדזער לאנד, אויספילן אמבעסטן זיינע פליכטן פון בירגערשאפט, דערציען זיינע מיט־גלידער אלס לאיאלע אמעריקאנער בירגער, פארטיידיקן די מרייהייט פון פאָלק, העלפן אויסברייטערן די סאָציאלע פארזיכערונג פון פאָלק, און בכלל העלפן, אז די געזעלשאפטלעכע באדינגונגען פון דער גאנצער אמעריקאנער באפעלקערונג זאָלן פארבעסערט ווערן. אויף אזא אופן וועט ער העלפן פארווירקלעכן דעם גרויסן אידעאל פון דער אמעריקאנער דעמאָקראטיע צו ברענגען פרייהייט און גליק פארן גאנצן פאָלק.

נאָך דעם ווי די פרינציפן־דערקלערונג איז אָנגענומען געווארן, האָבן די דעלעגאטן ספּאַנ־מאן באגריסט דעם דאָזיקן דאָקומענט, אלס דעם פרינציפן־פונדאמענט פון דעם אידישן אָרדן, מיט לאנג־דויערנדיקע אפּלאָדיסמענטן און מיט פייערלעכע אויסרופן.

דער פאָרזיצער לאדט איין חבר ג. סאנדלערן פארצושטעלן א וויכטיקן גאסט פון קאנאדע, דעם רעדאקטאָר פון דעם „קאנאדער וואָכנבלאט", ש. ליפשיץ.

ש. ליפשיץ האלט א הארציקע און פייערלעכע באגריסונגס־רעדע אין וועלכער ער שטעלט זיך באזונדערס אָפּ אויף דעם גרויסן ביטראָג פון דעם אָרדן צו אילישער אייניקייט, צו דער אנטוויקלונג פון דער אידישער קולטור, און האָט דער עיקר באטאָנט, אז דער איינפלוס פון דעם אָרדן גייט ארויס אסך ווייטער פון די גרעניצן פון די פאראייניקטע שטאטן און האָט אויך זיין ווירקונג אויף דעם אידישן געזעלשאפטלעכן לעבן אין טאָראָנטאָ. קאנאדע געפינט זיך צווישן סאָוועטן־פארבאנד און אמעריקע. קאנאדע מוז ווערן באאיינפלוסט פון דעם פּראָגרעסיוון גייסט פון די לענדער. מיר זיינען זיכער אין דעם פּראָגרעסיוון גייסט פון סאָוועטן־פארבאנד, און אזוי לאנג ווי אין אמעריקע זיינען פאראן אזעלכע אָרגאניזאציעס ווי דער אָרדן, זיינען מיר זיכער אויך אין אמעריקע.

אין דער ארבעט פון אָרדן, פון בויען, זאָגט ער, האָבן די מיטגלידער אפשר אליין ניט אָפּגעשאצט ווי געהעריק די ביטראָגן פון אָרדן. מיט א פאר מאָנאטן צוריק איז די לייבאר־ליג צוגעלאָזט געווארן צום קאנאדער אידישן קאָנגרעס. עס זיינען דארט פאראן אונדזערע געגנער, פארשטייט זיך; נאָר ביי דעם קאָנגרעס־מיטינג, וואו די פּראָגע האָט באדארפט באשטימט ווערן, האָט גערעדט א פארטרעטער פון וועלט־קאָנגרעס, און ווען מען האָט אים געפרעגט וועגן צולאָזן די לינקע, האָט ער געזאָגט אז אים פארדריסט, וואָס זיי זיינען נאָך ניט קיין טייל פון דעם קאָנגרעס; אז ער ווייסט וועגן דער פיינער ארבעט, וואָס זיי טוען אין אמעריקע.

די וואָס באגרייפן די באדייטונג פון טעהעראן, ווייסן אז א זיג אין אייראָפּע טוט נאָכגעפאָלגט ווערן אין אמעריקע, זיי אלע קוקן צו און דערוואַרטן דעם אויסגאנג פון די וואלן אין נאָוועמבער. עס איז ווייטיק, אז רוזוועלט זאָל ווידער דערוויילט ווערן, אויב מיר ווילן א פולשטענדיקן זיג און אן איבערבוי פון דעם אידישן לעבן אויף א געזונטן באזיס.

אייער ארבעט אין בויען אייניקייט איז אן אינספּיראציע אויך פאר אונדז אין קאנאדע. בלויז די וואָס האָבן אויפגעגעבן די צוקונפט פון אידישן פאָלק זיינען געגן אייניקייט. אלע קאָנסטרוקטיווע עלעמענטן זיינען פאר אידישער אייניקייט און דערפאר איז דער אָרדן א קאָנסטרוק־טיווער כח.

די געגנער האָבן פרובירט פארגרעסערן זייער פּראָפּאָגאנדע געגן סאָוועטן־פארבאנד; האָבן מיר, אלס ענטפער, פארשפּרייט 5 מזיזנט קאָפּיעס פון חבר זאלצמאנס בראָשור, און עס האָט גע־די אנטי־סאָוועטישע אקציעס, וואָס זיי האָבן אונטערנומען. זיי האָבן מאקע אמאקירט זאלצמאנען זייער שטארק, וואָס דאָס איז א כבוד פאר אים.

אונדזער וואונטש איז, אז איר זאָלט זיך באקענען מיט דעם אידישן לעבן אין קאנאדע, וואו עס וואקסט די באוועגונג פון די פאָלקס־מאסן. פרעמיער קינג איז א שטיצער פון טעהעראן, און איז פאר פריינטשאפט מיט אמעריקע און דעם סאָוועטן־פארבאנד. אייער ארבעט איז א באגייסטערונג פאר אונדז אין קאנאדע. מיר דארפן נאָך ענגער פארבינדן אונדזער ארבעט.

איטצע גאָלדבערג הערט פארגעשטעלט צו לייענען פאָלגנדע באגריסונג פון דעם וועלט־באריטן אידישן מאלער, מארק שאגאל:

„ליבע פריינט:

„צו אייער 6טער קאָנווענשאָן, באַמט א קינסטלער און פון דער היימנס, וויל איך פאָרט אייך צושיקן א פאָר ווערטער—אלס גרוס. און ווי קען איך דאָס נים טאָן, ווען איך האָב לעצטנס דערזען אייך נעענטער, פערזענלעך, אזן אין אייער ארבעט.

„איך זען אין אייך דאָס, וואָס מיר איז דערהויבט היינט טייער: א באשטימטע יוגנטלעכקייט, מאָדערניזם, נאָך נים אזוי קען זיין אין דער פאָרם ווי אין שטרעבונג צום נייעם מענטשלעכן און אידישן אינהאלט—אזן איך וויל צו דערויף נאָך צוליגן, צו פאנטאזירן—א שטרעבונג צום מינטעז, וועלכער וועט באהעפטן דעם אידישן פאָלק, אי מימן אלטן קלאסישן אינהאלט, מראדיציע, אי מיט נייע מאָדערנע לעבנס און קולטור־שטרעבונגען, וועלכע זיינען נוימיק אונדז אין דעם אידישן פאָלק.

„די געטאָס האָבן אויסגעשעפט אונדזער אלטן אידישן שוויס. מיר ווילן א נייעם „בגד" און מ'ר ווילן נים אריין מער אין קיין געטאָס...

„מים גרוס,

מארק שאגאל".

די באגריסונג פון שאגאל ווערט באגלייט מיט אפלאדיסמענטן פון די דעלעגאטן.

עס ווערט געלייענט א שריפטלעכע באגריסונג פון דער אידישער „קאָנפאָמטיזם פאָטייעטי" אין דענווער, אין וועלכער עס ווערט אויסגעדרוקט דער האונטש, אז דער אָרדן זאָל ווייטער וואקסן אין קראפט און זאָל ווייטער פאָרזעצן זיין וואונדערבארע ארבעט פאר לאנגע, לאנגע יאָרן. די באגריסונג איז אונטערגעשריבן פון משארלס מילער, מענעדזשער.

עס ווערט פאָרגעשטעלט אימטע גאָלדבערג, וועלכער שלאָגט פאָר, אין דער אָפּוועזנהייט פון מ. שטיינבערג, פאָלגנדיקע רעזאָלוציעס אין נאָמען פון דער רעזאָלוציע־קאָמיסיע:

<u>רעזאָלוציע וועגן איינשטעלן פרייע פאָרטן</u>

בעת מיליאָנען אומשולדיקע און הילפלאָזע מענטשן פון פאַרשידענע פעלקער און רעליגיעזע גלויבנס, איבערהויפט אידן, זיינען אומברחמנותדיק דערמאָרדעט געוואָרן פון היטלערס חלינים און די נאצי־אָקופּירטע לענדער, און

בעת פאר נאָך מיליאָן מענטשן ווערט געדראָעט אן ענלעכער גורל און היטלער דערקלערט, אז ער איז אנטשלאָסן אויצוראָטן אלע אידן אין די אָקופּירטע לענדער פון אייראָפּע, און

ווייל עס איז אומבאדינגט נוימיק, אז עס זאָלן איינגעשטעלט ווערן צייטווייליקע צופלוכט־פּלעצער (מקום מקלט) באמט פאר א טייל פון זיי, צו קאָנען ראטעווען וויפיל נאר מ'איז מעגלעך, און—

ווייל עס איז אויסערגעוויינלעך ווינטיק, אז די פאראייניקטע שטאטן פון אמעריקע זאָלן נעמען די איניציאטיוע אין אָט־דער הומאניטארישער אונטערנעמונג, ווי פרעזידענט רוזוועלט האָט אויסגעדריקט זיין גרייטקייט אין דעם פרט אזן האָט איינגעשטעלט א קאָמיסיע פאר מלחמה־פליכטלינגען, וואָס האָט שוין געראטעוועט פיל מוזיזנטער, און—

אזוי ווי דער קאָנגרעסמאן תעמיועל דיקשטיין, פאָרזיצער פון דער קאָמיסיע איבער אימיגראציע ענינים האָט אריינגעטראָגן אין קאָנגרעס א רעזאָלוציע (נומער 576) פאר דער איינשטעלונג פון פרייע פאָרטן אין די פאראייניקטע שטאטן, אלס צייטווייליקע שוץ־היימען פאר פליכטלינגען, דעריבער-

ווערט באשלאָסן, אז די נאציאָנאלע קאָנווענשאָן פון דעם אידישן פראטערנאלן פאָלקס־אָרדן שטיצט אט־די רעזאָלוציע (ה.ר.576) און מאָדערט־אויף דעם קאָנגרעס פון די פאראייניקטע שטאטן זי אָנצונעמען; און זיי עס ווייטער באשלאָסן, אז די היינטיקע קאָנווענשאָן שטיצט די רעטונגס־פּראָגראם פון אונדזער הויפּט־קאָמאנדיר און פון דער ניי־געשאפענער „וואָר רעפיודזשי באָרד."

(קאָפּיעס פון דער רעזאָלוציע זיינען אָפּגעשיקט געוואָרן צו פרעזידענט רוזוועלט, צום פאָרזיצער פון דער „וואָר רעפיודזשי־באָרד" און צום קאָנגרעסמאן תעמיועל דיקשטיין).

רעזאָלוציע פאַר דער באַפרײַאונג פון מאָרים יו. שאַפּעס

היות ווי מאָרים יו. שאַפּעס—לערער, שרײַבער און אַקטיווער טרײַד־יוניאָניסט, איז דעם 13טן דעצעמבער, 1943, אײַנגעשפּאַרט געוואָרן אין טורמע אויף אַ מערמין פון 2 יאָר, אויף אַ קלאָגע פון פאַלש שווערן, וואָס איז געגן אים אַרײַנגעבראַכט געוואָרן אַלס רעזולטאַט פון דער „ראַפּ־קודער קאַמפּאַניע צו אונטערזוכן די ניו יאָרקער מקולם" (אין 1940), און—

אַזוי ווי פאַרפאָלגונגען און אײַנשפּאַרן אין טורמע, באַזירט אויף אויספאָרשונגען וועגן געזעצלעכע פּאָליטישע מינונגען און האַנדלונגען האָבן ניט קיין פּלאַץ אין דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע; און—

היות ווי דאָס האַלטן אים אין טורמע, נאָך דעם ווי ער איז שוין אָפּגעקומען אומבאַרעכטיקטערהייט 6 חדשים, קאָן בלויז דינען די אינטערעסן פון יענע, וועלכע ווילן זען דאָס אַמעריקאַנער פאָלק צעטיילט און ווילן אונטערגראָבן אונדזער דעמאָקראַטיע—ווערט עס, דעריבער,

באַשלאָסן, אַז די קאָנווענשאָן פאָדערט־אויף דעם ניו יאָרקער גאָווערנאָר טאָמאַס ע. דיואַי, אַז ער זאָל זיך אָפּזונדערן פון אָט־די רעאַקציאָנערע כחות, וועלכע זיינען פאַראינטערעסירט אין אַזעלכע פאַרפאָלגונגען און זאָל תיכף באַפרײַען מאָרים שאַפּעס.

גלײַכצײַטיק פאָדערט די קאָנווענשאָן אויף די דעלעגאַטן, אַז זיי זאָלן דעם דאָזיקן ענין ברענגען צו דער אויפמערקזאַמקייט פון די אָרדן־ברענטשעס אין לאַנד, און אַז זיי זאָלן באַקאַנט מאַכן זייערע מיטגלידער און די באַפעלקערונג אין זייערע געגנטן מיט די פאַקטן פון אָט־דער מוראַדיקער אומגערעכטיקייט, כדי אויך זיי זאָלן שיקן זייערע מינונגען צום ניו יאָרקער גאָווערנאָר דיואַי, פּרעזידענט־קאַנדידאַט, וועגן אָט־דער פּאָליטישער פאַרפאָלגונג.

רעזאָלוציע וועגן שטיצן דעם אידישן פאָלקס־קאַמיטעט

דער אידישער פאָלקס־קאַמיטעט איז אַ ברייטע אידישע פאָלקס־אָרגאַניזאַציע, אין וועלכער די אידישע־אַמעריקאַנער מעקציע פון דעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן איז אָנגעשלאָסן—אַן אָרגאַניזאַציע, וואָס האָט געשפּילט און שפּילט אויך איצט אַן אָנפירנדיקע ראָלע אין דעם קאַמף קעגן אַנטיסעמיטיזם אין אַמעריקע, און—

היות דער אידישער פאָלקס־קאַמיטעט האָט דער ערשטער אָנגעהויבן די קאַמפּאַניע פאַר דעם ביל ה.ר. 2328 פון קאָנגרעסמאַן לינטש, וואָס שלאָגט פאָר דורכצופירן אַ געזעץ, וואָס זאָל פאַרבאָטן צו שיקן דורך דער פּאָסט מאַטעריאַלן, וואָס זייער צוועק איז צו באַלײַדיקן און שענדן רעליגיעזע און פאָלקס־גרופּעס, און פירט אויך אַ קאַמפּאַניע פאַר דעם, אַז דער קאָנגרעס זאָל אָננעמען די רעזאָלוציע 92, וואָס דער קאָנגרעסמאַן מעמיועל דיקשטיין האָט פאָרגעשלאָגן. ווען דער קאָנגרעס זאָל אָננעמען אָט־די רעזאָלוציע, האַלט ער מיט דעם אָפן פאַרדאַכט דעם אַנטיסעמיטיזם און יעדן סאָרט דיסקרימינאַציע. דער אידישער פאָלקס־קאַמיטעט פירט אויך אָן אַקטיווטעטן געגן אַנטיסעמיטיזם אויף פיל אַנדערע פראָנטן און אין אַסך אַנדערע פאָרמען. דעריבער—

ווערט דאָ באַשלאָסן, אַז דער אידישער פראַטערנאַלער פאָלקס־אָרדן ווידערהאָלט נאָך אַ מאָל זיין פולסטע שטיצע צום אידישן פאָלקס־קאַמיטעט און פאַרפליכטעט זיך אָט־די שטיצע נאָך מער פאַרשטאַרקן און פאַרגרעסערן.

רעזאָלוציע פאַר קאָנגרעס־רעזאָלוציע 92 געגן אַנטיסעמיטיזם

היות קאָנגרעסמאַן דיקשטיין האָט אַרײַנגעטראָגן אין דעם קאָנגרעס פון די פאַראײַניקטע שטאַטן אַ רעזאָלוציע (נומער 92), וואָס לײַענט זיך:

באַשלאָסן ביי דעם קאָנגרעס פון די פאַראײַניקטע שטאַטן (אײַנשליסנדיק דעם סענאַט), אַז דער קאָנגרעס זאָגט זיך דערמיט אַרויס פאַר דעם, אַז ווער עס זאָל ניט אָנפירן, אָדער באַטײַליקן זיך אין אַנטיסעמיטיזם, אָדער אין אַנדערער גיפטיקער פּראָפּאַגאַנדע, וואָס באַצווקט אויפצורײַצן קלאַס געגן קלאַס, גלויבן געגן גלויבן, אָדער ראַסע געגן ראַסע—שפּילט הימלערס שפּיל, און אין די

לעבנס און געדאנקען פון אמתע אמעריקאנער איז נישט קיין פלאץ פאר אזא אידעאלאגיע." און—

אזוי ווי די דערמאנטע רעזאלוציע (האוס־קאנקארענט רעזאלושאן 92) איז איבערגעשיקט געווארן צו דער קאנגרעס־קאמיסיע איבער יורידישע ענינים (האוס דזשודישיערי קאמיטי), ווערט עס באשלאסן, אז די קאנווענשאן שטיצט דעם ביל און אז קאפיעס פון דער רעזאלוציע זאלן איבערגעשיקט ווערן צום קאנגרעסמאן העמאן, ד. מאמנערס, פארזיצער פון דער דזשודישיערי־קאמיטע, אין וואשינגטאן, ד.ס.

רעזאלוציע פאר א געזעץ צו דערקלערן אנטיסעמיטיזם אומגעזעצלעך

ווייל אנטיסעמיטיזם איז איינער פון די מוימלעכסטע געווארן אין די הענט פון דעם היטלעריזם און אלע אנדערע אנטי־מלוכהשע און פאררעטערישע קרעפטן אין די פאראייניקטע שטאטן, און—

ווייל דער חס פון אנטיסעמיטיזם ווערט פארשפרייט אויף אזא אופן, וואס ס'איז ביז איצט ניט געווען באקאנט, און דער דאזיקער אנטיסעמיטישער חס איז שוין ארייגגעדרונגען אין דעם קאנגרעס גופא; און ווייל אמ־די אנטי־אמעריקאנער פראפאגאנדע דראעט צו פראוואצירן בירגער־שחרייטן אין לאנד, צו אונטערגראבן אונדזער רעגירונג און אונדזערע דעמאקראטישע אינסטיטוציעס און דער־מיט שטערן, אויף א זייער ווירקזאמען אופן די פירערשאפט פון אונדזער הויפט־קאמאנדיר, פרעזידענט רוזוועלט, און דורך דעם שטעלן אין געפאר די אויסזיכטן פאר א שנעלן זיג און א דויערהאפטן פרידן, ווי עס איז פון די פירער פון די „עלאיס" באשלאסן געווארן אין טעהעראן; בלייבט עס, דעריבער—

באשלאסן, אז די נאציאנאלע קאנווענשאן פון דעם אידישן מראטערנאלן פאלקס־אָרדן זאגט זיך ארויס פאר דורכפירן א געזעץ אין קאנגרעס, וואס זאל דערקלערן אנטיסעמיטיזם אומגע־זעצלעך, און זאל אונטערוואַרפן יענע, וועלכע פארשפרייטן אמ־די אומאמעריקאנישע לערער צו קרימינעלער שטראף.

עס ווערט ווייטער באשלאסן, אז די קאנווענשאן איז פאר דעם, אז עס זאל געגעבן ווערן די גרעסטע מאס פון הילף צו יענע ארגאניזאציעס, וועמעס הויפט־צוועק עס איז צו באקעמפן דעם אנטיסעמיטיזם און איר ענדליך שטעלן אויסערן געזעץ אין די פאראייניקטע שטאטן.

רעזאלוציע פאר דעם ביל ה.ר. 2328 פון קאנגרעסמאן לינטש

היות די אגענטן פון היטלעריזם און דעם 5טן קאלום בי אונדז אין לאנד באנוצן זיך מיט דער פאסט צו פארשפרייטן היטלערס גיפט פון האס־וואס און העצעס געגן די אידן, געגן נעגער, קאטאליקן און אנדערע גרופן, כדי אונטערצוגראבן די מאראל פון דער אמעריקאנער באפעלקערונג, צו שטערן נאציאנאלע אייניקייט און מאבאמאזשירן די פאלקס־מלחמה, און—

אזוי ווי אין קאנגרעס איז ארייגעטראגן געווארן א ביל פון קאנגרעסמאן לינטש (ה.ר.2328), וואס באצווקט צו פארבאטן שיקן דורך דער פאסט העצערישע און אנטיסעמיטישע מאטעריאלן,

באשליסט די קאנווענשאן צו אינדארסירן דעם דאזיקן ביל און פאדערט פון דעם קאנגרעס איר צו פארוואנדלען אין א געזעץ.

די קאנווענשאן באשליסט גלייכצייטיק, אז קאפיעס פון דער רעזאלוציע זאלן געשיקט ווערן צום קאנגרעסמאן מאמאס דזשי. בוירטש, פארזיצער פון קאנגרעס־קאמיטיע איבער פאסט־ענינים, אין וואשינגטאן, און—

פאדערט אויף די דעלעגאטן צו דער היינטיקער קאנווענשאן, אנצופירן א קאמפאניע אין זייערע קאמיוניטיס פאר דער ביל און, אז די קאמיוניטיס זאלן אויפפאדערן זייערע קאנגרעסמאנס צו שטימען פאר דעם דאזיקן וויכטיקן ביל.

רעזאָלוציע צו שטיצן ביל פאר העכערן שכירות פון פאָסט־אָנגעשטעלטע

די קאָנווענשאָן אינדאָרסירט און שטיצט דעם קאָנגרעס ביל (ה.ר. 4715) און דעם סענאַט־ביל (ס. 1882), באַקאַנט אַלס דער „מיד־אָ'ברייען ביל", פאַר העכערן די שכירות פון די פאָסט־אָנגעשטעלטע צו 400 דאָלאַר אַ יאָר. שוין 20 יאָר, אַז די פאָסט־אָנגעשטעלטע האָבן ניט געקראָגן קיין העכערונג אין זייערע שכירות.

עס ווערט אויך באַשלאָסן, אַז אַ קאָפּיע פון דער רעזאָלוציע זאָל אַרויסגעשיקט ווערן צו יעדן ברענטש פון דעם אָרדן, מיט דער אויפפאָדערונג, אַז זיי זאָלן גיבן זייער שטיצע צו דעם ביל און לאָזן וועגן דעם ווייטן זייערע קאָנגרעסמלייט.

נאָך דעם ווי די רעזאָלוציעס זיינען אָנגענומען געוואָרן, איז פאָרגעשלאָגן געוואָרן פאָלגנדיקע רעזאָלוציע, וועלכע הייסט גוט דעם באַריכט פון דעם נאַציאָנאַלן סעקרעטאַר, ר. זאַלצמאַן:

מיר, די דעלעגאַטן צו דער 6טער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן פון דער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע, באַטראַכטן דעם באַריכט, וואָס אונדזער נאַציאָנאַלער סעקרעטאַר, ר. זאַלצמאַן, האָט געבראַכט צו דער ערשטער זיצונג פון אונדזער קאָנווענשאָן, פאַר אַן אויסערגעוויינלעך וויכטיקן דאָקומענט, וואָס גיט אַ קלאָר און אַל־איינשליסנדיק בילד פון די אַקטיוויטעטן פון אונדזער אָרדן, די ראָלע וואָס ער האָט געשפּילט, די דערגרייכונגען און די דורכרייסן פאַר די לעצטע פיר יאָר, זינט אונדזער לעצטער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן. די ספּעציעלע באַדייטונג פון דעם דאָקומענט ליגט אין דעם פאַקט, וואָס עס גיט איבער אַ גאַנץ בילד פון דעם אָרדן, און ווייזט קלאָר אָן אויף דער ראָלע, וואָס אונדזער אידיש־אַמעריקאַנער סעקציע האָט געשפּילט אין לעבן פון אונדזער לאַנד בכלל, און בפרט אין דעם אַמעריקאַנעם אידישן לעבן, וואו מיר זיינען געווען אַ וויכטיקער און לעבעדיקער כח.

מיר, די דעלעגאַטן צו דער 6טער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן, דריקן אויס אונדזער דאַנקבאַרקייט און פרייד אויף דעם וואונדערלעכן און וויכטיקן בייטראָג, וואָס אונדזער אָרגאַניזאַציע האָט געמאַכט צו שאַפן און בויען אייניקייט אין אידישן לעבן און אין די פאַרשיידענע מלחמה־אָנשטרענגונגען בײַ אונדז אין לאַנד, וועגן וועלכע עס ווערט דערציילט אין חבר זאַלצמאַנס באַריכט.

די קאָנווענשאָן אָנערקענט די ריכטיקייט פון דעם אַנאַליז פון די פּראָבלעמען וועלכע שטייען פאַר אונדזער לאַנד, די פּראָבלעמען וועלכע שטייען פאַר דעם אידישן פאָלק און אונדזער אָרגאַניזאַציע ווי אַ פּראָגרעסיווע אידישע פּראָטעסטאַנטישע געזעלשאַפט. די קאָנווענשאָן אינדאָרסירט פולשטענדיק דעם אַנאַליז פון אונדזערע וויטערדיקע אויפגאַבן, די שלוסן וואָס ווערן געצויגן און די קאָנקרעטע פאָרשלאָגן, וואָס ווערן געמאַכט אין דעם באַריכט, וואָס וועלן אונדז דינען ווי אַ באַזיס פאַר דורכפירן די באַשלוסן פון דער היינטיקער קאָנווענשאָן.

מיר, די דעלעגאַטן צו דער קאָנווענשאָן, האַלטן דעם באַריכט פאַר אַזאַ וויכטיקן בייטראָג צו אונדזער אָרגאַניזאַציע אַלס גאַנצע, אַז מיר רעקאָמענדירן, ערשטנס, אַז עס זאָל געלייענט ווערן אינגאַנצן פון אונדזער פירערשאַפט און פון אַלע אונדזערע אַקטיווע מיטגלידער אין אַלע ברענטשעס און פרויען־קלובן איבערן לאַנד; צווייטנס, אַז די ברענטשעס זאָלן אָננעמען די נויטיקע מיטלען, צו זען אַז יעדער אייניקער מיטגליד זאָל קריגן אַ קאָפּיע פון דעם באַריכט.

בײַ דער געלעגנהייט ווילן מיר ספּעציעל אונטערשטרייכן די גרויסע פּערזענלעכע בייטראָגן פון אונדזער חבר ר. זאַלצמאַן צו די גרויסע דערגרייכונגען פון אונדזער אָרדן, וועלכע האָבן געבראַכט פּרעסטיזש און אָנערקענונג פאַר אונדזער אָרדן און זיי געמאַכט פאַר דער וויכטיקער אָרגאַניזאַציע, וואָס זי איז היינט־צו־טאָג.

מיר רעקאָמענדירן, דעריבער, אַז דער באַריכט פון חבר זאַלצמאַנען זאָל איינשטימיק אָנגענומען ווערן און מיר דריקן אויס אונדזער באַוואונדערונג און אָנערקענונג פאַר זיינע פּערזענלעכן בייטראָג צו אונדזער אָרגאַניזאַציע, פאַר זיין איבערגעגעבענער און פייאיקער פירערשאַפט, וואָס האָט אונדזערע דערגרייכונגען מעגלעך געמאַכט.

עס ווערט פאַרגעשטעלט ה.ב. ריממאַן, פאַרזיצער, וועלכער לייענט פאַר דעם צעטל פון נעמען פאַר באַאַמטע פון דעם אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן און מיטגלידער פון דעם נאַציאָנאַלן באָרד־אָוו־דירעקטאָרס, וואָס ווערט פאַרגעשלאָגן פון דער נאָמינאַציע־קאָמיטעט.

ה. שילער מאַכט אַ ברייטע דערקלערונג וועגן דער באַדייטונג פון די וויכטיקע ענדערונגען אין דער סטרוקטור פון דעם אָרדן.

ר. זאַלצמאַן האַלט אַ קורצע רעדע וועגן דעם קאַנדידאַט פאַר פּרעזידענט פון דעם אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן—אַלבערט י. קאַהן.

אַלבערט קאַהן ווערט איינשטימיק דערוויילט אַלס פּרעזידענט.

ג. האָכבערג נאָמינירט ה.ב. ריממאַן (שיקאַגאָ) אַלס איינער פון די וויצע־פּרעזידענטן; י. מען נאָמינירט מיידי דאַראָשקין (בראָנזוויל) אַלס וויצע־פּרעזידענטן; ל. דען נאָמינירט אברהם רעדי (בראָנקס) אַלס וויצע־פּרעזידענטן; און לעסטער זירין נאָמינירט משאַרלס קעלנער אַלס אַ וויצע־פּרעזידענט.

אויף אַ פאָרשלאָג פון ה. מיגדאַל זיינען די 4 נאָמינירטע דערוויילט געוואָרן אַלס די 4 וויצע־פּרעזידענטן.

ה.ב. ריממאַן נאָמינירט פאַר גענעראַל־סעקרעטאַר פון אידישן אָרדן—ר. זאַלצמאַן.

אויף אַ פאָרשלאָג פון מאַניע שעכטער, ווערט ר. זאַלצמאַן איינשטימיק דערוויילט.

מאַניע שעכטער האָט דערנאָך נאָמינירט אַלס עקזעקוטיוו־סעקרעטאַר—גדליה מאַנדלער.

אויף אַ פאָרשלאָג פון מאַקס דזשענקינס, ווערט ג. מאַנדלער איינשטימיק דערוויילט.

א. גראָספעלד נאָמינירט פאַר נאַציאָנאַלן דירעקטאָר פון די ענגליש־ריידנדיקע ברענטשעס—דזשאָרדזש מאַטאַר.

מאַל וויל נאָמינירט איטשע גאָלדבערגן פאַר נאַציאָנאַלן שול־ און קולטור־דירעקטאָר.

ביידע נאָמינירטע ווערן איינשטימיק דערוויילט.

דזשעק גאָלדמאַן, סעקרעטאַר פון דער נאָמינאַציע־קאָמיטעט, לייענט דעם פאָלגנדן צעטל פון די נעמען, וואָס ווערן פאָרגעשלאָגן אַלס מיטגלידער אין דעם נאַציאָנאַלן באָרד־אָוו־דירעקטאָרס, וואָס זאָל באַשטיין פון 51 מיטגלידער, איינשליסנדיק די שוין־דערוויילטע באַאַמטע:

דזשאָזעף ברייניין, דזשאָזעף בראָדסקי, מעקס בלום, לואיס דען, דזשאָזעף פינק, דאָרע עלקינד מעמיוועל גיל, דזשעק גאָלדמאַן, י. גוקאָוסקי, דזשון גאָרדאָן, ארנאַלד גראָספעלד, מאַניע האַמבורגער, א. קאַלב, דעניעל לאַפידוס, א. לופין, דזשאָזעף מען, ה. מיגדאַל, מעס מילגראָם, דזשעסי מינטוס, ראָז מאַלין, פ. נאָוויק, פרידא פוירל, ה. סעליגמאַן, בען פילד, מאַניע שעכטער ה. שילער, דיינע שערמאַן, א. סמאָטרימש, מאַקס שטיינבערג, אסתר פויעראָוו, לעסטער זירין, דאָרע ריטש, נ. קאַמענעצקי, ש. ליפשיץ (דעטרויט), מאַל ראָטענבערג (פילאַדעלפיע), א. מיימודעס (לאָס אַנדזשעלעס), ד. שלאָסבערג (קליוולאַנד, מאַל וויל (באָסטאָן), ח. דיסענד (ניו דזשערזי), מ. דזשענקינס (פיטסבורג), דזשייקאָב קופער (סטעמפאָרד), עדוואַרד שערמאַן (וואַשינגטאָן).

אַלס „אַלטערנייטס": ר. יוקלמאַן, ח. רודענסקי, מ. מאַרקמאַן, נ. שיפער, א. מאַנטעל, פאָזלין דען, מ. סעלניק, ש. מאַגידסאָן, ח. קאַרנאָוסקי, לעה נעלסאָן.

ער לייענט דערנאָך אַ צעטל פון אָנפירנדיקע מיטגלידער, וועלכע דינען איצט אין די באַוואָפנטע קרעפטן פון אַמעריקע—אַלס ערן־מיטגלידער:

איציק גאַרבאַטי, ביל גלוזמאַן, בען גאָרדאָן, דייוו גרין, הערי לעווימאַן, הענרי קליין, סעם פעוזנער, אוירנעסט רייטער, אוירווין סטיין, דזשערי טראַובער.

אלע רעקאָמענדירטע קאַנדידאַטן פאַר דעם נאַציאָנאַלן באָרד ווערן איינשטימיק אָנגענומען.

ה. שילער דערקלערט דעם פונקט וועגן דערוויילן 9 מיטגלידער צו דעם גענעראַל־קאָונסיל פון דעם אַלגעמיינעם אָרדן און נאָמינירט ר. זאַלצמאַנען אַלס קאַנדידאַט פאַר וויצע־פּרעזידענט פון דעם גענעראַל־קאָונסיל.

איינשטימיק דערוויילט.

א. מאַימודעס שלאָגט פאָר די פאָלגנדיקע נעמען פון 9 דעלעגאַטן אַלס פאַרטרעטער פון דעם אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן צום גענעראַל קאָונסיל: אַרנאָלד גראָספעלד, ג. האָכבערג (דעטרויט), ה.ב. ריטמאַן (שיקאַגאָ), גדליה סאַנדלער, ה. שילער, דזשאָרדזש סטאַר, מאַל וויל, לעסטער זירין, מאַריס שאַפּריץ (פילאַדעלפיע). אַלס „אַלטערנייטס": מאַניע שעכטער, א. סמאָטריטש, מאַקס שטיינבערג.

אַלע נאָמינירטע ווערן איינשטימיק דערוויילט.

דער פאָרזיצער אינפאָרמירט, אַז דער אידישער שרייבער און קינסטלער קאָמיטעט לאָדט איין די דעלעגאַטן פון אויסער ניו יאָרק צו אַ „לאָנטשען".

ה. שילער שטעלט פאָר דעם ניי־דערוויילטן פּרעזידענט, אַלבערט י. קאָהן, צו האַלטן אַ קורצע רעדע.

אַלבערט י. קאָהן (רעדט אין ענגליש): שווער צו רעדן אין אַזאַ מאָמענט. דאָס וואָס איר האָט מיך דערוויילט, האַלט איך פאַר אַ כבוד, וואָס איך האָב, דוכט זיך, נים פאַרדינט. איך וועל זען אַט־דעם כבוד פאַרדינען. איך פיל אַ גרויסע פאַראַנטוואָרטלעכקייט אויפצופילן די פונקציעס פון דעם פאַראַנטוואָרטלעכן אַמט אַלס פּרעזידענט פון אידישן פראַטערנאַלן פאָלקס־אָרדן.

איך האָב זעלטן געקוקט אויף זיך ווי אויף אַ אידן—האָב געקוקט אויף זיך ווי אויף אַן אַמעריקאַנער, אַן אַנטי־פאַשיסטישן שרייבער. אייצט באַטראַכט איך זיך ווי אַן אַמעריקאַנער, ווי אַ איד און ווי אַן אַנטי־פאַשיסטישן שרייבער.

קאָהן רעדט וועגן די ברענענדיקע אויפגאַבן, וואָס שטייען אין דעם איצטיקן מאָמענט פאַר אַמעריקע און פאַר די אידן אין אַמעריקע—און אַז אונדזער אידישער אָרדן וועט, אָן דעם מינדסטן צווייפל, שפּילן אַ קאָנסטרוקטיווע ראָלע און אויפפילן מיט כבוד אַט־די אויפגאַבן.

ער רעדט ווייטער מיט טיפן ווייטיק וועגן די מערדערייען פון די נאַצים איבער די אידן. די וועלט וועט נעמען נקמה—מען נעמט שוין—און ווען מיר וועלן פּטור ווערן פון די נאַצים, וועלן מיר קענען אין פרידן און אין זיכערקייט בויען די נייע וועלט.

דער פאָרזיצער שטעלט דערנאָך פאָר דעם פּרעזידענטס פרוי, רענעי קאָהן.

מ ל ו ם

חבר ר. זאַלצמאַן ווערט פאָרגעשטעלט צו שליחן די קאָנווענשאָן. ער באַדויערט דעם פאַקט, וואָס צוליב געוויסע אורזאַכן איז איינער פון די ערשטע בויער פון אונדזער אָרדן—וויליאַם ווייַנער היינט נים אָנוועזנד. (ה. שילער, דזשון גאָרדאָן און דזשאָרדזש סטאַר ווערן באַשטימט אַלס אַ קאָמיטע צו באַזוכן ווייַנערן און אים איבערגעבן די שטימונג פון דער קאָנווענשאָן צו אים).

אין זיינע שלוס־ווערטער האָט זאַלצמאַן איבערגעשיקט אַ גרוס צו די מיטגלידער פון דער „לייבאַר ליג" אין קאַנאַדע, מיט אַ וואונטש צו טאָן אַלץ וואָס מעגלעך, אַז זיי זאָלן ווערן אַ טייל פון אונדזער נייעם אידישן אָרדן. ער באַגרייסט דעם פאַקט, וואָס די אידיש־ענגליש זיינען היינט פאַרטראָטן ווי גלייכבערעכטיקטער, לעבעדיקער טייל. ער זאָגט אַ פּאָר וואָרטן וועגן יענע מיטגלידער פון דער נאַציאָנאַלער עקזעקוטיווע, וועלכע האָבן נים געקאָנט אַריין אין דער איצטיקער נאַציאָנאַלער באָרד־אָוו־דירעקטאָרס.

ער רעדט וועגן דער גרויסער פייערונג אין מעדיסאָן סקווער גאַרדן, וואָס דאַרף סטימולירן ברייטערע אַקטיוויטעטן און טעטיקייטן אין אַלע טיילן פון לאַנד.

ס'איז געווען א גוטע קאָנווענשאָן—און אפשר איז דאָס וואָרט נאָך ניט גענוג—ס'איז געווען מער ווי דאָס. ס'איז נויטיק איצט צו פאראייניקן אלע כחות אין דעם אידישן לעבן—דאָס איז אונדזער הויפט־אויפגאבע און מיר זיינען זיכער, אז מיר אלע וועלן עס אויספירן.

לאנג לעבן זאָל אונדזער אידישער פראטערנאלער פאָלקס־אָרדן!

--- ---

אין אן אומבאשרייבלעך פייערלעכער שטימונג האָט די קאָנווענשאָן זיך געשלאָסן ארום 1:30 בייטאָג.

פראטאָקאָלן צוגעשטעלט פון סעקרעטאריאט פון דער קאָנווענשאָן:

ר. יוקלסאָן
ש. ליפשיץ
שארלאט מעלאמעד
דאָרע עלקינד.

יאָפוואַ־1

COMMITTEE ON ENGLISH-SPEAKING WORK

R E P O R T

by - George Starr.

This is the first time in the history of the International Workers Order that delegates from English-speaking lodges are participating in a convention of the Jewish-American Section. This session of the English-speaking Jewish-American delegates will not only be an important factor in strengthening, improving and furthering the work and activities of our lodges, but will, in addition, play a fundamental role in molding the future of the Jewish-American Section and in charting the course of the entire Order.

The National Group Policy of the IWO

English-speaking Jewish lodges are comparatively new institutions in the life of the International Workers Order. When our Order was founded in 1930, it was organized to serve language-speaking Americans of diverse national origins. In its first years the IWO was composed in its entirety of different language-speaking groups. At our second national convention in 1933, we embarked on a new field -- the formation of general lodges which would unite the native-born and English-speaking membership regardless of national strain. Most members of our present English-speaking Jewish-American lodges were introduced to our Order through these general lodges. With the outbreak of the war in Europe a process developed which ultimately resulted in a basic change in the form of organizing and servicing our English-speaking members.

As a result of the war, there has been an awakening and deepening of the national consciousness of all nations, national minorities, national groups and especially of the Jewish people. To the Jewish people this intensified national feeling really began to take form with the coming to power of Hitler in Germany. The terrible fate our fellow-Jews met at the hands of Hitler and the pernicious anti-Semitism of Hitler's American followers, the native fascists, shook them into a realization of their Jewishness. The outbreak of the war and its very character, a war for national survival and national liberation, accelerated this process.

This deepened national consciousness is evidenced by the sons and daughters of American Jewry who seek to make contributions to the winning of the war as Americans <u>and</u> as Jews. It is manifested in the hopes of the Jewish people, the native-born and foreign-born, for all-inclusive and complete Jewish unity in behalf of the best national interests of our people. The torments, terror and destruction inflicted upon the Jews by the depraved Nazis have, in addition, given American Jewry a feeling of kinship with Jews throughout the world. There is all in all a much greater interest in Jewish affairs. Americans who never before realized they were Jews, for the first time became aware of the fact that they were Jewish-Americans, that their being conscious Jews enhanced their Americanism.

This deepened national consciousness was not limited to the Jewish community. Americans of all national origins became aware of their ties with their people and their national groups. In keeping with this development in American life, our Order felt the urgency for providing avenues to the native-born for the expression of their national consciousness.

Jewish Contributions to America

The population of the United States consists of many diverse peoples, all of whom are, without exception, either immigrants or the descendants of immigrants. America's multi-national origin and development is the cornerstone of its very strength. This power is not derived from a "melting-pot" process which boiled down the national groups to some nebulous type of "average" American. Fortunately, the distinctive qualities of the national groups have not been washed out into some tasteless, colorless and even odorless uniformity. Our nation is strong, instead, because immigrants and their descendants contributed to it what is best in their respective national groups. The bloodstream of our country was enriched with the vitality, experiences and fortitude of the diverse peoples in its constituency. America is thus the totality of its multi-national composition, plus the work and sacrifices these multi-national peoples endowed to it.

We Jews can be particularly proud of the contributions our people made to the building and developing of our country. Some historians state that the first European to set foot on the western hemisphere was the Jew, Luis de Torres, interpreter for Christopher Columbus. One historian goes so far as to say that "Jewish mortar cemented the foundations of American democracy." At any rate, Jews began coming to what is now the United States during the 17th century. They have, ever since, been an integral part of American life.

Haym Salomon and other members of the Jewish community who helped finance the American Revolution were decisive in determining the outcome of the War for Independence. The French Jew, Benjamin Nones, came to America, with the more widely known Lafayette, to fight for the establishment of the American democratic government. He and other Jewish leaders of that day continued the fight for real democracy by becoming the staunchest supporters of Thomas Jefferson.

Uriah P. Levy rose from seaman to the highest rank in the U. S. Navy during the War of 1812. This Jewish Commodore made an everlasting contribution to the men who man our ships by abolishing the barbarous practice of corporal punishment. One of the great abolitionist leaders, who eloquently and fearlessly spoke out for the freedom of the Negro people from a synagogue located in a slave state, was the Jewish rabbi, David Einhorn.

Throughout the history of the United States, Jews have distinguished themselves in their service to our country, to progress and civilization. In the arts, in the sciences, in almost every field of human endeavor, the names of Jewish men and women are found on the roster of outstanding achievement. In the present war against fascist barbarism, did not the name of a young Jewish bombardier, Sgt. Meye Levin, electrify the American Jewish community, and the country as a whole, into recognition of the patriotism, courage, devotion and sacrifice of the sons and daughters of the Jews of America?

Democracy welcomes the existence and the continuity of the diverse national groups. These people, their communities and their cultures, are a constant source of strength in deepening and broadening the American tradition of freedom and liberty.

In the past, the constant influx of Jewish immigrants maintained the identity of the Jewish community. Although immigration has almost completely ceased, the Jewish community remains a clearly defined entity. Today, the positive reactions of the native and foreign-born Jews to this war for the survival of our people and to anti-Semitism act as the cohesive force. Jewish consciousness has been immeasurably stimulated and strengthened. Many who were in the advanced stages of false assimilation have hastily returned to Jewry.

No people can meet its full responsibility with a nihilistic disregard of its history, traditions and culture. Every national group has the sacred task of preserving and enhancing its heritage. The native-born Jews in the Order, and those who are not in the IWO, are more and more fulfilling this duty. We can agree, I am sure, that it is imperative for the American Jews to maintain their Jewish identity, and that the nurturing of a Jewish consciousness will in turn strengthen the overall American democratic tradition.

Thus, in June 1942, the General Executive Board made a historic decision whereby our Order was defined as an American multi-national fraternal society with its roots in the national groups. This marked a turn in our work and activity. The language-speaking sections were to be transformed into national group sections which would include language-speaking and English-speaking lodges. Thus, the Jewish-American Section embarked upon the organization of English-speaking lodges to join side by side with the already existing Yiddish-speaking lodges, to advance the best interests of the Jewish people.

This policy should not be misconstrued as a trend toward separatism; our aim is not to work for the disintegration or splitting of the unity of the 15 national group sections that constitute the International Workers Order. Our orientation is to strengthen, build and enhance the effectiveness of the Order as a whole. We can best fortify, enlarge and improve the role of the entire IWO by working and being active in the individual national group communities through the medium of our different national group sections. Our organization is, obviously, as strong as the sum total of all our sections. If the individual sections grow in numbers and in influence, the overall Order benefits. The policy of transforming our sections into national group organizations, encompassing language-speaking and English-speaking lodges, is the way to a fruitful and successful future -- it will guarantee added power and prestige to our united fraternal federation of societies.

New Type of Jewish Fraternal Order

Two years have elapsed since the decision of the General Executive Board, which spurred the formation of Jewish lodges for English-speaking and native-born Jews. During this period we pioneered in building and developing a new type of progressive English-speaking Jewish fraternal lodge. We are not the only Jewish fraternal order which services the native-born and English-speaking Jews, nor are progressive issues confined to our organization alone. Our distinctiveness lies

in the fact that the program of the Jewish-American Section suits the needs and interests of the bulk of American Jewry. We are, in reality, a true Jewish peoples fraternal society, dedicated to the common man of Jewish origin.

Some of you delegates are in lodges that have been part of the Jewish-American Section for some two years, many of you are from groups that are with us for a much shorter time. You have all learned from first-hand knowledge that the program and policies of the Jewish-American Section, tested as they are in the fire of daily experience, are sound and correct. Our National Secretary, Brother Saltzman, in his report for the National Executive Committee, has already dealt with the main political problems facing the Jews of America and the role of the entire Section in the solution of these vital questions. The report I am now submitting is a supplemental report which is based on the principles he presented and on which we have complete unanimity.

Our paramount objective is to further the winning of the war, to speed victory. In this respect, our English-speaking lodges have unquestionably made the biggest contribution, for the bulk of the men who have gone into the services came from the ranks of the English-speaking lodges. Members of the Jewish-American Section are on all the battlefronts, in the Army, Navy, Marines, the Air Forces and the Merchant Marine, meeting their full responsibilities as anti-fascist fighters, who know what the score is. Some of our most able Jewish leaders are in the armed forces, including Bill Glusman, Ben Gordon, Leslie Gould, Cpl. Dave Green, Cpl. Henry Klein, Harry Levitan, Sam Povzner, Irwin Stein and Lt. Jerry Trauber. The splendid record of the IWO members in uniform is a glorious chapter in the history of our Order and our country. At the Garden meeting we will honor the memory of the 61 members and sons of members who have fallen in this struggle.

The Jewish-American Section will not rest until the death of our gallant fighters has been avenged with the extermination of the armies of fascism. Our members are on the production lines pouring out war materials with which the armed forces of the United States together with our allies of the other United Nations are annihilating the mechanized might of reaction. Our primary aim and purpose is to attain victory and towards this end the Jewish-American Section and its membership has made most notable contributions in every avenue of home front activity.

In order to guarantee the defeat of the fascist enemies and to assure the building of a post-war world of lasting peace, freedom and security for all peoples, the broadest all-inclusive national unity is required. All of us who remain at home can most effectively back up our uniformed brothers who are in the front lines, by building and strengthening national unity. Our sector in this struggle is the building of Jewish unity. The united action of the five million American Jews is a pre-condition for national unity. The attainment of Jewish unity is one of the main responsibilities assumed by the Jewish-American Section.

There are still, unfortunately, elements in our country who are fostering anti-Semitism, the weapon of the fascist enemy, as a means of dividing a united nation. Anti-Semitism is a cancerous growth which must be extirpated. The fight against anti-Semitism is unquestionably the concern of all patriotic Americans. Jews, however, have a special role in this fight. The Jew is the first to meet the onslaught of the anti-Semitic attack and must be the first to react. To help unite the Jewish community for combatting this menace, to help build inter-racial and inter-denominational unity in the struggle against racism and anti-Semitism, is one of the most important aims of the Jewish-American Section.

In patriotic war services, in building Jewish unity and in the fight against anti-Semitism, English-speaking lodges have carried through noteworthy activities. These lodges have, in most cities, integrated themselves in the day-to-day life in the Jewish community and together with their fellow Jews have helped in the solution of many vital problems, and have jointly successfully completed many important campaigns.

We can note the Michoels-Feffer Welcome Receptions last summer as an occasion where the English-speaking lodges participated as a component part of the Jewish community. They functioned together with their Yiddish-speaking brothers and sisters in the organization of united community meetings to welcome the representatives of the Jewish community of our valiant ally. The outstanding efforts of many of our English-speaking leaders earned them widespread recognition.

When the American Jewish Conference was being organized, the efforts to make it an all-inclusive united body was initiated in many cities by our English-speaking leaders. Wherever Jewish issues are projected, wherever Jewish community unity is being fortified, American-born Jews are involved and members of our English-speaking lodges are to be found as consistent and tireless workers.

Perhaps our outstanding success was recorded in the War Loan Drives, particularly the present 5th War Loan. The successful completion of the campaign to sell one million dollars in war bonds is to a great extent due to the efforts of our English-speaking lodges and leaders. The importance of this patriotic action should not overshadow the tremendous prestige and honor accrued by our lodges in every community where the campaign was conducted.

We are well on our way to winning full citizenship in the Jewish communities of our country. This has been the greatest achievement scored by our English-speaking lodges. It is well to remember that most leaders of America's Jewish organizations are English-speaking. The officers and leaders of our English-speaking lodges are able to speak a language that they can understand. We may have gone to school, been in the same sports groups or may have even been friends with the men and women who now head the many Jewish organizations. In addition, our English-speaking leaders have not been subjected to the prejudices that the anti-unity forces fostered in their aim to isolate our Yiddish-speaking leaders. It is natural for us to take the leadership in Jewish unity and community work. It is needless, to be sure, to note that in all such activity we will work closely with our Yiddish-speaking leaders and lodges.

Thus, community work must become the major function of every lodge. The English-speaking lodges have the responsibility of initiating and promoting such activities for the section as a whole. In many places the community would not dare undertake a project if it did not have the assistance of the IWO. We've worked hard to earn this recognition. We must now intensify our activities until this is the rule, and not the exception, in every community where an English-speaking lodge functions.

Our greatest test still lies before us. In several months the outcome of the war, the future of our country and the fate of our people will be determined. Everything depends on the reelection of President Roosevelt. Until November 7th our efforts must be directed to guarantee a victory for our great war leader. We can be a lever to swing the entire community, labor, business people, professionals

and intellectuals into intense election campaign activities. We must do our part in making certain that the Jewish communities go 100% for President Roosevelt.

Our participation in the Jewish-American Section has, all-in-all, been a most fruitful experience. The future is even more promising.

By functioning as Jewish organizations, our lodges have developed a distinctiveness which enhanced their effectiveness. In the past we were a general organization which attempted to solve a variety of problems. The result was the well-known story - if you try to do everything you succeed in doing nothing well. We overlooked or refused to face the obvious -- the fact that the way to fruitful and successful activity lies in the community -- that we can best serve our Order and our country by working in the community and by moving it into action. But even more than that, in addition to understanding our sector for activity, we also had to learn that we do not live in a vacuum, that the community has a definite entity. We have learned, and today our activity in the community, in the Jewish community, is enhanced by our functioning as a Jewish organization.

As a Jewish organization which has a specific stake in and tie-up with the community, our lodges have been enhanced with a dignity and maturity that was previously lacking. We are no longer confronted with the incongruity of a dozen different Order members, or leaders, defining our Order and its aim in a dozen different ways -- each one selecting his favorite, or what he thought most important, purpose. Our aim and program are clear now -- we are a Jewish fraternal society which welcomes the best interests of the Jewish people.

We have all been to IWO meetings where the agenda could not be distinguished from that of a progressive political action organization. Members who belonged to such groups would sometimes feel that the IWO was just an added burden. The order of business and contents of our meetings are no longer similar, although we both may have in common the same hope for a better world. We have a specific function and angle, a distinctiveness which enables us to make distinct contributions to progressive America. This is indeed a most important asset.

Our Rapid Growth

We can report with great pride to our 6th National Convention that the correct policies of the Jewish-American Section and the splendid work of our English-speaking lodges have resulted in the transformation of the section into a powerful bi-lingual Jewish fraternal society.

At the 5th National Convention in 1940, the establishment of English-speaking lodges was merely a desire, a distant hope, on the part of some of the leaders of our Jewish-American Section. Today we have 50 such lodges. We can be particularly proud of our contributions in boosting the membership of our section ever closer to the 50,000 mark. On June 1st, the membership of our English-speaking lodges spiralled up to over 11,000.

It is true that the bulk of our members were transferred from the general lodges, but we should not lose sight of the fact that up to date the number received in this transfer is 7,732. We thus have had a growth of over 3,200. Considering the brief period we have been part of the Jewish-American Section, this

is indeed the best testimony to the soundness of our program, to the ability of the leaders, both Yiddish-speaking and English-speaking, and of course to the exemplary work of our English-speaking lodges.

We cannot finish our remarks on membership growth without noting the splendid results of the just recently concluded Pre-Convention Membership Campaign. On June 15th, with two weeks still left for recruitment, the English-speaking lodges had already achieved their quota. The Section as a whole undertook a 15% recruitment quota. Our proportionate quota was 1,440 new members. By June 15th we had enrolled 1,454 and thus surpassed our goal with a 101% achievement.

There was hardly a city or a lodge which did not contribute to this success. The outstanding lodges are of course our honored guests, since they had the privilege of selecting guest convention delegates for every 75 new members recruited. Lodge 795 of Brooklyn has two such guests and Lodges 464, 469, 521, 525, 585, and 746 have one each. Permit me to single out for special praise the following three lodges:

Lodge	795 -	Members	on	January	1st,	717 -	recruited	160
"	469 -	"	"	"	",	129 -	"	75
"	464 -	"	"	"	",	137 -	"	76

It is also most important to note that during the period of this campaign, seven new lodges were organized.

While we can be pleased with the growth of these lodges, it is important to note that the task of mass-building still lies before us. Of the five million American Jews, it is estimated that three million are English-speaking. This is 60% of the American Jewish population. In the Jewish-American Section the members of the English-speaking lodges are but 25% of the total membership. We are not too greatly concerned with ratios, but we do know that we have a program and an organization which is vital to all native-born Jewish men and women. We must continue to enroll them in our ranks in ever greater numbers in order to strengthen our Order and thus improve our service to the Jewish community and to our nation.

Our policy of concentrating on specific lodges has proven successful and should, of course, be continued. However, when we speak of the need for mass growth, we must understand that every avenue for building must be exploited. In this connection the organization of new lodges can prove most fruitful. Every city committee, and every Yiddish-speaking lodge, must place this problem on the agenda in the coming months, and strive for the day when there is an English-speaking lodge in every community where a Yiddish-speaking lodge exists.

I want to present still another problem tied up with future membership development which, while not of major importance, requires a convention decision. This is the problem of the native-born members who belong to Yiddish-speaking lodges in communities where English-speaking lodges function. It is obvious that despite family or personal ties, these members are completely inactive. There are possibilities for activizing them in our lodges. We are, therefore, requesting that the Section Convention as a whole go on record for transferring English-speaking members of Yiddish-speaking lodges to English-speaking lodges, if such a lodge is in existence in the community where the member lives. If there is no lodge, their members should be approached with the view to organizing a new English-speaking lodge.

Jewish Culture

Our English-speaking lodges are growing as a result of the developing Jewish consciousness of the native-born Jew and simultaneously our lodges are contributing to a more profound understanding of the American Jew. We find that for the first time American-born Jews are thinking of the role of Jewish culture in their lives. The whole problem of what constitutes a Jewish cultural program in our lodges has now come to the fore.

One thing is certain -- the fight against anti-Semitism does not represent a comprehensive program for our English-speaking lodges. We have already stated that the combatment of anti-Semitism is not a specific Jewish problem, but the responsibility of the whole community. Our role in this fight is clear. We must understand, however, that stemming the tide of anti-Semitism does not meet the cultural needs of Jewish men and women.

It is true that many Jews have become aware of their Jewishness because of the sting of discrimination and anti-Semitism. We have the opportunity and the responsibility of transforming their reactions into profound political understanding and action in behalf of the needs of Jewry. The way to this transformation is found in understanding our proud and ancient heritage -- our culture.

It is true that the perpetuation and enhancement of Jewish culture, particularly the development of a native American Jewish culture is not the property of our organization alone. We are belated entries in this field. I don't want to underestimate what others have done -- they have many fine accomplishments -- but we can add freshness, vitality, and a much broader approach to Jewish culture.

An example, in mind, is our publication of "Selections from the Prose and Poetry of Emma Lazarus." This gifted writer has been claimed as the property of many organizations and trends in Jewish life -- but until we published this book, her works had been out-of-print for more than 56 years. But we did more than introduce her brilliant writings -- the inclusion of the essay by Morris U. Schappes was an independent contribution on our part to an understanding of American Judaic literature. It is little wonder then that this book made a greater impression in Jewish life than any other work ever published by the Jewish-American Section.

Let me quote from but one of the scores of letters of praise we received in response to this publication -- the letter of an outstanding leader of American Jewry, Rabbi Abba Hillel Silver:

"You have put us all under a great debt to you because of this very helpful and welcome volume of Miss Lazarus' writings which are as fresh and uplifting today as they were years ago when she first penned them."

It is interesting to note that a veritable flood of letters of appreciation has come to our office from our servicemen, who received the book as a Front Line Fighters Fund gift. They were particularly happy to receive this literary work since it opened up the new vistas of a native American Jewish culture for the first time.

We have found the road that leads in the right direction. Now we must really start traveling. This road is the pathway for developing a program of

positive nationalism. We must learn the history of our people, its literature, develop a positive approach to the Jewish holidays -- most of which began as secular events, and popularize the contributions made by Jews to progress and civilization. Particular emphasis must be placed on indigenous American Jewish culture and the history of the American Jewish community. Dr. Philip Foner's contribution to "Our People," which consists of a treatment of the history of the Jews in the United States through the Civil War, is one of the many projects we must undertake. (Incidentally, we are certain that his work will gain an even warmer and greater response than the Emma Lazarus book.)

The Convention Culture Committee, which has already been elected, will bring in plans for furthering our cultural work. Eight lodge programs which you can carry through with your own members will be submitted, as will plans for the publication of a complete "History of the Jews in the United States," a proposal for the issuance of six books or brochures a year dealing with Jewish heroes, Jewish holidays, translations of literary gems of past and present, anthologies and specific recommendations for the publication of a popular edition of "The World of Sholom Aleichem," by Maurice Samuels, as well as "Lincoln and the Jews" by a noted historian. We might add that regular lecture and entertainment tours for cities throughout the country are also included in our plans.

One of the most important avenues for the development of culture is the organization of local lodge groups. As yet, we have too few lodge cultural groups. Every lodge, in every city, must discuss the organization of one or another of either dance, dramatic or choral groups.

The cultural experiences of the second generation Jewish-Americans have been more difficult than that of the foreign-born Jews. We lack old world culture and find little opportunity to make distinctive contributions to American culture. Crude Americanization and erroneous assimilationist theories have cast suspicion on the need for a specific Jewish culture. We can be a force which will transcend the Order itself in stimulating interest and creating a base for the advancement of American Jewish culture. This will add to the fullness of America. It will enrich "the nation's treasure house of culture and achievement."

Schools for our Children

It is no accident that Jewish young men and women succumbed in some measure to the erroneous theories of assimilation, that they didn't grow up into full conscious Jewish-Americans. Throughout their formative years, while they were attending the public schools and colleges, they were never provided with an understanding of the great history, traditions and culture of our people. They were never given the facts about the contributions of the Jews to civilization, to progress and to humanity.

This notable omission in the education of the American youth was not confined to the Jews alone. The tremendously important role Americans of all national groups played in the building and development of our nation was never sufficiently brought to our attention. Sholom Aleichem, the great Jewish folk-writer, in speaking of the Jews in old Tsarist Russia, used to say: "It is difficult to be a Jew." This is equally true for the native-born American Jew. We were never really given an understanding of what it means to be a Jew (outside of being at the receiving end of anti-Semitic epithets).

It is, therefore, most important to provide a progressive Jewish education for our children. Fortunately we can look to the IWO Jewish Children's Schools to meet this need. If this medium of progressive Jewish education was not created for us by the Yiddish-speaking members it would be incumbent on the English-speaking leaders and members to take responsibility for the establishment of a similar school system. There can be no doubt about the indispensability of the IWO Schools both to the Jewish-American family and to the American Jewish community.

This is particularly true at this moment when the vicious forces of the native fascists are busily purveying the shopworn, yet effective, virus of anti-Semitism. We Jews must help fortify our children for the impact of meeting anti-Semitism by acquainting them with our people's history, traditions and culture -- of the place they occupy in furthering civilization, progress and democracy. This is essential for the children of IWO members. It is a must for every Jewish child of school age.

Many parents will want to send their children to these schools because they want them to know the Yiddish language. Parents who do not speak or read and those who do not even understand it, do not want a similar failing in their children. It is long overdue that the teaching of Yiddish be placed on the curriculum of the public schools together with the foreign languages that are now being taught. Until this is attained, the best place to teach Yiddish to our children is in the IWO schools.

While it is true that many parents will send their children to learn Yiddish, there are many more native-born fathers and mothers who are primarily interested in providing an education in Jewish history and culture. This year, an experimental IWO school was conducted, where these subjects were taught in English. Many children who would not be sent to an exclusively Yiddish school will be sent to a school of this new type. Thus, more Jewish children will have an opportunity to learn of their great heritage. We hope to open at least four or five schools of a similar nature in the coming school term.

The schools have a place of undisputed importance in the life of our Jewish-American Section and of the entire Jewish community. They are more and more serving the members of the English-speaking lodges. The work of the schools themselves must be looked upon as our concern. We must become active in every phase of school activity. Their future depends on what we do. Their future will be very bright for we shall not be lacking in our responsibility.

A Jewish Youth Movement

We have been rather neglectful to one section of the Jewish community -- the Jewish youth. The English-speaking lodges are essentially an adult movement. The IWO schools serve the children. Where are young Jewish-Americans who are past school age and too young for our adult lodges to fit in?

Unfortunately, we cannot, at this Convention, provide the full answers to this vital political and organizational problem. The principle for organizing the youth is clear. Everything this report contains regarding the need for the organization of the native-born along national group lines applies to them, as well.

We are proposing to work with one of our country's most important youth organizations -- the American Youth for Democracy (the AYD) in establishing Jewish

youth groups sponsored by the Jewish-American Section and affiliated to the AYD. With the help of the AYD and the cooperation that we are certain our English-speaking lodges will offer, we have the opportunity of building a mass progressive Jewish youth movement.

A Jewish Magazine

There is one question that this session should act on -- the problem of a magazine to adequately serve the needs of the English-speaking Jews. We need a medium which will bring the many political problems facing Jewry to our membership, we require an avenue for meeting the cultural needs of Jewish-Americans and, yes, we need a periodical which will reflect the activities of our lodges.

It is obvious that the Fraternal Outlook cannot solve this problem. It cannot possibly meet all the separate needs of the 15 national group sections, it must service all of them simultaneously.

We therefore propose that every possible thing be done to assure the publication of a monthly magazine for the Jewish-American Section. It will be the voice of the section reaching into the homes of our membership. It will serve the best interests of the Order, its lodges and of course, its membership.

Leadership

This is the first time that English-speaking Jews are represented at a Convention of the Jewish-American Section, and thus this is the first time that representatives of our English-speaking lodges will be elected to the national leadership of our section.

It is well to remember that the majority of our members and leaders came from transferred general lodges. There can be no question about the correctness of the transfer, but we should not forget that many of these leaders were engulfed and in some instances overawed by the existing Yiddish-speaking apparatus and leadership and thus did not come out into the forefront.

A number of English-speaking members with leadership abilities, true a small number, don't understand Yiddish. Some were elected to leading committees and felt out-of-place in the practically complete Yiddish atmosphere. Although this affects only a small fraction of our leadership, it should not be considered as a minor matter. Certainly in a bi-lingual organization, more English should be utilized in leading bodies. We don't want anybody to think that we want to throw Yiddish overboard. However, the utilization of more English will make some of our leaders feel more at home and will enable them to participate in the leadership of the section.

The way to the solution of this problem rests to a great extent with the English-speaking themselves. There is not one single solitary IWO leader who would object to the use of English. They are more than willing to accept the help and cooperation of our members. Our Order will have bi-lingual leading committees when the English-speaking accept responsibilities and serve on them.

The National Committee of the Jewish-American Section, the Board of Directors, which will be elected at this Convention will, we are sure, serve as

an example of a well proportioned, harmonious bi-lingual leadership.

* * * * * * * * * * * * *

With you, brother and sister delegates, lies the future of our English-speaking work. Your election as Convention Delegates is a tribute to your leadership and your service to our beloved Order.

We are hindered in our work because of the absence of many of our best co-workers, who are in the battle fronts fighting the enemies of our country and our people. We will work doubly hard, as home front soldiers, to speed the victory which is in sight, but yet so far away.

To our fighting men we pledge our continued support through the Front Line Fighters Fund; we pledge our tireless efforts in support of a program which will meet their needs when they return; we pledge our unwavering fraternal support for easing their integration into a normal civilian life; but above all, we pledge to make our Order, our Section and our lodges worthy of the sacrifices they are now making.

Until victory is achieved, we of course have the all-important task of speeding the defeat of the fascist axis. When our victorious fighting men return, we will still have an equally important task. We must make certain that the annihilation of the fascist armies is followed by the extermination of Hitler's friends in America, that the "Hate the Jew" and racist grouplets be driven from the American scene. We, English-speaking Jews, can best meet our responsibilities through a progressive Jewish organization. Thus we pledge that we will not rest until we strengthen and build our Order into a more effective and more valuable force in the building of the better post-war world which will emerge -- a world of lasting peace, freedom, equality and security for all peoples.

* * *

RESOLUTION ON

THE ENGLISH-SPEAKING LODGES OF THE JEWISH-AMERICAN SECTION

- Submitted by George Starr.

It is in the best interests of the United States that our great Jewish heritage be advanced, that the Jewish community be maintained as a specific, clearly defined entity. The Jews and the peoples of other national strains, by contributing what is best in their respective cultures, have helped mold the greatness of America. We must continue to enhance our country's strength and power with the vitality, experiences and fortitude of the Jews. The native-born and English-speaking Jews will not fail to meet their full responsibilities in preserving and enriching the proud history, traditions and culture of our people.

Many of us had mistakenly been ensnared in the mesh of false assimilation - we had, by error, begun travelling the road which would lead us away from our people. The terrible fate our fellow-Jews met at the hands of Hitler and the pernicious anti-Semitism of the native American fascists, have rudely shaken us into a realization of the role and duties of Jewry. Now that we have really begun to understand what it means to be a Jew, now that we appreciate our Jewishness and the responsibilities that this carries with it, we shall work as conscious Jews long after the forces of anti-Semitism have been swept into the silence of history.

We have learned from actual experience that the best place to advance our Jewish heritage, the best organization to be an active part of in the fight for the best interests of our people, is the Jewish-American Section of the International Workers Order. The English-speaking and Yiddish-speaking, the foreign-born and native-born, have now joined hands in the unbreakable unity of the Jewish-American Section. Although we may speak in different languages, our aim and purpose is but one - to help meet the needs and desires of our people and our country.

It is now some two years that we are part of the Jewish-American Section. During this period we have on our own, and jointly with our Yiddish-speaking brothers and sisters, carried through a brilliant war service program, as well as noteworthy activities in the building of Jewish unity and important actions in the fight against anti-Semitism. The English-speaking lodges have in most instances integrated themselves in the life of the community, and together with their fellow Jews in the community have helped in the solution of many vital problems. We've worked hard to win full citizenship in the Jewish community. We must continue to enhance the prestige we have already won. The English-speaking lodges must assume as one of their principle aims the task of promoting, initiating and strengthening unity of the Jewish community.

At this, the 6th National Convention, we can report that the correct policies of the Jewish-American Section and the splendid work of our English-speaking lodges have resulted in the transformation of our section into a powerful bi-lingual Jewish Peoples fraternal society. The successful pre-convention membership campaign, in which we surpassed our quota, boosted our membership past the 11,000 mark. We have made a fine beginning in building our Order, but the task of real building still lies before us. The cooperation of the Yiddish-speaking leaders and members is indispensable for organizing ever greater numbers of English-speaking lodges and for transforming our present lodges into giant mass organizations. With their help we will succeed in our goal: 15,000 new members by the 15th anniversary of our Order.

The building of the English-speaking lodges must become the concern of the entire section. We must strive to have an English-speaking lodge in every community or city where a Yiddish-speaking lodge functions, and all English-speaking members who are inactive in Yiddish-speaking lodges should be transferred to English-speaking lodges where they will more likely be activized.

The English-speaking lodges can make contributions to the development of an American Jewish culture which will transcend the ranks of our Order. The resolution submitted by the Convention Culture Committee has already recorded our approach to this vital problem. We will advance our Jewish cultural heritage by popularizing our contributions to the history of America, by making the education of our children, through the IWO schools, one of our main concerns, by building lodge choral, dance and dramatic groups, etc.

Until victory is achieved we have the all important responsibility of speeding the defeat of the fascist axis. When our fighting men return, we will still have an equally important task of making certain that the annihilation of the fascist armies is followed by the extermination of Hitler's friends in the United States, of working for the day when the fascist grouplets and their spokesmen are driven from the American scene. We will never permit the fascist-minded men to cheat us out of the freedom and democracy our fighting men are winning on the blood-drenched battle sectors of the world. We, English-speaking Jews, will meet our responsibilities best by building and fortifying the Jewish-American Section into a bigger and more powerful force.

Sol Vail - Report of New England District.

Mr. Chairman, fellow delegates, and friends:

Your sisters and brothers of the New England District greet you and the leaders of our great organization on the occasion of this historic Sixth National Convention. We look to this gathering to make many changes for improving our Society -- its mutual aid program and its organizational structure. But more important, we expect the Convention to study the experiences our Order has had in the last few years and crystallize our civic anti-fascist policy in order to make our organization a more effective instrument for welding the unity of our people for victory and a secure peace. I hope that this report of our experiences and conclusions in New England will modestly help in this respect.

It has been obvious to all of us since the world-wide aggression of fascism that the most important task of any American organization is to subordinate every interest to the complete destruction of our country's enemy, the enemy of civilization -- fascism. In times of total war almost everything we do is related to the fight. We have chosen as our main responsibility the job of uniting the people within each national group and all national groups with each other in support of every phase of the war effort.

Our strategy for accomplishing the main task was to utilize every single action, which we undertook in the District and in the lodges, to strengthen Jewish unity. As yet, our District is the only one affiliated with the American Jewish Congress.

Our membership in the New England Division of the American Jewish Congress is not in name only. The District Committee, all our lodges, women's groups, shules, and close organizations participate at each convention and executive committee meeting. In the communities of Dorchester, Roxbury, Brighton and Peabody we held community rallies at which I.W.O. and American Jewish Congress leaders gave reports on the National Conference to Combat Anti-Semitism which was conducted in New York by the National Congress. These were the only community reports conducted in our District. They were proof of our sincerity to further the program of the American Jewish Congress, and they showed us to be one of the most active organizations working in the communities to mobilize the people in the struggle against anti-Semitism.

At these rallies we also raised money for the Red Cross, and here, too, the officials publicly recognized our contributions as outstanding.

It was in this spirit of unity that we answered the call of the Workmen's Circle misleaders asking our members to desert the Order. Because their call was an attempt to divide the Jewish people in their overwhelming desire to support President Roosevelt and the policies established at Teheran, our answer was a broad rally to further the unity of the Jewish people in support of our Commander-in-Chief and his policies.

In addition to our Assistant Secretary of the Jewish Section, Brother Sandler, our speakers were Dr. Alexander Brin, editor of the JEWISH ADVOCATE; Mrs. Ada York, President of the New England Women's Division of the American Jewish Congress; Mr. Joseph Abrams, foremost leader of the B'nai B'rith; and Mr. Joseph

Seifert, Vice-President of the American Jewish Congress, delegate to the American Jewish Conference, and chairman of the Jewish Council of Russian War Relief. The local leaders of the Workmen's Circle, blinded for so long by the Rogoffs and Chanins, could not stand the light of such unity. They wrote a letter to Dr. Brin warning him that the terrible Bolsheviks were exploiting his name for ulterior motives. Dr. Brin discussed this letter with us and decided that no money or pressure would keep him from speaking at this meeting. As this rally took place at the time the world was commemorating the heroic uprising of the Warsaw Jews, one of the most prominent cantors of the city came to sing the traditional "Ail Moley Rachmim."

As was done all over the country, Boston honored the great leader of American Jewry, Dr. Stephen S. Wise. At a select gathering in his honor, individual and organizational contributions were made in the thousands of dollars for the World Jewish Congress. Our modest pledge of $250 received the greatest applause. There can be no other explanation for t his demonstration than the fact that the several hundred Jewish leaders present recognized our organization and its contribution as a sign of the growing unity in Jewish life.

This money had to be raised somehow. You all know that most districts exist on nerve. Banks do not recognize nerve as collateral, so the District Committee decided to run a dance. Even a dance must be planned within the framework of our overall strategy. As the fascists of America had made our city one of the most advanced spawning grounds of anti-Semitism, we decided to use this affair as a demonstration against their slanders. We called it a "Salute to Mothers" Dance, at which we honored our Jewish-American mothers whose children are in the armed forces. This was to answer the slander that "The Jews stay home and make money and only the non-Jews fight in the war." To dramatize the unity of Christians and Jews against this anti-Semitism, we obtained the cooperation of a most gracious Catholic woman, the wife of Mayor Maurice J. Tobin. She was enthusiastic in her participation of honoring our Jewish mothers by presenting them with IWO scrolls. In addition to these purposes, all proceeds of the affair went to the World Jewish Congress and the United Jewish Appeal. The dance was conducted in the finest hotel in Boston and with our city's most popular orchestra. All the above-mentioned facts were publicized in subway stations, over the radio, in community flyers, and in most of the local press. The American Jewish Congress aided us in the sale of tickets. To emphasize further the type of unity we are striving for, representative mothers of all other national groups were also honored at this dance.

Several weeks ago we conducted a Bond Rally for the 5th War Loan Drive, which we feel shows more than anything else how conscientious and determined we are to carry out our strategy. The rally was initiated by our Jewish-American lodges in Roxbury and Dorchester, but involved the District Committee and several lodges of our other sections. Immediately following the glorious news of D-Day, the title was changed to "Back the Invasion Bond Rally." We had as sponsors the President of Associated Synagogues; the minister of the Second Church of Boston; Congressman McCormack, House majority leader; the President of the local Real Estate Association; editors of the local newspapers; A.F.L. and C.I.O. trade unionists; leaders of the N.A.A.C.P. and the Urban League, and many others. With the cooperation of the Boston War Finance Committee, we obtained an entertainment program with a Hollywood cast, headed by Margo from R.K.O. and Anne Rooney from Universal pictures. The speakers were the Corporation Counsel of the City of Boston, representing Mayor Tobin, who could not attend; a Rabbi; a Protestant minister; a Catholic priest; State Senator Maurice M. Goldman, President of the Jewish Community Council, and three wounded heroes of the present war.

Seifert, Vice-President of the American Jewish Congress, delegate to the American Jewish Conference, and chairman of the Jewish Council of Russian War Relief. The local leaders of the Workmen's Circle, blinded for so long by the Rogoffs and Chanins, could not stand the light of such unity. They wrote a letter to Dr. Brin warning him that the terrible Bolsheviks were exploiting his name for ulterior motives. Dr. Brin discussed this letter with us and decided that no money or pressure would keep him from speaking at this meeting. As this rally took place at the time the world was commemorating the heroic uprising of the Warsaw Jews, one of the most prominent cantors of the city came to sing the traditional "Ail Moley Rachmim."

As was done all over the country, Boston honored the great leader of American Jewry, Dr. Stephen S. Wise. At a select gathering in his honor, individual and organizational contributions were made in the thousands of dollars for the World Jewish Congress. Our modest pledge of $250 received the greatest applause. There can be no other explanation for t his demonstration than the fact that the several hundred Jewish leaders present recognized our organization and its contribution as a sign of the growing unity in Jewish life.

This money had to be raised somehow. You all know that most districts exist on nerve. Banks do not recognize nerve as collateral, so the District Committee decided to run a dance. Even a dance must be planned within the framework of our overall strategy. As the fascists of America had made our city one of the most advanced spawning grounds of anti-Semitism, we decided to use this affair as a demonstration against their slanders. We called it a "Salute to Mothers" Dance, at which we honored our Jewish-American mothers whose children are in the armed forces. This was to answer the slander that "The Jews stay home and make money and only the non-Jews fight in the war." To dramatize the unity of Christians and Jews against this anti-Semitism, we obtained the cooperation of a most gracious Catholic woman, the wife of Mayor Maurice J. Tobin. She was enthusiastic in her participation of honoring our Jewish mothers by presenting them with IWO scrolls. In addition to these purposes, all proceeds of the affair went to the World Jewish Congress and the United Jewish Appeal. The dance was conducted in the finest hotel in Boston and with our city's most popular orchestra. All the above-mentioned facts were publicized in subway stations, over the radio, in community flyers, and in most of the local press. The American Jewish Congress aided us in the sale of tickets. To emphasize further the type of unity we are striving for, representative mothers of all other national groups were also honored at this dance.

Several weeks ago we conducted a Bond Rally for the 5th War Loan Drive, which we feel shows more than anything else how conscientious and determined we are to carry out our strategy. The rally was initiated by our Jewish-American lodges in Roxbury and Dorchester, but involved the District Committee and several lodges of our other sections. Immediately following the glorious news of D-Day, the title was changed to "Back the Invasion Bond Rally." We had as sponsors the President of Associated Synagogues; the minister of the Second Church of Boston; Congressman McCormack, House majority leader; the President of the local Real Estate Association; editors of the local newspapers; A.F.L. and C.I.O. trade unionists; leaders of the N.A.A.C.P. and the Urban League, and many others. With the cooperation of the Boston War Finance Committee, we obtained an entertainment program with a Hollywood cast, headed by Margo from R.K.O. and Anne Rooney from Universal pictures. The speakers were the Corporation Counsel of the City of Boston, representing Mayor Tobin, who could not attend; a Rabbi; a Protestant minister; a Catholic priest; State Senator Maurice M. Goldman, President of the Jewish Community Council, and three wounded heroes of the present war.

The rally received free announcements over the radio, and columns of publicity before and after in all the press, local and metropolitan. Four newspapers used pictures of the rally. About 7,000 people attended, and over $85,000 worth of bonds were sold, most of which came from hundreds of enthusiastic people buying thos "extra" bonds of $25 and $50.

Having a rabbi, a minister and a priest on the same platform in Franklin Park, Dorchester, the scene of some of the most vicious anti-Semitic attacks in the country, was significant in itself. But when the rabbi called the minister and the priest to the rostrum and the three of them joined hands, the ground shook from the heartfelt ovation of the audience. Many people were crying unashamedly as the rabbi described how the Protestants, Jews and Catholics were fighting and dying for freedom's cause and exclaimed: "But we do not want to die together; we want to live together," and called for unity in support of the President and the war effort. The audience cheered the Catholic priest when he declared that anti-Semitism is anti-God.

The War Finance Committee, photographers, and many spectators volunteered their opinion that in every way this was the best rally conducted in the city. For this we have received a citation from the Treasury Department, which is now on display with other material in the exhibition room.

Before, during, in-between and after all the activities mentioned, we were educating and mobilizing our forces for specific work in this critical election year. Our main fight for progressive candidates had to be conducted in the Democratic primaries, where the pro-Roosevelt forces were being opposed in seven of the fourteen Congressional Districts in Massachusetts by some of the most vicious anti-Semitic, anti-Labor, anti-war politicians. In this fight we were one of the organizations most instrumental in defeating the reactionaries in six of the seven districts in which they ran. We are now recognized as an influential group to the extent where many candidates call at our office to seek our endorsement and help.

In view of these achievements, some of the conclusions we draw may come to you as a surprise. Yet we feel they must be understood in order to aid us achieve our goal. The greatest share of the credit for these achievements must go to Marshal Stalin and his great people and army; to Prime Minister Churchill and his heroic people; to President Franklin D. Roosevelt and his farsighted statesmanship. The cooperation of these countries and great men, as best seen in the decisions of the Teheran Conference and the military and diplomatic actions which followed, best exemplify to the whole world the spirit and need of unity. Speaking specifically of unity in Jewish life, we must next give credit to leaders of many organizations and other outstanding figures who, in spite of long-held prejudices and reactionary opposition, saw the need of unity; and courageously worked for the cooperation of all forces in Jewish life.

We stress this point because we have seen a certain section of our leadership and membership express many cynical opinions about the developments of unity in Jewish life. They approach the question of unity from the standpoint that everybody outside our sphere of thinking must unite with us on the basis of full agreement with every single phase of our program. A glaring example of this was given by a prominent cultural leader who was our guest speaker at a banquet given in Boston. Viewing the guests of honor who were present at the head table, this brother greeted them by explaining how gratified he was that they had learned their lesson, changed their former opinions, and united finally with us. It is this queer conception of

unity which prompted some of our members to ask "Was it necessary to have a cantor to commemorate the uprising of the Warsaw Jews?"

I could give many other examples, but time will only permit me to show what I consider to be the most descriptive; and that is the composition of the people joining the ranks of our Order. Our Order is a militant, anti-fascist fraternal organization open to all, regardless of political or religious beliefs; but as I followed the recruitment in our lodges I noticed that 95% of all new members were people who had been in and around the Order for years. In spite of the fact that our district is only about 3 points from 100% of our quota, we are not satisfield. I believe that some of our leaders and many of our members do not realize how broad our organization can and must be. We must recognize that most Jews; religious and non-religious, Zionists, business people, etc. are anxious to fight fascism, too, and that we must unite with them as well as help them unite. We must recognize that all of these forces can be good members of our Order; directly help our work in the fight against fascism; and bring us lessons from their experiences, as well as learning from ours.

It appears to me so far our main concentration of building has not been among these huge sections of the population who admire our work, but only in our immediate periphery.

Recently the papers of the United States reported an interview by an Associated Press reporter with one of the first men to land on the Normandy beachhead -- Captain Max Zera. He was also one of the first to land in Africa and Italy. Capt. Zera is a close friend of mine, and almost a year ago as a lieutenant he sent me this letter from Italy which I think indicates better than anything else how people are beginning to think of our organization:

"Dear Sol: For many years I've been around town observing your work. I knew your sincerity. I knew you always wanted to do your share. To help others... to make others understand. You were not alone! There were hundreds, thousands of others, who in their own honest way enlightened people about the truth.

"During that period I carried out a passive type of offensive. A rugged individual (I thought) could still do a job of orienting people. In some instances I succeeded. But mine was such a paltry contribution. This was a giant problem. Organization alone would solve it. What good is one man against the world?

"Time passed...and more and more did I see the need for action. That's why I'm writing now. That's why I'm asking to be admitted to the IWO. That's why I want to receive letters addressed to 'Dear Brother.'

"No, mine won't be a domestic membership. Mine is a request from far off lands. A land that will be paid for with the blood of Americans. The price for liberty must always be costly. That's why I see a need for strong organization. The miners and farmers; the authors and artists; the doctors and lawyers; the men of steel and rubber. Workers in the North, in the South, in the East and West... all of us must strive to preserve those costly riches -- peace!

"Now, let's strive for a greater IWO. Fraternally, Maxie."

There are many Maxie Zeras in the U. S. Armed Forces. There are many civilian Maxie Zeras on the home front. Bring the message of our Order to them.

They will join just as our Maxie did. There is a big job to be done before the final defeat of fascism abroad and the defeat of American reaction at home is accomplished. Our Order is destined to play a comparatively large role in this accomplishment. The extent of our contribution will be to the degree that we understand and carry out our strategy for unity, and to the degree that we bring the Maxie Zeras into the Order.

Sol Rotenberg - Report of Philadelphia District.

Brother Chairman, Fellow Delegates:

On behalf of the Philadelphia delegation I want to express complete agreement with the report of Brother Saltzman. We feel that Brother Saltzman in laying down the foundations of our policies and program of work for the coming period has made it possible for us to correctly apply these policies and program to our work in Philadelphia.

The correctness of our program of all support for the winning of the war is shown by the mobilization of our membership and the Jewish people generally in Philadelphia for win-the-war activities. In the various war loan drives, all lodges carried through rallies in their neighborhood centers, selling several hundreds of thousands of dollars in war bonds. We were given the honor of naming a fighter plane by the U. S. Army Air Corps for our accomplishments and you can see a picture of this plan in our exhibit, with the name "International Workers Order of Philadelphia" painted on the cowling. Our efforts were in the direction of mobilizing not only our own members but also the community generally for this war activity through the use of sound trucks, leaflets and canvassing. In this we were partially successful and many people from the neighborhood came into our centers to buy bonds, read letters from their boys in the service and participate in the programs we had arranged. In the 5th War Loan, our lodges have sold and bought over $100,000 in war bonds and the campaign is still going on. We have participated actively in the work of the Red Cross, raising funds, arranging for blood donations, using some of our centers as Red Cross bandage rolling stations, etc. We have also raised funds for the Salvation Army and the U.S.O. Canteens. These actions, important as they are, do not necessarily mean that we are doing everything we can do to help win the war. What is needed is still further clarity on the needs of our war effort, greater awareness that we can be of service in fighting for the correct policy and program of the United Nations; and the isolation and defeat of the reactionary appeasers and pro-fascists in our midst.

In recent months there have been outbreaks of organized anti-Semitism accompanied by violence, beating up of school children, the breaking of windows and destruction of property. Vile leaflets directed to fomenting hatred against the Jewish people have been widely distributed in several sections of the city.

In a South West Philadelphia school, the Shaw Junior High School, such an outbreak occurred. Several Jewish boys and girls were badly beaten up. Leaflets were distributed in the school and in the immediate neighborhood calling for violence against the Jews. The tension grew rapidly and a bad situation developed. Then a community Inter-Racial Council was organized. At the initial meeting were present a Protestant minister, a Catholic, a Rabbi, representatives of B'nai B'rith, principal of the school, Anti-Defamation League, American Legion, International Workers Order, Crime Prevention Bureau. The group took immediate steps to trace the source of the leaflets and made plans for a large inter-faith community meeting. We are participating in the general work of this council and plan to help organize still others in other parts of the city. Another new development was the formation of a regional action committee to combat anti-Semitism, by 50 Protestant ministers in Philadelphia, under the auspices of the Protestant magazine. The exposure and defeat of the anti-Semites will be a genuine contribution to the winning of the war and a rallying ground for win-the-war forces in our city.

Our working relations with the American Jewish Congress in Philadelphia has improved constantly. We are in close touch with the leaders of the Congress on many questions and look forward to the possibility of affiliation with the Congress for one or more of our lodges, after this Convention.

Our Mother's Day affair, arranged by the sisters of our Jewish lodges in cooperation with women from some other organizations, was addressed by Mrs. Jeanette Gutterman, the President of the Congress's women's groups in Philadelphia, who was impressed by our women and organization. On "D"-Day, we worked out a program of activity and special observances for the Jewish community with Joseph Ominsky, President of the American Jewish Congress.

Our connection with, and work in the Jewish Council for Russian War Relief has brought us into contact with many other Jewish organizations and leaders. Our contribution to the building up of the Jewish Council is recognized by everyone. In the present period, the Jewish Council has become a real instrument for building unity in the Jewish community. This past year saw the Temple Sisterhoods, B'nai B'rith women, many synagogue organizations, many trade unions and Zionist organizations and leaders come into active participation in the work of the Jewish Council.

Recently, one of our IWO members gave a complete printing plant to the Jewish people in Biro-Bidjan, through the Icor Association. The official presentation took place at a banquet attended by over 600 Jews from every section of Jewish life. This banquet, participated in by our Order and its members, was a real demonstration of Jewish unity. The chairman of the banquet was Joseph Ominsky, the president of the American Jewish Congress, and the character of the affair was calculated to impress one with the broad unity of Jewish people and organizations to help our brothers and sisters in the Soviet Union.

Our participation in the protest-meetings against the White Paper and the memorial meeting for the Jewish heroes of the Warsaw Ghetto, our work in the Jewish Welfare Board Canteen have all contributed to the present favorable situation. Our militant, though unsuccessful, fight for inclusion in the American Jewish Conference last year made a deep impression on the Jewish community and raised clearly the issue of Jewish unity, and exposed the work of the disrupters of that unity in such a way as to make possible further work for the strengthening of the American Jewish Conference and our inclusion on an equal basis. The visit of Michoels and Feffer to Philadelphia was another demonstration of the desire and possibility for achieving unity in Jewish life. The great outpouring of 10,000 Jews to the reception was a direct answer to the clique in Jewish life who obstruct and sabotage the fulfillment of unity. We can look forward in the coming months to a further development of all our activity for building Jewish unity, to a realization that the most important organizations and forces in Jewish life desire and will work for such unity, and to the present possibility of our Order making a special contribution to this unity by its correct policies and work for a correct program.

The orientation of our Order in Philadelphia to the carrying through of the policy of concentration deserves special mention here, primarily because we can see now that the concentration policy was a correct one. The results of our concentration in two neighborhoods, precisely those two where we have English-speaking lodges is reflected not only in the kind and amount of new members brought in during the campaign, but in the growth of prestige and influence of the Order in the entire city. In our South Philadelphia concentration area, the Haym Salomon lodge recruited 94 adults; Lodge 18 -- 18 new members. In Strawberry Mansion, the Meyer Levin lodge recruited 43 new adults; Lodge 101 -- 34 adults, and Lodge 40 -- 11 adults.

In these two concentration areas we recruited 200 new members of our total of 230.

The quality of the work done by our English-speaking brothers and sisters in collaboration with the Jewish-speaking lodges has resulted in a marked increase in activity in our Jewish-speaking lodges and in work done in the community for the war bond rallies, Red Cross, forums, shule work, and in the success of our new cultural groups, such as the dance groups and dramatic groups.

We see more clearly the building up of leadership qualities in our English-speaking brothers and sisters and are gratified to find them taking part in the leadership of the Jewish-American Section as a whole. Our entire city committee and all our lodges are enthusiastic over the success of building the English-speaking lodges as an integral part of the Order. We must fight against the tendency "to let our English-speaking lodges do it all." Our experiences show us that coordinating the efforts of both will guarantee activity and joint leadership in combined activity for both.

Our English-speaking lodges through their work in the neighborhoods on the issues of anti-Semitism, price control, Jewish unity and the elections have made a special contribution to the prestige of the Order. We have become a greater force for unity in Jewish life in Philadelphia, directly in relation to our increased strength and activity of our English-speaking lodges in the neighborhoods and through the city committee and Order as a whole.

Our tasks now are first to organize a registration campaign in our Order, the trade unions and Jewish communities. Second, to help in the formation of a broad committee of Jewish leaders, Rabbis, trade unionists, and organizations for the reelection of President Roosevelt. Third, to organize a specific campaign of bringing to the Jewish voters an understanding of the issues in the campaign and the importance of working for the reelection of F.D.R. This is to be done by street meetings, over the radio, leaflets, forums, mass meetings, house to house canvassing (doorbell ringing), etc.

Philadelphia can help bring Pennsylvania into the F.D.R. column. We, in the Order, can help mobilize the Jewish community to bring out the Roosevelt vote in Philadelphia. We pledge our utmost devotion and energies to an all-out successful campaign for a speedy victory and an enduring peace through the reelection of President Franklin Delano Roosevelt.

H. B. Ritman - Chicago

It is now a matter of common knowledge, that the Jewish-American Section of the International Workers Order of our city has supplied the inspiration for many important activities. We take justifiable pride in our work in the fields of relief, national unity, bond drives, and especially in our own membership campaign. In all these spheres of activity we set an example to the entire community, in devotion to service and loyality to our country. We never allowed ourselves to be diverted from the important war objectives of the American peoples, nor to be swerved from our course of action by sly and cunning reactionary forces. We understood from the very start, and we understand now, that the most important problem before all peoples, and especially the Jewish people, is the winning of the war and total defeat of all the fascist forces. Towards that end we bent all our forces and towards that end we will continue to utilize all of our energy and resources until victory is won. Victory is indeed in sight, but only redoubling of efforts will hasten the day of its arrival.

Despite numerous handicaps resulting from the retirement of some of the most important and capable leaders from the work of the Jewish-American Section to enter the armed forces of our country, we have nevertheless made many strides in many fields.

We helped to conduct, under the auspices of the United Jewish War Effort and as an integral part of it, a successful campaign for Medical Field Units for the Soviet Union. Of the 28 or 30 units purchased, we of the Jewish-American Section raised and supplied enough funds to buy one-half the total number. This was considered an extraordinary accomplishment. It was during this campaign that the reception for Michoels and Feffer was arranged. Their presence in our city and our participation in the reception must be noted as one of the great events in the annals of our Section. These ambassadors of good will brought a message of cheer and encouragement to all of our people. Our Section contributed immeasurably to the success of their visit.

We joined, soon thereafter, in the work of reorganizing the Jewish Council for Russian War Relief. This task too was successfully accomplished only because our Section gave inspiration and guidance to the work. We gladly collaborated with all elements in Jewish life to revive the Jewish Council and today it is again an established organization of great importance and considerable prestige. At the opening conference of the Jewish Council a pledge to assemble 50,000 kits was made and this pledge is well on the way towards fulfillment. Here again we of the Jewish-American Section are playing an important role. It should be added that in addition to the very important work of relief, the Jewish Council is also helping to forge unity in Jewish life. I am personally of the opinion that in the field of unity among the Jews, the Jewish Council is making an historic and noteworthy contribution. We rightfully claim our share of credit. However, the achievement of unity is of such paramount importance that we are willing to let others claim a disproportionate amount of credit. The ultimate result will amply reward all who have played a part.

In connection with our activities, it is quite in order to mention, even somewhat boastfully, that our Section participated in the elections for delegates to the American Jewish Conference and I owe my election to that great body almost entirely to the loyalty and devotion of the brothers and sisters of our Section.

With respect to our membership drive - Here too a great job was done. With the departure of Brother Stein, the drive was naturally slowed up and at one period appeared on the point of a complete standstill. But, the unexpected happened, or perhaps the expected really happened. Out of our ranks appeared a very humble and very modest brother. He displayed such vitality and such persistence in a task most of us would have feared to undertake, that he succeeded in bringing the campaign back into spirited and active rivalry in the field of membership recruitment. We are now well on the way towards fulfilling our quota and we have thus far surpassed, in our drive for members, all other national groups of our District. All honor and credit to Brother Nathan Held who led us in this work and who will probably quarrel with me for mentioning his name in this report. Such devotion to duty cannot and should not go unmentioned.

Time will not permit me to dwell at length on all of our activities. We are active in O.C.D., in the Red Cross, in Community Chest, in Bond Drives, and in a variety of other important efforts. The work in our branches is along the broadest possible lines. We are greatly concerned with the coming elections and we plan to perfect our work so that we too will play a part in the reelection of Franklin Roosevelt to a fourth term.

I must mention one more thing - a very important activity to us. The work of building English-speaking Jewish-American branches. I'm happy to report to you that satisfactory progress is being made in that field. As evidence of the increasing recognition of the importance of this work, I cite the fact that of our delegation of seven from Chicago, three of them come from English-speaking branches.

A word must be said of our work for our press. We point with great pride to our achievements. During the recent campaign for the "Morning Freiheit" we helped to raise over $7,500 in cash and succeeded in getting over 300 subscriptions. A great deal of guidance was given to us in that campaign by Brother Resnickoff of our city.

Although I have spoken with enthusiasm of our achievements, I still believe, however, that we could make even greater contributions to the general welfare of our people. We are not yet completely integrated into the Jewish community. There are still present certain obstacles that prevent this from coming about. These obstacles must be removed. Sectarianism must be banished and walls that constitute barriers must be battered down. We are confidently looking to the deliberations of this Convention to bring about, through proper action, the necessary changes and reforms. I'm sure this will be done. It will open new vistas and new avenues of approach never before dreamed of. Our Order, our people will assume greater leadership; we will come closer to our ultimate objective -- a world free from fascism and slavery, a world of freedom and happiness for all mankind.

Mr. Sylvan Gottshel - United Jewish Appeal

I have been listening for a few minutes to the discussion, and I was very much interested. I feel, that what I have to say for the United Jewish Appeal is a continuation of the discussion and points so ably presented by the speakers.

As I came in, the question of furthering the rights of the Jewish people in America and the world over was being discussed. It occurs to me, that one thing that made Mr. Hitler -- that vaudeville leader -- strong was his policy of dividing the people. The easiest way was to pick out some small, weak section and make them the scapegoat. And who was smaller than the Jews in his country?

When your speaker told you of the need to look out for the rights of Jews - this really means looking out for the rights of all people, of all minority groups. One more thing: the greatest bit of news now in all history are the headlines in the newspapers on the successes of the Russian Army. The Army, that was given up for dead corpses is battling at the gates of Germany. It is great for many reasons.

We speak of the United Nations. If you spoke of the Russians to an average American a few years ago - his reaction would have been much different from his reaction now.

They have a purpose and organization, that can teach the whole world new ways to think and live. There is nothing hostile to the United States in such a statement. I was born in America, but had the fortune to travel in Russia, Roumania, Poland and other countries. I am not afraid to make such a statement and no American should be afraid. Its (Russia's) greatest strength lies in its treating everybody as human beings.

I am thrilled with what I've seen in my travels. Last time in Moscow I visited a court with friends of mine. The case there was against one who was accused of calling somebody a "dirty Jew." And the punishment was six months jail and a fine of 750 rubles.

You are interested in any human appeal, and the appeal of the United Jewish Appeal is on par with any other great human appeal in the world. Being interested in all human beings you are surely interested in the United Jewish Appeal. You should be interested, and after listening to the discussion I know you are.

Dave Vines - New Jersey District.

Brother Chairman, Brother and Sister Delegates:

I want to limit my report on New Jersey to the progress towards unity in the Jewish communities. Before that, however, I want to give you some minimum statistical information. As of June 1st, our District had 1,885 members. Of these, 1,500 were in Yiddish-speaking lodges and 335 in English-speaking lodges. These are divided among 24 lodges in 18 cities. This presents us with some organizational problems which I hope the incoming Board of Directors will help us to solve.

Our campaign for Jewish unity was in reality begun with the work of the Jewish Council for Russian War Relief. Although we succeeded in establishing such a Council only in Newark, all of our lodges did outstanding work in Russian War Relief so that they became recognized and accepted in the Jewish communities. It was due to this that when the election to the American Jewish Conference was held, we were admitted in every city where we met the minimum requirements for a membership of 50 or more. The Michoels-Feffer meeting which was held in Newark gave us an additional tremendous push forward. The meeting was held in Newark and had the broadest sponsorship of any meeting in the country. Every element in the Jewish community was represented. In fact, it became a rush to the bandwagon with no one daring to remain off. Our 600 members brought over 1,800 of the 3,000 people to the meeting and raised most of the money turned in. It is unfortunate, that we were unable immediately to realize the fruits of this effort.

In a number of cities -- Elizabeth, Trenton, Paterson and Jersey City -- we have made an appreciable stride forward toward unity. In Elizabeth we have, for a number of years, been members of the Jewish Community Council. In Trenton, our people have done outstanding work in the Jewish communities -- in blood donations, the establishment of rooms in their names at the Tilton General Hospital in Fort Dix, and in USO activities. While they not yet been admitted to the Jewish Council of Organizations, they are represented on the Jewish Welfare Board Committee and on several other committees of this character. In Jersey City, our lodge participated in an Exposition conducted by the Jewish community, to show the contribution of that community to the war effort. At this Exposition, we set up a booth which was considered by the community to be one of the best on display. Our Financial Secretary, Brother Rabinowitz, was the Treasurer of the Exposition Committee.

Since Newark is the most important center, and since important developments are taking place, I want to spend a few minutes on this. The Essex County Council of Jewish Organizations which controls the Jewish community is not a democratic body but is made up of the biggest donors to the United Jewish Appeal. The qualification for leadership and membership in the Council is not how many people you represent but how much money you contributed to the United Jewish Appeal Drive. A change is taking place in this connection. The Jewish organizations of Newark have begun to press on the Council to change this situation and the Council has become amenable to this pressure. A Constitution Committee has been set up to democratize the Council and make it a representative body. One of our members is on this Constitution Committee and it is generally understood that the new Council will have on it everyone from the Mizrachi to the IWO. This Council has set up a Jewish Community Relations Committee for the purpose of combatting anti-Semitism. This Committee has drawn up a comprehensive plan for this work and has received an adequate budget for

this agency. Your District Secretary has been a member of the Committee. We look forward in the coming period to having even closer relations with the Jewish communities throughout the State.

A word about our efforts in the 5th War Loan Drive. Our three Newark lodges have sold, up to this point, $27,700 worth of bonds. Trenton has sold $8,000 of a quota of $20,000 and from past experiences I can guarantee that they will complete their quota. Paterson has sold $4,000, Elizabeth $15,000, New Brunswick $8,000. These figures are incomplete both as to the cities mentioned and to the fact that most cities have not yet reported.

In closing, I wish to express the appreciation of our State Committee to the National Executive for assigning to us, immediately after the 5th Convention, Brother A. Lupin and Sister A. Wilensky, as their representatives to New Jersey. Sister Wilensky served with us almost two years before she was sent to Connecticut for similar work. Brother Lupin has served us so faithfully that had he run from New Jersey as delegate to the Convention he could have been elected. His work with us lasted over a period of 3½ years. It is only in the last six months, when he became ill and his doctor ordered him to take a rest from activities, that he was forced to interrupt his work with our Committee. I want to express a few words of appreciation for the good work done by Brothers Disend, Geller and Rosen on the State Committee in the past period.

Report of the Emma Lazarus Women's Division - June Gordon

Exactly four months ago today, on March 5th, our Order held its first National Conference of Women. 600 people attended the memorable opening session in Fraternal Clubhouse. 352 delegates, not only from women's clubs but lodges too, met and, with the help of our National Organization Committee and Brother Saltzman in particular, transformed our energetic and effective, but nevertheless loosely organized, clubs into a full fledged Jewish women's organization, the Emma Lazarus Division.

Today, the Emma Lazarus is four months old, but the Order, itself, an anti-fascist organization concerned with the economic and cultural welfare of the Jewish American family, has found women among its most active and most devoted builders, from its very inception. Fully a third of the members of our Order are women. Since the war, of course but long before that, many a lodge selected its leadership from among women members and this was reflected in the higher bodies as well. But the special problems, interests, and particular abilities that women have and can contribute to the progress of society require and invariably find expression in special women's organizations. In Jewish American life, the National Council of Jewish Women, organized over fifty years ago, the Hadassah with more than a hundred thousand members, the women's chapters of the American Jewish Congress, the Sisterhoods and auxiliaries of the Synagogues and Talmud Torahs, all the social and charity organizations which are so prevalent, although in scattered form in the Jewish community, are witness to this.

The women who joined our Order were not and are no exception. We have long felt the need for a women's organization within the Order. When, before the Fifth National Convention, we set out to build women's clubs on the basis of an accepted policy, we sought to break with the old traditions of the fraternal movement. We did not want ladies auxiliaries to wait on lodges whenever occasions required the serving of refreshments and like services. Our concept of full social, economic and political equality for women sought expression in women's clubs as an institution which would allow for the full flowering of their aspirations and talents.

By the time of our Women's Conference four months ago, we had over a hundred women's clubs. That the Emma Lazarus Division does not start from scratch you already know from many of the reports that have been given when they referred to the contribution of the Emma Lazarus Division. In many instances our women's clubs in the course of years became the mainstay of our community activities leading the way for the lodges in this respect. The Knit for Victory Drive made history and rooted our Order in the communities. Thousands of women in the Jewish community, who had never before heard of the Order, rallied to our clubs because they were seeking just such an opportunity to aid our glorious Soviet ally. It was on the initiative of several of our women's clubs in New York in the summer of 1941, that our whole Order in all its nationality groups was electrified with the Knitz-krieg of the women. The attack upon Pearl Harbor found our club beehives of activity. The study circles and discussions our clubs had conducted from time to time became a regular activity. Along with the knitting, women learned what this war meant to them, their homes and the future of their families. IWO Centers became recruiting stations for all of the home front activities called for by the Office of Civilian Defense, center for the sale of war bonds, a place to learn about nutrition in war time and how to fight on the consumer front. Our clubs initiated many a Consumer Council and are

today among the most active participants in the consumer movement. And the same is true with regard to activities for adequate child care. Clubs organized Red Cross workrooms, collection of clothing for Russian and Allied War Reliefs and undertook responsibilities for canteen work with the USO. And through these activities, and because of the ever-growing political awareness in the communities, our women's clubs were able to organize numerous delegations to Congressmen in Washington and at their homes with significant effect upon our legislators in support of the President's hold-the-line Order for the establishment of OPA and some minimum appropriations for child care in war time, and many other issues of vital importance to the winning of the war.

Nevertheless, we must take note at this Convention, as we did at our Women's Conference four months ago, that right after the culmination of the Knit for Victory Drive, the question arose - "What next?", and we found that our clubs had not grown in membership. In fact, we did not know just what the membership was because of the loose form of organization that prevailed.

Thanks to the alertness, leadership and encouragement of the Organization Committee of our Jewish Section , and Brother Saltzman in particular, we succeeded in coming to grips with the problems confronting us.

First of all it became clear in preparing for the Conference, and the Women's Commission of this Convention confirms it, that our clubs did not have a program of their own, and were not rooted, and we stress rooted, in the life and needs of the Jewish women today, since series of campaigns do not constitute a program. True, the problems of the Jewish women are no different from those of all American women in adjusting themselves to the manifold needs of the war effort. Jewish women rallied to the call for manpower and are to be found in every phase of war industry, where 17 million women are the backbone of our country's splendid production record. The problem of child care is theirs like that of all mothers working. The problem of caring for the home in all its endless tasks after a hard day's work is theirs too like that of all other women. But there is one problem other women do not have to harass and worry them. That is the taunt of Jew. Time and again the saboteurs and the negotiated peace forces taking their cue from the Nazis, seeking to disrupt production, instigate hate against Jewish workers -- "Look how she kills herself working, to make a hit with the foreman, to do you out of a job."

Adding bitter gall to the anxiety of the mothers and wives of our five hundred thousand Jews in service, fighting and risking their lives side by side with all other Americans, we find the Coughlinites organizing myriads of mushroom committees of mothers for their nefarious anti-Semitic purposes with the canard that the "Jews are working in the plants making all the money while your sons die for them." Raising the spectre of fascism in our own land, the long hand of Nazism reaches from the beastly massacres of Jews in Poland and wherever the Nazi has set foot, into our Jewish community, where the Jewish mother sees her children beaten up by schoolmates incited by vile slanders of the Rankins and the insidious organization of the Coughlinites. When she goes shopping, she hears all too often, "It's those Jews raising prices again." Jewish women, who have in the past not given much thought to the fact that they are Jewish, who have never before been concerned to give their children any sort of a Jewish background, and who have not in the past seen the link between their daily lives and that of their right to vote, to elect the men and women who govern our land, are roused to the core, to fight like lionesses in protection of their Jewish homes and their families by every democratic means at their disposal.

The Women's Convention Commission, therefore, declares at this historic Convention, that the most urgent task for the women of our land, and the Jewish women in particular, is to take up arms for the most decisive battle on the home front, for a lancing blow at the cesspools of fascism in the rear, by rendering a smashing defeat to Dewey by electing Franklin D. Roosevelt.

In the last Presidential election, 51% of the voters in New York State were women, with corresponding increases in most other States. Estimating that 61% of the voters will be women in the coming elections, the Republican Party is girding itself for the most vigorous campaign of its history among women. Not only the Emma Lazarus Division, but our whole Order, men and women alike must recognize this fact in all its activities for the reelection of our Commander-in-Chief and do so on the basis of the issues that most concern the Jewish women today.

The program of the Emma Lazarus Division hopes to contribute in its modest way to a solution of some of the problems that confront the Jewish women through the advancement of Jewish American culture; to help her to find the answer to the question "Why are the Jews selected for special persecution whenever reaction comes into conflict with progress?" and to act upon it; to help her to rear her children that they may grow strong in the flowering of their Jewishness and contribute their best to it; to help her in this moment of heartbreak when she must answer the spoken or even the unspoken grief in the eyes of her child when he has been defiled as a Jew and made to feel an outcast; and finally to take our place in the family of Jewish women's organizations and together with them to come to the aid of the destitute survivors of the Nazi plague.

That our Emma Lazarus Division, the institution through which our Order will come before the women in the communities, is aware of its great honor and the even greater responsibilities that go with it, and will fulfill our confidence is already indicated in the splendid Mothers' Day Rallies held this year.

United Mothers' Day rallies in tribute to the Jewish-American mother was the first project undertaken by the Division. At the initiative of the Emma Lazarus Division in the Bronx, 13 women's organizations, including two of our clubs, united in such a tribute. 600 attended this memorable gathering. Today these organizations are continuing to work together for the establishment of the broadest, non-partisan committee of Mothers for Roosevelt in 1944.

If there were time, I should like to tell you of many other such rallies that were carried through, but this much I must say, the Women's Commission found in them ample proof that the women's clubs have a special role to play, that they must be given the opportunity to come forward as women's organizations in their communities, in their own name, and not as appendages to the lodges, if they are to make their full contribution to the achievement of the fullest and broadest unity within the Jewish community. We are also proud to report that it was a club of the Emma Lazarus Division, the Brighton Club in Brooklyn, which had the alertness to carry through the only outdoor commemoration of the battle of the Warsaw Ghetto held by our Order; and that it is our Emma Lazarus Division in Los Angeles which has set the pace for the rest of us in adopting 10 refugee children in Palestine through the local chapter of the Hadassah.

In conclusion and before I present the Resolution on the Emma Lazarus Division, I want to express my deep gratitude to the sisters who have given unstintedly of their time and energy and long years of experience in the club movement to the

establishment of our Division. I want to personally thank them for the cooperation they have given. First of all, the National Secretary of the Emma Lazarus Division, Dora Rich, and with her Sonia Schechter, leader of our Bronx Division; Mania Hamburger, West End Brooklyn; Clara Licht, Brownsville; and Molly Lichtenstein, Manhattan; Rose Miles, Vice-President; Jennie Truchman, Educational Director and the whole Convention Commission on Women's Work.

We now offer the following resolution for adoption by the Convention:

RESOLUTION ON EMMA LAZARUS DIVISION

Women have an important stake in this war of liberation. For the Jewish woman it is indeed a matter of life and death; it is her family - her husband, her children and herself - upon whom the Nazis have released a torrent of hate unmatched by any other in bestiality and utter annihilation.

Our women's clubs, taking their place on the home front to defeat the enemy, have given a splendid account of themselves in thousands of knitted garments for Soviet, British, Chinese and American boys in service; in raising huge sums for Allied War Relief; in Red Cross activities and blood donor drives; in the sale of bonds and for servicemen's welfare. Among the most active on the consumer front, some of our clubs were the initiators of Consumer Councils. Our reading circles and study groups not only kept our members informed, but interested many other women in our work. In election campaigns, and especially in writing and sending delegations to Congressmen to win their support for OPA, child care provisions, and President Roosevelt's "hold the line order" as a whole, women's clubs are generally the mainstay of IWO activities within the community.

This Convention, however, recognizes that our work among women constitutes our weakest point.

The first National Conference of Women, held by our Order last March, hammered out a program for the clubs, as well as a policy for the Order, to regard the clubs as institutions through which the Order is to give leadership to women in the Jewish American community.

We find two outstanding shortcomings:

1. With the development of broad mass movements for the solution of consumer and child care issues and for Allied War Relief, most of our clubs took on the nature of supporting bodies for these campaigns and failed to carry on sufficient independent activities within the community.

2. The relationship between the clubs and lodges were such, that they hampered the development of independent club activities. Frequently, the clubs were mere shadows of the lodges. In some campaigns the clubs merely fulfilled the quotas of the lodges and the activities were not directed to the women of the community, in the name of the club, as a women's organization. All lodge activities are relayed in the main to the clubs as well, leaving little or no time for the clubs to act on the specific problems of the women.

This convention greets the action of the Women's Conference in transforming our loosely organized women's clubs into the Emma Lazarus Division as the first step in the direction of a mass Jewish-American women's organization of our Order, and approves the program formulated to express itself through:

1. The establishment of an annual Emma Lazarus Fellowship to start with $3,000 and to be awarded to one or two applicants whose work deals with a Jewish theme in history, literature and other arts or education.

2. An annual honorary Emma Lazarus award to the two men or women who have made the most outstanding contributions of the year to the advancement of Jewish American life and better understanding between Jew and non-Jew.

3. Support and build the IWO Schools for Jewish children (the Shulen), and work with the public schools for the promotion of the best relations between Jewish and non-Jewish children.

4. Rehabilitation of children in the war torn countries: a) through a project for aid to refugee children in Palestine through the Hadassah; b) through the adoption of a project in one of the devastated cities in the Soviet Union; c) work in utmost unity with all progressive Jewish women's organizations to achieve these purposes.

5. Organize a project for the gathering of material for the Black Book.

6. Strengthen all activities on the home front through increased sale of war bonds, blood donor campaigns, vigilance on the consumer front through cooperation with Consumer Councils, for an adequate program of child care, as well as to inspire women to use their franchise.

In the crucial 1944 elections, the Emma Lazarus Division shall initiate the development of broad Jewish American women's committees in the communities, for the reelection of President Roosevelt and Congressman who will support his constructive leadership.

7. Membership in the Emma Lazarus Division shall be open to all women, members and non-members of the IWO alike. Non-IWO women's clubs who desire to do so, shall be allowed to affiliate with the Emma Lazarus Division without being required to join the Order to be attached to a lodge. Special attention shall be given to the recruitment of English-speaking Jewish women.

The Convention proposes that the incoming National Board of Directors take the necessary organizational measures in conjunction with the National Committee of the Emma Lazarus Division to launch a membership drive to achieve 10,000 members as its first milestone on the way to becoming a mass Jewish American women's organization, sponsored by the Jewish Peoples Fraternal Order of the IWO.

CONVENTION COMMITTEES

WOMEN'S COMMITTEE

Chairman: Dora Rich, New York

Secretary: Mania Hamburger, New York Report by: June Gordon

	Lodge		Lodge
Sylvia Rygel	734	Jennie Kaplan	274
Esther Poyourow	521	Shirley Frizler	519
Julia Meltzer	52	Dinah Sherman	517
Sophie Stolpinsky	615	Rose Miles	54
Esther Posner	860	Sarah Abelson	521
Jennie Wallach	525	Jennie Kleinberg	795
Betty Breger	469	Fannie Wernick	141
Rose Netreba	464	Jeanette Weiner	8
Clara Michkin	49	Pauline Gold	116
Clara Licht	133		

- - - - - - - - - - - - -

NOMINATIONS COMMITTEE

Chairman: H. B. Ritman, Chicago

Secretary: Jack Goldman, New York

George Hochberg	Detroit
Lester Zirin	New York
H. Schiller	New York
Louis Don	New York
A. Grosfield	New York
Joseph Mann	New York
Sol Vail	Boston
Joe Sherman	New York
A. Smotrich	New York
A. Maymudes	New York
Leon Tissian	Philadelphia
Sonia Shechter	New York
A. Lupin	New York
Sam Disend	New Jersey

ORGANIZATION COMMITTEE

Chairman: A. Lachowitzky, Los Angeles

Secretary: Isidore Gukowsky, New York. Report by: Gedaliah Sandler.

	Lodge		Lodge
Charles Kolner	9	Nathan Shaffer	795
David Dworin	128	Morris Merlin	62
Pearl Stauffer	657	M. Bider	746
S. Haselnuss	132	Nathan Schneider	277
Anna Wilensky	112	Wolf Frank	60
William Schneyer	795	L. Rubinstein	71
Max Serchuk	585	Sol B. Rotenberg	466
Samuel Lifshitz	42	Harry Bergins	585
Harry Scheier	795	Morris Shafritz	464
Harry Lotker	167	Minnie Paller	141
M. Selnik	75	Frank Blumenkrantz	409
A. Kalb	133	Louis Don	74
H. Migdol	24	H. Rosenbloom	6
M. Fox	102	Nathan Winkler	13
Max Feldman	26	S. Eisenstark	119
M. Rapaport	77	M. Klarfield	28
David Schlosberg	456	S. M. Wolfe	431

- - - - - - - - - - -

RESOLUTIONS COMMITTEE

Chairman: M. Steinberg, New York

Secretary: David Gloosman, New York Report by:

	Lodge		Lodge
Max Grossman	138	H. Feinstein	49
Max Kitzes	572	Freda Pearl	860
M. Shenhorn	605	A. Serebreny	72
M. Shevrin	139	Z. Aaronson	27
Jack Singer	805	Sam Finkelstein	517
Dora Eager	400	L. Metrick	128
R. Wolfson	615	Jack Breger	409
H. Cohen	51	I. Schupak	9
I. Kleinman	56	Anna Kfare	54
David Vines	55	Lewis Marks	776
Milton Cherkasky	470	Harry Farmilant	465
S. Mencher	34	J. Weiner	51

CULTURAL, SCHOOL AND FREIHEIT COMMITTEE

Chairman: Max Bloom, New York

Secretary: Aaron Lochowitzky, Chicago Report by: Itcho Goldberg

	Lodge		Lodge
Samuel Gill	521	Alex Prawer	600
H. Seligson	525	Dr. H. Stein	7
I. Masonson	236	Joe Bornstein	111
A. Kolton	115	N. Rogoff	272
Dora Elkind	615	Jacob Baron	134
O. Mantell	139	Isidore Bilotsky	65
A. Moskowitz	41	Eugene Duchan	124
Max Jenkins	160	Jesse Mintus	746
George Starr	860	Daniel Lapides	795
A. Rosen	55	I. Geller	5
Jacob Cooper	94	Edward Sherman	136
Harry Wayne	Montreal	Nathan Cohen	203
Israel Strashuner	Toronto	B. Miller	59
David Korman	40	Rose Feldsher	18
Dr. Hoffman	101	J. Fine	400
Paul Novick	15	David Gans	75
David Sklar	85	A. Magidson	56
Sam Rachlis	400	R. Youkelson	49
L. Schliffer	74	C. Pincus	127
H. Rosenberg	127	Isidore Rosenblatt	277
Joseph Zimberg	17	M. Pearlman	132

- - - - - - - - - - -

CONSTITUTION COMMITTEE

Chairman: Abraham Rady, New York

Secretary: Anna Bider, New York Report by: Arnold Grosfield

	Lodge		Lodge
Joseph Brodsky	500	Sol Berman	302
S. Silver	34	A. Karnofsky	193
L. Goodman	60	Max Grossman	817
Simon Weisdorf	140	Sadie Bergins	585
R. Levitt	71	A. Rubinstein	224
John S'Renco	660	Sam Rosenthal	704
Edward Zeitzew	466	Rubin Berger	11
Hilda Leifer	10	Max Markman	267
J. Lipner	165	Sylvia Kosselman	241
Simon Solomon	147	Louis Browndorf	34
Gabriel Kantrowitz	565		